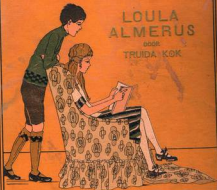

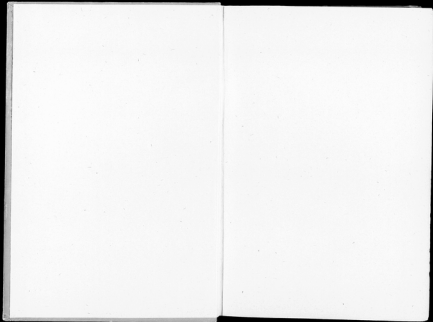
ORANJE-BIBLIOTHEEK
VOOR
JONGENSEN MEISJES

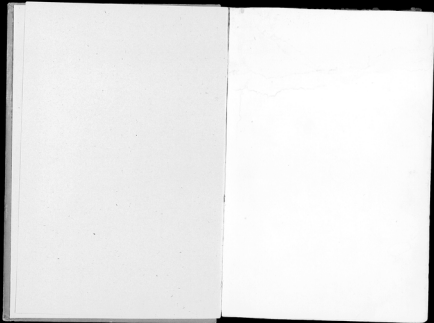
LOULA
ALMERUS

DOOR
TRUIDA KOK

AMSTERDAM-HOLMEMA & WARMKEDORF

LOULA ALMERUS

Ök
Kok 1

..... Papa als U lezer heeft dat ik niet wilga...

LOULA ALMERUS

OORSPRONKELIJK MEISJESBOEK

DOOR

TRUIDA KOK

SCHRIJFSTER VAN

„DE KLEINROOSTER VAN MEVS. WETLANDT“, ETC.

GEILLUSTREERD DOOR WILLEM STEELINK

VIJFDE DRUK

AMSTERDAM
VAN HOLKEMA & WARENDORF

HOOFDSTUK I.

DE FAMILIE ALMERUS.

„'t Is zonde, Loula!”

„Wat is nu weer zonde?” vroeg een vroolijke meisjesstem.

„Wel, natuurlijk van je jurk. 't Fluweel is nog zoo beelderig, er is heekemaal niets aan en als jij haar nu in de vakantie aflijst, moet je den volgende winter zeker weer drie nieuwe hebben.”

Loula Almerus, die op haar knieën op den grond zat en bezig was de planten te begieten en met een spanzje de stof van de bladeren te verwijderen, stond ineens met een woesten sprong op, botste de dikke darme, die met haar spraak, verchokte; ze ging een eindje achteruit.

„Pas op, daar valt je glazer, dacht ik 't niet. . . . oeh. . . en welk een plek op 't kled, goef je spens maar hier en een steldoek.”

Met een zordlaarsglicht keek Loula, hoe juffrouw Betsy met kracht over het gebloemde tapijt weerd.

„De zon moet het verdere maar doen,” zeide ze met een zucht, en dan terwijl ze opsteed, „je moet zulke dingen ook in de serre doen, je kunt het nu eenmaal niet zonder meenen dat weet je zelf ook wel.”

„Hum, ja.”

„Maar kled, nu als ik eerst goed wat je aantocht. . . . je fluweelen rok en je roode blouse.”

„Na, nu krijg ik per slot nog een prijsje, uit dankbaarheid

het ik het flauweland blondijje in mijn kast laten hangen."

"Maar begrijp je nu niet, dat het juist heel verkwatend is?"

"Neen, dat begrijp ik niet," met haar schalksche, lachende oogen keek ze juffrouw Betsy een beetje plagend aan.

"Och, hoem, je wilt het niet begrijpen, ik zal er ook niets meer van zeggen. . . . maar natuurlijk. . . . een rok kun je niet verbergen onder een mantel, een lijfje wel en daarom zeg ik maar als je. . . ."

"Toen, dideldideld!" neuriede Loula het klokkengepel van den Dorn aa.

De deur sloeg een beetje hard toe en juffrouw Betsy verdween.

"Ja, nu is ze kwaad, ze is tegenwoordig ieder ogenblik boos op me, wat zeg jij er van Puck?" en ze haalde het kleine speltsche Puckje naar zich toe.

Louise Almerus, meestal Loula of Loukie genoemd, was de oudste dochter van den advocaat Almerus.

Ze was een tenger, klein ding voor dertien jaar met mooi, bruin krulhaar, vlotte grijze oogen, een kleinen, lachenden mond en een gebogen ruggen. Ze was goedhartig, maar lustig in huis door haar wilde jongensmanieren en goede stardigheid.

Tweejaar ouder was Alexander, die op 't gymnasium ging. Een innemende jongen, die veel leerde. Hij was lang en blond.

Na Loula kwam Elze. Ze hielden bijzonder veel van elkaar, hoewel er een bemiddeld onderscheid tusschen de maters was.

Elze was een mooi meisje, en voor haar elf jaar heel lang. Ze had goede zachte oogen en een schat van goedbloed krulhaar, daarbij was ze heel gracieus. Ze liep reeds als klein kind, stó mooi, dat de verooten elkaar 't kleine meisje met de kleine krullen aanwaaide. Bovendien had ze iets voortmaats, maar ze was eenvoudig en lachte om de bijnamen, die ze thans gekregen had: Prinses Elze, Koningin Elisabeth (ze heette eigenlijk Elisabeth), Petite Reine

en nauwelijks hoorde Loula Engeloch of ze had haar meisje den naam van Quenele gegeven.

De jongste, Willy, was een aardig wild ventje van acht jaar. Hij leek veel op Loula en deed in alles aan haar denken.

Toen Loula vijf jaar was, stierf mevrouw Almerus. Van hare moeder had ze nog een flauwe herinnering. Ze wist nog hoe mama met haar en Alexander krikkertje in den tuin speelde, dat mama mooi zong en dat ze den laatste tijd van haar leven veel boven zat naast 't wigje van Willy. Ze was lang en hard zich gewent. Twee keer per dag kwamen de drie oudste kinderen even bij haar, dan streek ze de verwarde krullen uit de gloeiende gezichtjes en bracht papa hen weer de kamer uit, omdat mama moe werd van de trippelende voetjes en de drukke stemmen.

Tijdens mama's ziekte kwam juffrouw Betsy in huis om voor de huishouding en voornamelijk voor de kinderen te zorgen en ze bleef ook na mevrouw's dood.

Juffrouw Betsy was een goedhartig mensch, ze hield veel van de kinderen en de Almerusjes van haar.

Ze zorgde voor hunne gezondheid, voor hun karakter en deed zoveel mogelijk haar best, dat de kinderen hunne moeder niet al te erg misten.

"'t Kon niet beter, ik had het werkelijk niet beter kunnen treffen dan met juffrouw Betsy," zeide mijnheer Almerus dikwijls tegen zijne vrienden.

Na den dood van zijne vrouw was hij nog in althoud gekoerd en zijne drukke bezigheden als advocaat lieten hem weinig tijd over, om zich met zijne kinderen te bemoeien.

Toch gaf hij aan de drie oudsten Engelochs les, een uur in de week en hij stelde veel belang in 't geen zijn kinderen leerden en in hunne voedingen.

Loula ging op de Hoogere Burgerschool en Elze en Willy alle twee op bijzondere scholen.

De Paaschvacantie was pas begonnen en Loula had zich vast voorgenoemen om deze vakantie nu eens heel handig

en behulpzaam voor juffrouw Betty te zijn, maar... de eerste morgen was haar niet meegenomen.

Half lachend half boos liep ze naar de natte pickken op 't kleed.

„Seen Puck, ga nu maar weer in je mand, neen keest, de vrouw wil niet meer met je spelen.“ De hand kuffte en sprong ineens naar de deur.

„Wat lig jij daar gek op den grond,“ zeide Elze.

„Ja, poes, ik heb geknield met water, zooals je niet.“

„Ja, maar is er nog meer gebeurd?“

„Hoe zoo?“

„Juffrouw Betty heeft zoo'n kleur en kijkt zoo treurig en ze mampelde wat over slordigheid en zoo.“

„Heeft ze geklikt, bij je zoms, dat is valscht!“ viel Loula driffig uit.

„Wel meen, dat zeg ik immers niet.“

„Wat zeg je dan wel?“ vroeg Loula knorrig.

„Ze mampelde in 't proviënkamerijtje zoo wat en toen vroeg ik, en toen wilde ze er niet eens op doorgaan, dus geen idee van klischen.“

„Och, ze is ook zoo goed,“ zeide Loula dadelijk weer verzoend. „'t Was om dit flauwelink rekje moet je weten, maar nu ga ik haar een vergiffenis vragen.“

„Doe dan eerst je blauwe rek aan, Loukie.“

„Harm, vooruit dan maar.“

Ze sloeg de deur weerut toe, needst 't heele huis dronde.

Nadat ze twee treden de trap op was, hoorde ze met vaart terug en vroeg lachend:

„At je wat? Terwijl ik naar boven wilde gaan, drong het ineens tot me door, dat jij op iets knabbelde... nou, is 't niet zoo?“

Elze stak haar hand protestterend uit.

„Kies maar, rozijnen, krenten en vier amandels, daar, twee voor jou.“

Geen tien minuten later pakte Loula juffrouw Betty, die ijverig beter afwoeg, overwacht om haar middel.

„Merrei, Loula is dat schrikken, ik had zooveel de beter wel op die schoone papieren kunnen laten vallen.“

„Ja, maar waarom denkt u, dat ik hier kom?“

Juffrouw Betty probeerde een strenge uitdrukking aan haar goedig, dik gezicht te geven, 't geen haar echter niet makkelijk slijp.

„Probeer dat nu maar niet, kijk, ik kan veel beter hooskijken dan u.“ Ze fronte haar voorhoofd en trok wondende eegen. „Dat kunt u toch niet, u heeft veel te lieve knijp-oogjes en zulke dikke, rose wangjes zijn ook niet geschikt om een mond streng te maken, och lieve Beta, je mond verzinkt in je wangjes!“

„Kind, kind, wens toch niet zoo ernstig.“ Juffrouw Betty schudde het hoofd.

„In woorden ben ik het soms, maar niet in daden, kijk eens!“ en ze wees op haar blauwe rek.

„Kom aan, dat doet me ten minste plezier.“

„Dat dacht ik wel, krijg ik nu ook wat lekkers?“

„Hier heb ik nog wat rozijnen.“

Met een swaai ging Loula op een klein tafeltje zitten en liet haar beven onophoudelijk heen en weer bengelen.

„Els je,“ begon juffrouw Betty na een pauze, „ik zeg die dingen niet om aansmerkingen op je te maken, maar heusch 't is noodig.“

„Dat zal wel,“ antwoordde Loula seker, terwijl ze uit het proviënkameren naar buiten in den tuin liep.

„Dat is zoo,“ niet... „dat zal wel zoo zijn!“

„Dat is zoo,“ herhaalde Loula werk bijgelyk en dan ineens alom te wakker werd: „En wilt u nu wel gelezen juffrouw Beta, dat ik me heusch voorgereken heb om nu eens lief en genackelijc en behulpzaam in deze vacantie te zijn, maar nu heeft het vanmorgen weer zoo ongelukkig... ik zal maar denken... eerste begin... kattengegnin. Ge-loof u me niet?“

„Zeker, maar jij spoecht altijd zoo luchtig over die dingen. Ik ben maar een doodgewone vrouw“... .

„Dat is niet waar, u is een bijzondere Betty, een heele aparte mens.“

Juffrouw Betty ruchtte, ze hield zoveel van Loula, maar 't was bijna een onbegonnen werk om met dat kind nu een eer eenestigwaardje te spreken en toch het moest.... want ze viel mijneer Almerus niet graag lastig met klachten over de kinderen.

„Weet je wat 't is?“

„Wat dan?“ vroeg Loula, quasi erg nieuwsgierig.

„Jij denkt, dat 't leven een plezierje is, je bent vrag, je reflecte je schoolwerk eigenlijk graag dierwijs maar zoo wat al, je denkt van den vroegen morgen tot den laten avond aan gestjes, ik geloof, dat je te veel vrijheid hebt, je doet en laat wat je zelf goed vindt, maar 't leven is nog wel iets meer.“

Loula ruchtte en telde in haar eigen de balken van de kleine zoldering, vijf in 't midden en dan nog twee van die halfjes aan ledereen kant, dus eigenlijk zeven.

„Later, als je ouder bent,“ vervolgde de juffrouw met een vrolicht gevoel, dat Loula haar nu eens niet in de rede viel. . . . „later moet jij je vaders stemmen zijn, je moet het hem goedlijk maken in huis, de oudste dochter, de oudste zuster, die zichzelf vergeet en heelemaal voor anderen leeft, die opgaat in een andermaats geluk, die vertroosting brengt in 't leed van anderen.“

Spraakloos van verbazing knuste Loula haar handen over haar wang.

„Nooit meer zeggen, dat u een doodgewone vrouw is, want dat is u heelemaal niet, u is een eedemaats, prachtig, dat kind van de oudste dochter. . . de oudste zuster, met een boek, u lijkt wel iets op dat menschen van de plaats, die op papa's kammer hangt, hoe best ze ook weer. . . Hypatia, die hield redevoeringen voor het volk. . . nu, maar een Wierden moet u eens hooren, hij kon nog een heije bij u nemen!“

„Je oom is een braaf man, een beste dominee, ik wilde,

dat hij eens een kraai woordje met je sprak, een mij schijn je toch niets te geven,“ zaidte juffrouw Betty een beetje kortaf.

Tot eenig antwoord, sloeg Loula haar beide armen om juffrouw Betty's hals, en zweede haar zonder ophouden.

„Toe, niet heen zijn, ik meen 't, ik wil u geen verdriet doen en ik zal mijn best doen, en meer om anderen problemen te denken, 't is ook afschuwelijk zelfzuchtig, zoals ik doe, hé!“

„Zdd erg is 't niet,“ vond juffrouw Betty, maar ze keek Loula vriendelijke in de eerlijke grijze oogen en zaidte hartelijk: „Loula, ik kan je niet zeggen, hoe'n plezier je me nu doet.“

En toen Loula even daarna bedrukt het provienciamertje uitging, dacht juffrouw Betty, de laatste is Loula, en toch houd ik van de vier kinderen 't meest van haar.

„Ben je al dien tijd in 't provienciamertje geweest?“ vroeg Eljse.

„Ja, en wat doe jij, nauwelijks is je vacantie begonnen al je zit weer met een schrift onder je neus?“

„O, ik heb twaalf sonnetten als vacantiwerk opgekregen en nu doe ik ze liever maar eerst af, . . . allert. . . ze zijn vromelijk moeilijk, wil je, even maar, deze eens?“ Ze zag Loula smekend aan met haar groote, schitterende oogen.

„Je weet sonnetten is mijn best ook niet, als 't een apstel was, zou ik zeggen met geseegen. . . maar“. . . Ze nam 't boek.

„Als de wijzers van de klok staan,“ las ze voor, „dat is zoo'n pendulesonnet, o, die is gelukkig niet zoo vromelijk moeilijk, kom hier, we gaan er vlak voor staan.“

„Je verzet de klok toch niet?“ vroeg Eljse.

„Ja, kind, anders zie ik geen kans je ze uit te leggen.“

„Goed dan,“ zuchtte Eljse.

Wag en duidelijk legde Loula 't haar uit.

„Ben je er nu?“

„Ja, heerlijk, dank je wel.“

„Nog een, Elise?“

„Als je wilt.“

„Dat vind ik nu een drakige som, wat kan 't om nu eigenlijk schelen hoe lang A. en W., met andere woorden Alex en Willy, aan dien maar metelen. He, wat een moeilijke som. Alex werkt langzamer dan Wil, dat is hier bij ons het geval niet.“

„Toe, Louke, maak nu geen gekheid, dan begrijp ik er helemaal niets van.“

„Zoals hare Majesteit 't wenscht.“

Een paarje spraken ze niet, Loula knabbelde op een potlood en Elise staarde haar aan.

„Ik heb 't, ik heb 't!“ juichte Loula, „maar je moet me niet zoo strak en lang aankijken, kind, 't is om er een nachtmare van te krijgen!“

„Kook ik zoo mal!“ vroeg Elise.

„Nog al, zoo berauwd, precies alsof je leven van die som afhangt. Maar kijk nu eens, je moet hier van een veronderstelling uitgaan.“

„Van een wat?“

„Van een veronderstelling. Kijk, ik zal 't je met de cijfers laten zien. Begrip je 't nu?“

„Nog niet.“

Loula probeerde 't op een ander manierje.

„Ja, ja, nu wel.“ antwoorde Elise verrukt.

„Ga je dan nog even met me uit, een paar boodschappen doen?“

„Gewag, dan zal ik jouw hoofd en mantel wel van boven mee nemen.“

„Dat is goed.“

„Waar meet je eigenlijk heen?“ Loula keek haar lachend aan, ze was bedolven onder twee wintermantels en beide mantelen.

„Een boek terugbrengen, dat ik geleend heb, in de Baan, dus nog al ver. Waar zijn de jongens toch?“

„Alex zit boven te lezen op zijn kamertje, en Wil speelt in den tuin.“

Ze waren precies hetzelfde gekleed en bijna even groot, Loula was misschien iets langer.

Else zag er allerliefst uit; 't bleede haar hing als een gouden manteltje tot haar middel en Loula had iets van een Ziguarenensche met de korte, roodbruine krullen, die aan alle kanten uit het manteltje sprongen.

„We gaan even een boodschap doen, juffrouw!“ zeide Else.

„Zullen juist op tijd thuis zijn, want papa heeft een din war vergadering.“

„We zullen er om denken.“ belooften ze bijna tegelijk.

„Was heerlijk lenteweer.“

„Veel te warm voor een muts.“ vond Loula.

„We moeten toch wat aanstappen, Loula, als we precies om twaalf uur thuis willen zijn. Laat je je mantel openhangen, 't staat een beetje sloedig, vind ik.“

„Kern, niet zoo „moederen“, Quere!“

Else lachte.

„'t Is signaalik heel verhoord bij om.“

„Hoe meen je?“

„Wel, ik meent de oudste zijn in plaats van jij.“

„Nu, dat ben ik helemaal niet je een.“

Ze hadden haar boodschap gedaan en liepen wat langzamer. Fel scheen de zon op de heuvel in de Malibaan, op de kale boomstammen en vergulde de wijzers van den Dom zoodat 't leek of ze van goed waren.

„Gek, dat je dimmeliden Dom ook bij een en tante Wierdens niet, uit 't raam van een's studerkamer,“ zeide Loula droomerig.

„Maar je kunt er niet op kijken.“

„Neem klein netje. . . of je moet Argusogen hebben, denk ik, en dan nog beide sterke Argusogen.“

„Ik herinner me niet precies, hoe de kamers zijn in de pastorie.“

„Je bent er ook in lang niet geweest, Eh.“

„Ik vind het ook niet zo prettig logeeren. Zoo rooig en saar.“

„Mh, juist leuk!“

„O, neen, tante gaat ieder oogenblik weg; als je denkt we zitten nu eens prettig te praten, dan vliegt tante naar den tuin; ik voel me er nooit op mijn gemak en al die jongens, de grooten houden me voor den gek en de kleintjes zijn nog erger. Toen ik er verleden was vroeg tante me, of ik even op Harry en op Broer wilde passen, „en let dan meteen even op, dat de melk niet overkookt,“ riep ze half buiten de kamer.

„Precies iets waar tante Willemien,“ lachte Loula, „en hoe heet ‘t al?“

„Nou, heel slecht natuurlijk, de melk kookte al over toen ik er naar keek, Harry geilde iets om, een vaasje gekloof ik, en Broer hing uit ‘t raam, omdat ik in doodsangst was, dat hij er uit zou vallen.“

„Als tante mij zulke dingen opdraagt, zeg ik altijd, ik doe maar één ding te gelijk.“

„En wordt ze nooit kwaad?“

„Tante Willemien? Nooit. O, ‘t is een pastorie uit zoo’n echt Engelsch, gezellig boek.“

„Als ik er logeer, moet ik altijd denken aan een nichtje met zeven neefjes.“

„Ja. . . waarom zou tante om nu niet met de Paasch-vacantie gevraagd hebben?“

„Ja, dat weet ik niet. . . wat ik ook zoo vervelend vind, zijn die rare kermissen. Om nu te eten bij hooren.“

„Dat doen oom en tante toch niet!“

„Neen maar de groote jongens wel. Eens hebben ze mij megevraagd, ik zeide, dat ik niet durfde en tante antwoorde: „Kom Eh, dat zou ik nu maar eens probeeren.“ Ik ging met Frans en Johan, maar ik vond het vreselijk, ze aten allemaal zoo ongemakkelijk, tegelijk eten en drinken en smaken. . . br!“

„Arme Eh!“ lachte Loula. „Neen, ik gaf een mooi

ding als ze me nu vroeg. Om nu buiten te zijn, zoo vrij en buiten is ‘t al half noor!“

Wanneer er iets in Loula’s hoofd opkwam, wilde ze wel duidelijke uitroeping aan zoo’n gedachte geven.

„Als ik tante eens ging verrassen?“

„Dat zou ik nooit doen, ze kan wel schoonemaken of zoo.“

„Dat doet er niet toe, dan help ik haar!“

„Toe, ga maar niet, ‘t is juist gezellig samen een vacantie thuis en juffrouw Betje zeide, dat ik mijne beste afdeeling op een avondje mocht hebben, en ‘t zou zoo prettig zijn, als jij er bij was,“ vielde Else.

Loula streef een klein strijdtje, als ze tante Willemien eens schreef of ze de boek vacantie kinnen mocht, wist ze zeker dat tante haar onmiddellijk zou antwoorden, dat ze welkom was, maar. . . ze had zich nu juist voorgezet een wat meer om anderen te denken en een blik op Else’s zacht gezichtje zeide haar duidelijk, dat Else’s vacantie zonder haar veel minder prettig zou zijn. . . dus niet gaan. . . neen. . . niet schrijven, niet gaan.

„Wat doe je van avond?“ vroeg Else, toen ze al vlak bij huis waren.

„Ik ga naar de Normannetjes.“

„Ben je er gevraagd?“

„Denk je nu, dat ik overal uit mijn eigen op al ga? . . . neen, hoor! Mevrouw vroeg ‘t van ‘t balkon, toen ik in den tuin de kippen eten gaf.“

.....

Precies om twaalf uur ging Willy papa roepen.

„Allen is klaar,“ zeide hij met zijn hoog, schel jongensstemmetje.

Mijnheer Almerus keek met een vroedijk gezicht rond, hij had plezier in zijn vlerk, hij hoorde zelden klachten over ze en als hij mee van zijn werk was, vond hij ‘t een uitspanning om in de eetkamer naar de gesprekken van zijn kinderen te luisteren. Zelf zeide hij meestal niet veel en knikte ze maar een lachend toe.

„Wat is er met de pendule gebeurd?" vroeg Alex in ernst, „die staat nog op tien uur."

„Hee vreemd, gisteren heb ik alle klokken nog opgewonden," zeide juffrouw Betzy.

Loula stond op en zette de wijzers gelijk met 't kleine wekkerklokje, dat op mama's bureau'tje stond.

„Dat heb ik gedaan om Elze een son uit te leggen."

„Jij!" vroeg Alex verwonderd.

„Ze heeft me eindelijk geholpen."

„De heele son zakt voor je opgeschoven, dat is altijd de manier van meisjes om elkaar te helpen," dacht Alex hardop.

„O, Kandie'tje, ik heb me zoo ingespannen en haar een uursen op twee maniertjes uitgelegd, nu praat je weer van dingen waar je niets van weet, vertje."

„Als 't jou zoo inspannt, kan Elz wel bij mij komen, ik reken graag sommen uit, ik vind het een heerlijk werk, zoo iets als raadsels of rebussen oplossen."

„Nu, Elz, je hoort 't, die Quon tocht, iedereen strekt de handen uit om haar te helpen," lachte Loula.

Elze, die voortdurend Willy wenkte om recht te zitten, om 't vleesch, dat hij bij zijn beestje kreeg met zijn werk te eten, keek verbaasd naar Loula, die zeker wel drie keer was opgestaan om iets uit de kast te krijgen.

„Je lijkt wel een raaf, je sleept alles uit de kast!" merkte Alexander op.

„Hum!" antwoordde Loula met een vallen mond, „ik hou niet van dit vette vleesch...."

„Wel ja, en daarom eet de juffrouw er een met jam, een met kaas en nu troost ze zich door nummer drie droeg.... wat nog ik.... met.... meisjes te nuttigen."

„Finze hoor, een menschen moet eten om in 't leven te blijven."

„Wacht, hier heb ik nog een briefje voor Elze!" en papa haalde een smal wit couvert uit zijn zak.

„Verluzend!" gebaad Alexander.

Loula keek over Elze's schouder in den brief en riep: „O, Elze! wat dat voor jell!"

„Ik brand van nieuwsgierigheid," zeide juffrouw Betzy.

„De Heer en Mevrouw Ottmann-Wenseling hebben de enz, Elisabeth Almerus uit te noodigen tot het bijwonen van een bal, dat zij voornemens zijn te geven ter ere van hun, o neen.... bij gelegenheid.... ook wel staat er nu dat geest ook niet, ze zijn," las Elze opgewonden voor.

„Ter Viering van hun twaalf en een halfjarig huwelijksfeest," viel Loula in, in de groote zaal van Tivoli.... Hasmelje, zijn die menschen zoo rijk, ik vond altijd, dat Cor Ottmann er zoo schunnig uitzag, maar 't kan verkeeren."

„Wat een uitval!" sprak mijnheer Almerus een klein beetje streng, „je moet je niet zoo jongensachtig en vreemd uitdrukken, Loula, wat kan 't je schelen of mijnheer Ottmann tertuin heeft of niet."

„Nem, dat raakt me ook eigenlijk geen aier," flapte ze er weer uit.

Papa zag haar wat verbaasd aan, maar hij vond haar goedhartig, heekmaal niet jaloeus, toen ze levendig uitliep: „Papa, nu moet u haar een beeldige jurk geven, dat ze erne echte Quon is, van dat mooie, witte zachte goed en dan dans om haar hals en armen en een beeldige zijden ceintuur, rose Elz!"

„Blaze liever, maar mag dat papa?" vroeg Elze opgezogen.

„Zelen, en als mijn oudste meisje er graag net zoo een heeft, mag dat ook."

„Dat is royaal, dat moet ik zeggen, maar ik heb in de vorige verte geen kennis, die me op een bal zou kunnen vragen, dus, mocht het eens zoo ver komen, dan klop ik ook bij u aan, papa."

„Goed Louke, En nu, een, twee, drie, naar mijn vergadering, brengen jell me soms, jongens!"

„Graag, papa."

Juffrouw Betty bleef nu alleen met de twee meisjes, die haar helpen omzwaachen en wegzetten.

„Van je 't niet dat, Els?"

„Heerlijk, als er maar geen jongens komen."

„Die eten je niet op."

„Neen, dat weet ik wel, maar ik ben geen jongens geweest."

„Jij niet, met twee broers en seven meisjes in Heilum. Er komen natuurlijk jongens op een groot bal. Vriendinnen van Moma en vrienden van Leo."

„Leo is tien, gelukkig geen groote jongens, die je voor den gek houden."

„Kind, wie zal jou nu voor den mal houden, dat zou ik wel eens willen weten," en juffrouw Bettywonderde goud-blonde krullen om haar vinger, „wat zeg jij er van Loula?"

„Ik zeg, dat Els zichzelf altijd minder maakt dan ze is. Je bent niet dom, niet zó heelijk, dat ze voor je op de vlucht gaat, je bent vroolijk en je.... bent nu eenmaal Koningin Elisabeth.... en.... dat zou ik nog vergeten, je danst keurig."

„O, ja dat is waar, dat doe ik nog al goed," en Els leek bij rood, dankbaar, dat ze eindelijk iets gevonden had, waar ze nu zelf terreden over was.

Na de vergadering, toen papa voor 't raam van zijne kamer leek, hoe Loula het konijnschak van Willy schoon maakte, dacht hij ineens aan haar zitruel onder de koffietafel.

Langzaam liep hij de kamer op en neer, bleef een poos in gedachten verzonken voor het poortje van zijne vrouw staan en ging toen weer naar 't venster.

Met groote stappen bracht Loula haar konijn naar een eenzamer, klein grasveldje, gevolgd door Willy, die 't uit schaterde.

„Ze is toch wel wat jongensachtig, die Loula, maar och, dat zal met de jaren wel beter worden. Juffrouw Betty doet wat ze kan, 't is ook heel moeilijk om moederloze meisjes op te voeden, een moeder kan men zeggen,

meer van ze gedaan krijgen dan een juffrouw-huishoudster en toch klaagt ze nooit bij me over de kinderen. Met Els zal ze niet veel te stellen hebben, maar Loula kan 't haar wel eens lastig maken, ik moet haar maar eens flink onderhanden nemen en wat meer op haar manden letten."

Het leek was schoon en Willy bracht nu de witte konijnen er weer in.

't Werken in de open lucht had Loula sterk herinnerd aan de groote vakantie in Heilum, há.... om nu naar de pastorie te gaan. Els had haar hal.... en dan, ze had juffrouw Betty beloofd nu eens heel behulpzaam te zijn, als ze nu toch weer eens veel onhandigheden beging, ze kon tante Willemien even goed helpen als juffrouw Betty. Daarbij kwam, dat Els 't heerlijk vond om huishoudelijke dingen te doen en Els deed het beter ook. Die lieve Els, ze kon nooit jaloersch op haar zijn en toch had ze 't gevoel, dat Alex en Papa meer van Els hielden dan van haar, zeker omdat ze vooral op mama leek met die groote zachte oogen en dat mooie, rechte neusje.... als ze nu toch maar eens aan tante schreef?....

Denken en doen was één bij Loula.

Geen vijf minuten later zat ze boven op haar slaapkamer te schrijven.

„Beste tante Willemien, mag ik morgen voor vier dagen te Heilum komen? Juffrouw Betty zegt, dat 't noodig zou zijn voor me om eens een krachtig woordje van oorn te hooren. Els gaat naar een bal, ik niet. Misschien is u midden in uw schoonmaak, maar dat geeft niets, ik help graag en wil de jongens wel van de vloer houden, als u dat vertichten kan. Toe, zeg maar dat 't goed is en laat bede. Brouwer vanavond nog een 't antwoord brengen, dan ben ik vóór den nacht uit de crakerheid.

Altemaal hartelijken handdrukken voor u tweestien en voor de jongens van

uw Loula. (in haast.)"

Elsie, nu had ze het gedaan. Om half vijf kon tante 't briefje hebben, maar dan moest ze nu vlingsneling naar het postkantoor.

Vier dagen, die zijn in een wip om, ach, Elsie zal er niet treurig om kijken, misschien even, heel evenetjes maar; zoo wiste ze haar geweten wat in slaap, maar toen ze nu het eten met Alex naar papa's studierkamer ging voor de Engelsche les, had ze toch een onrustig gevoel.

Om even nu moest de bede er zijn, hij kwam den laatste tijd dikwijls met het spoor.

Bij iedere bel schrikte Loula op en ze was erg onoplettend. Mijnheer Almerus was lang in Engeland geweest en hij had er veel plezier in, om met zijne kinderen wat Engelsch te lezen en hunne uitgesproken te verbeteren.

Alex en Loula leerden het wel op school, maar ze merkten best, dat papa's lessen hen flink vooruit brachten en ze hadden dan ook nog al mooie cijfers voor 't Engelsch.

Meestal lasen ze een kort verhaal, dat ze den volgenden keer 'a 't Engelsch aan papa vertelden. Over 't geheel deed Loula het 't best, maar vandaag vorderde zij zich erg in hare zinnen, zodat Alex 't einde vrij wat vlaggen en minder halskeurig eraf leucht dan zij.

't Was nu half zeven.

Papa ging naar zijn boekenkast en greep er een klein, smal boekje uit.

„O, dat is dat genellige boek over de jeugd van beroemde mannen en vrouwen,” zeide Elsie.

„Begin jij maar eens, kleintje.”

Elsie kreeg altijd een kleur als ze begon. Ze las goed, langzaam en zuiver en vergiste zich weinig of nooit.

Na haar kwam Alex en toen hij goed op gang was werd er aan de deur geklopt.

„Binnen.”

Dientjes heeft kwam om den boek.

„Mijnheer, daar is Brouwer.”

„Brouwer, wie is Brouwer?”

Loula kreeg een kleur als want. Hè, 't kon niet verveelender treffen.

„Brouwer, de bede uit Heirum mijnheer, hij heeft een briefje voor jongscheffrouwe Louise en hij weet niet of hij op antwoord moet wachten of niet.”

't Was een haastig geschreeven briefje:

„Lieve kind, we verhoogen ons erg om je te zien, kom maar zoo vroeg als je kunt. Je bent ons hartelijk welkom.”
Je liefst. tante W.

„Hij kan weggaan, Dientje,” zeide Loula en stak het briefje in haar zak.

„Van tante Willemien?” vroeg Alex.

„Wat schrijft tante, Louise?”

„O, papa, dat ik, of ik, ... of ik morgen kom.”

„Of jij morgen komt?” riep Elsie verbaasd uit.

„Ja,” antwoordde Loula kortaf.

„Mag ik dat briefje eens zien, kind?”

„Als je blijft papa,” ze eukte 't couvertje aan haar vader over.

In een oogenblik had mijnheer Almerus 't doorgelopen, toen keek hij zijne dochter nadenkend aan en zeide: „'t Komt mij zoo voor, dat het een antwoord is op een ander briefje, dat jij... hum?”

„Dat ik geschreeven heb, dat is ook een papa. Van mid-dag kreeg ik ineens zoo'n zin om de heele vacantie naar tante Willemien te gaan. De heele vacantie vond ik wat leus, toen dacht ik, vier dagen is ook al een aardig vertje. Ik schreef tante Willemien en verzocht haar me per omgaande te antwoorden. ... dus nu ga ik morgen.”
't Kwam er tern uit.

„Zeker, laten we nu maar weer eens kijken, hoe die piet in zijn jeugd was, hoe best hij ook won, Benjamin Franklin. We mogen even bliksemalleiden van 't vorig jaar wel eens na laten kijken, papa. Nu Els, kom nu maar weer

op. We waren geboren, dat Franklin leefde van 1706 tot 1790 en dat hij de uitvinder was van de bliksemafleider, daar, begin nu, boven aan 't blad."

Elsie schraapte haar heet, maar begon niet; papa ging achterover in zijn stoel zitten.

„Op 't eigenbelijk gebruik jij Franklin zelf als een bliksem-afleider."

„Heerzo, papa?"

„Begrijp je dat niet?"

Ze haalde driftig de schouders op en wroemde zoo iets van: „een drukte voor niets," en „Ik ben toch geen klein kind meer."

„Op zijn minst genomen vind ik je handwijze bang en hoogst eigenmachtig."

Ze loek koppig voor zich uit.

„Waarom niet eens gezegd: papa ik zou zoo graag weer eens in de pastorie logeren, me dunkt, we weigeren jou niet dikwijls iets."

„Hem."

„Heeft ze er met joual over gesproken, kinderen?"

Alex knikte ontkennend met het hoofd en Elsie zeide goedge: „Ze is er zóó graag en tante en de jongens... en een ook zijn dol op haar."

„Wat juffrouw Betty er van, Louisa?"

„Neen, papa, ik had niet verwacht, dat daar een drukte om gemaakt zou worden." 't Kwam er brutaal uit.

„Kom Alex en Elsie ga maar naar beneden, we zullen dit verhaal den volgenden keer wel uitlezen."

Loula stond ook op.

„Ik had liever, dat jij nog even bleef."

„Goed." Met een plof ging ze achter in haar stoel zitten.

„Toe, Loula, maak 't nu gauw goed," fluisterde Elsie haar in.

Op 't portaal hoorde ze Alex vragen of Elsie mee ging naar zijn kamertje, maar wat ze verder spraken, verstond ze niet.

Ze keek 't raam uit in den grooten tuin, in den kleinen tuin van de Normannen en dan naar de bloemisterij met de groenachtige kassen, die wonderlijk gekleurd werden door het licht der ondergaande zon. Bij de buren rechts, bloeiden de aneemklokjes al. Wat vroeg! Hè, daar Giep Willy, hij zwaaide naar boven en ze wilde terug. Papa ging voor zijn schrijftafel zitten.

Ze deed haar best om te luisteren wat Alex zeide, nu hoorde ze het.

„Ik vind het erg gekmanspeerd van Louk."

„Wat?"

„Gekmanspeerd, parrmantig, bang?"

O, die Quen, nu weet ze niet wat gekmanspeerd is, dacht Loula en ze hoorde, hoe Elsie haar verdedigde met haar aacht, lief stemmetje:

„Vacantie is voor Loula heel iets anders dan voor mij."

„Zee? Waarom?"

„Ze heeft niets van werkjes in huis te doen. Ik ben bij als ik niet naar school hoef en als we gezellig met elkaar zitten. Maar Loula verwacht andere dingen. Die heeft er graag de Normannen bij en gaat graag zelf uit."

Meer verstond ze niet.

Nu viel haar oog op mama's portret. Ze had dikwijls gekoosd en gekozen, hoe alleen maar het portret eener gestorvene moeder een kind kan verbeteren.

't Was een mooi geschilderd portret, heel groot en waar even in de kamer stond, evenal keken de groote oogen je aan.... Elsie's oogen.

„Wat kan 't kijken naar dit portret nu voor veranderingen in me brengen," dacht Loula boos, toen ze Eva Norman in den tuin zag loopen.

't Was bij half acht, 't werd donker en de schaduwen in de kamer en buiten werden steeds langer.

Papa stak een lamp op en 't zachte licht viel nu op 't groote portret.

Ik wilde, dat het in de huiskamer hing, 't is zoo'n saazig gezicht. Ze was heel nacht en heel lief, als kind zeker net zoo als Elze. Als Elze nu later trouwt en haar kinderen doen haar verdriet, ... gekke gedachten. Wanneer mama nog leide zoo ze 't moest van de anderen houden, veel meer dan van mij, ... of misschien juist 't moest van mij, je bent wel eens dat meedere 't moest ophouden met de lastigste, ondeugendste kinderen.

Groote dikke tranen velden langs haar wangen.

„Papa, mag ik naar de Normannen gaan?”

„Zeker, Loulou, als je me toch niets te zeggen hebt.”

Mag een kleine strijd met haar koppigheid.

Dan stak ze haar hand flink uit, hield 't betraande gezichtje omhoog en zeide zoo vast als ze kon; „Papa, als u liever heeft, dat ik niet uitga, wil ik, voordat ik naar hiernaast ga, nog wel een briefje schrijven aan tante. Ik zie nu wel in, dat ik niet zoo stickum had moeten zijn.”

Ze hield op en zuchtte.

Papa nam 't kleine bruine handje tusschen zijn groote, blanke handen en zeide vriendelijk: „'t Doet me plezier, dat je ongelijk kunt bekennen, kind, en wat die vier dagen betreft, ga gerust, ik hoop alleen, dat mijn oudste wat vertrouwelijker en mededotruwer thuis wordt. Als zij er nog was,” en hij wees naar het portret, „zou dat makkelijker gaan, hè, je moet niet vergeten, dat jij mijn oudste meisje, mijn steuntje moet wezen.”

„Ik wil graag mijn best doen,” antwoordde ze met een snik. Toen ging ze de kamer uit naar beneden.

Een dauwa kwamen Elze en Alex van boven.

„Eh, kijk eens even, ... mijn eegen, toe gauw.”

„Nag een beetje rood.”

„Wat zal ik er aan doen?”

„Hèb je al met water gebet?”

„Ja.”

„Kom mee, 't waait nog al, dan gaan we maar een beetje door den tuin loopen.”

„Best.”

„Hoe is 't gegaan, Loula?”

„O, goed, papa is een kraan.”

„En mag je morgen?”

„Ja.”

„Gelukkig voor je.”

„Lieve Quenele, wil je nu wel gelooven, dat ik van avond graag bij jetai thuis bleef?”

„Meen je 't?”

„Zeker,” antwoordde Loula hartelijk.

„Kom nu even hier bij 't licht, dat uit de keuken schijnt.”

„Nag rood?”

„Neen, je kunt best gaan.”

„Dag Eh!”

„Veel plezier Loula, ik zal opblijven, kom je dan niet te laat?”

„Neen, dat beloof ik.”

HOOFDSTUK II.

HOE LOULA ZICH VERMISTELIJK MAAKTE BIJ DE FAMILIE NORMAN.

Mevrouw de weduwe Norman woonde met haar zes kinderen naast de Almeruszen. Toen haar kinderen nog heel klein waren, had ze haar man, die dokter op een klein dorpje in Limburg was, verloren.

Al heel spoedig na zijn dood was ze met haar troegje naar Utrecht vertrokken. De kinderen konden daar beter leeren dan in dat kleine dorp, vlak bij de grenzen.

Toen Willem en Max school moesten gaan en hoort daarna Cor en Eva ook, begreep ze, dat zij op de een of andere wijze moest trachten een of iets bij te verdienen.

Maar hoe?

Eindelijk besloot ze misschien in pensioen te nemen, eerst één, toen twee en nu had ze er al drie. Ze was een dapper, klein vrouwtje met lieve, bruine oogen, grijs haar en bedrijvig, maar toch prettige manieren.

Willem, de oudste, was op een notariuskantoor, waar hij al wat verdiende.

Max, die ouder was, ging op 't gymnasium, hij hoopte later dokter te worden en was de lieveling van mama en de zusters.

Cor hielp mama in 't huishouden en nam nog een paar leenen om niet alles te vergeten, wat ze op school geleerd had.

Eva bezocht de Hoogere Burger-school en zat bij Loula in de klas; ze was iets ouder. Na haar kwamen de twee-

lingen, Bertha en Saar, aardige blondjes, met vlaggen, kleine, donkere krentoogjes.

't Was altijd gezellig bij de Normannen, wanneer men er ook kwam. De rozenbelen waren sad maar keurig onderhouden en zoelang er bloemen in den tuin bloeiden, waren alle vazen en vaasjes er mee gevuld. De kamer, waar de familie hield, zag op den tuin uit.

Eva Norman liet de gordijnen meer en poekte 't haardje wat op.

„Kind, steek toch niet een haard, 't verwilt niet,” zeide mevrouw.

„Neen, mama, dat weet ik wel, maar Cor vroeg, of ik zorgen wilde voor kooltjes in haar schoofst, mevrouw Balders heeft een graag een stoof als ze beven op haar slaapkamer in het zonnetje zit.”

Max keek van zijn boek op en vroeg: „Heb ik het gedroomd of niet, maar ik meende, dat Loula van avond kwam?”

„Neen, dat heb je niet gedroomd, mijn jongen, ze komt, maar ze is erg laat, om heerevrouwtje.”

Mevrouw knikte hem vriendelijk lachend toe. Ze hield meer van Max, die haar een aan haar man deed denken, 't welde een lijke, vlagge geslacht met de groote, donkere oogen.

„Ze heeft Engelsche ben, dan is ze altijd laat,” viel Eva in.

„Nu, ik hoop, dat ze gauw komt, dan hebben jellu een gezellig avondje.”

„Mama, blijft u dan niet bij ons?” vroeg Eva teluur-gerield.

„Neen, kind, om acht uur ga ik naar Beren, mevrouw Balders heeft twaalf tijdingen uit Indië gekregen.”

„Och, lief grijs duitje moet u haar nu troosten?” en Eva sloeg haar armen om mama's hals.

„Eef, laat het toch!” strubelde mama tegen, maar ze hield toch wel van die hartelijkheid.

De twaalfdingen gaven Eva werk op week, maar ze lette er niet op en vroeg: „Moech, waar is Cor?”

„In 't mangelkamerijtje, ze is bezig an de wasch, maar Eef, ik zou vast thee zetten, op mij hoef je niet te rekenen; ik drink heven een kopje en denk er om, dat je om half negen gaat voorlezen en langzaam, vooral langzaam, zegt Car.“

„Hoe je 't nog nooit gedaan!“ vroeg Max.

„O, neen,“ antwoordde Eva met een zucht. „Hé, maar, wat zou 't toch heestlijk zijn, als we geen menschen in huis heestende namen, alswaer rijk gaeng waeren om zoo te leven.“

„Ik geef niets om rijk zijn, 't is zoo juist gezellig, al die menschen in huis,“ viel Saar in. „Mevrouw Baldern is met een lieve groomseder, juffrouw Merckens speelt heestig piano en rijnsken de Bruyn, die...“

„Die is precies een lieve grootvader,“ zeide Max zachtjes.

Bertha en Eva schaterden het uit.

„Neen, Max, je moet geen gekheid over onze leges maken, ik meen het.“

„Maar, mama, ik kan niet eens gekheid over den man maken, hij is hier pas vier dagen in huis, ik heb hem nauwelijks gezien,“ verdedigde Max zich.

„Nu goed, maar ik heb 't niet graag dat jehel onder elkaar aardigheden zegt over mevrouw Baldern, dat past nu eenmaal niet en wanneer jehel er mee beginnen, zie ik er geen einde aan.“

„Van mevrouw Baldern zal niemand iets heestjen of gekte kunnen zeggen,“ vond Saar.

„Van juffrouw Merckens ook niet,“ hernam Bertha, „alleen, dat ze ons wel geven.“

„Wees daar dankbaar voor, kind,“ zeide Max met een poging om ernstig te zijn, die heestemaal mislukte.

„Ha, daar is Loula!“ en Eva sprong op.

„Kind, 't kan de slager zijn en de bakker ook, die moeten alle twee nog iets brengen.“

„Neen, maak, dit is Loula's he!,“ hield Eva vol.

„Zoo kort en hard, een echte Loula'sche!,“ Max stond op om haar open te doen.

„Dag mevrouw, Max, Eef, hoe gezellig ziet 't er hier uit, hebben jehel ook al vakantie!“

Saar en Bertha, meestal Beppie genaemd, knikten tegelijk met de knullebeten.

„Echte tweelingen zijn jehel toch, allen doen jehel tegelijk. Mevrouw stond op.

„Gaet u weg, voor eenstjeen toch maar!“ vroeg Loula.

„Neen, kind, ik kom niet voor tien uur terug.“

„Hé, om half tien,“ vleide Eva.

„Nu, goed, om half tien dan.“

„Als u niet komt, halen we u al met een vijftel!“ doegde Max.

„Gelukkig, vindelijk kunnen we beginnen,“ ruchtte Saar.

„Waarom?“

„O, Leuk, aan een tafelkledje voor moeks verjaardag, heestig he!, zulke lijne kleuren!“

„Ja, heel mooi, maar wat een werk.“

„Juist prettig,“ vond Bep.

„Loula geeft niets aan handwerken, ik zie er jou nooit mee, Leuk,“ plaagde Max.

„Kijk dan even!“ en Loula haalde uit een kraant een heestwerk.

„O, een aek!“

„Ja, ik brei jaegereekken voor een Wierden aan, tante Willemien heeft 't zoo vreesdijk druk met die zeven jongens.“

„Aan 't hoewelste paar ben je al?“

„Niet nieuwsgierig zijn, Max!“

„'t is belangstelling in jouw werk.“

„Aan mijn eerste sok en moegen ga ik naar Heirum, dus als ik er heestemaal geen stek aan gekheid heb, is het wat kran.“

„Ja, dat vind ik ook, maar ga je voor lang!“

„Neen, voor vier dagen maar, en Els gaat naar een bal in Tienk.“

„Bij wie?“ vroeg Bep.

„Nou Ottmans, ja en nu Ottmans zijn twaalf en een half jaar getrouwd, gedrukte haast, alles in de voemen.”

Bep en Saar, die ieder aan een punt van 't kleedje werkten, keken haar vroeger aan.

„Nog meer weten?”

„Toe, ja, vertel.”

„Ik weet niet wie er komen, Else's klas denk ik.”

„Gingen wij er ook maar op school,” dacht Bep hardop.

„Else krijgt een witte jurk met don en een nieuwe zijden ceintuur, ze zal heel mooi zijn, denk ik.”

„Vindt ze 't niet heerlijk?” vroeg Eva.

„Nou, ze is eigenlijk te verlegen om nu echt veel plezier in zoo iets te hebben, en ik begrijp me niet, hoe Else zoo verlegen komt, Alex, Wil en ik zijn 't ook niet.”

Eva schrok in en Loula keek tevreden rond. Ze was blij, dat Cor en Willem niet binnen waren. Willem behandelde haar alsof ze nu was, ingehaast van bijna ventien en Cor had altijd aanmerkingen op haar. Ze zeide ze wel niet, maar Loula veride heel goed, dat Cor niets van haar hield en dan allerlei deugden in anderen ging prijzen, die Loula miste. Een larmie manier van doen, had ze eens tegen Els gezegd.

Eva keek met een rucht naar de pendule.

„Verweel ik je nu al?” vroeg Loula lachend en toen ineens met haar vinger naar boven, waar zware voetstappen klinken. „Wat is dat er voor een?”

De tweelingen keken elkaar verbaasd aan, die Loula daride toch ook maar alles te zeggen.

Man lachte, hij plaagde Loula dikwijls, maar hij had groot plezier in haar. Ze is zoo grappig en flink zeide hij altijd, als Cor haar bang maakte.

„Waarom krijg ik geen antwoord, hoe hij heet, of waar, dat weet ik al, de Bruyn, ja, ik zag hem gisteren met je mama, zoo oppervlakkig geoordeeld zag hij er niet vriendelijk uit.”

„Neen, hij nadere bezichtiging ook niet,” antwoordde Max.

„Hij is bijziende,” zachtte Eva weer.

„Korn, dat zou ik zeggen in jouw geval, jij moet immers altijd stoel op de kamer afnemen?”

„Jawel, maar hij moet voorgelazen worden, Cor heeft het de eerste vier avonden gedaan, maar nu ze in de mangelkamer bezig is, moet ik wel. Korn, 't wordt haast tijd voor me, eerst drink ik nog een kopje melk, ik lees zoo slecht voor, dat weet je wel van op school en ik heb zoo'n kniebelig gevoel in mijn keel, ik zal stellig verkouden worden, toe Bep of Saar, willen jullie 't een voor een koer doen?”

„Saar kan niet, die leest zoo hikkelig, de man zou van ongeduld en drift 't plafond doortrappen,” zeide Max.

„En ik doe nu voor 't eerst iets aan mama's kleedje, anders komt het nooit af, en ik vind het zoo naar alleen boven bij hem, als ik juist hier heer praten.”

„Dan zal ik maar gaan.”

„Ik weet er iets op,” juichte Loula.

„En dat is?”

„Laat mij gaan, ik ga door voor een van de tweelingen; toe Bep, sta eens op, we schelen niets.”

„Maar, Louk, dat durf ik niet.”

„Ik lees goed, dat zeggen ze op school allemaal, de man mist er bij, neem me mijn pedanterie niet kwalijk, en jij weet je heel.”

„Wat vindt jij, Max?”

„Dat je gauw mee/benbuiten, 't is op slag van half negen.”

„Wat zou mama er van vinden?”

„Ga 't vragen, of neem, meek zit bij grootmoeder Balders, he, Saar?”

Saar lachte. Loula spreekt heel anders dan Bep.

„Nu nog, Saar?” Ze schaterden het allemaal uit en Bep kreeg een kleur van verlegenheid.

Loula kon wonderlijk goed stemmen nabootsen; ze spitte nu haar mond en met een kleine buiging in haar stem, deed ze Bep sprekend na.

„Zou je 't kunnen volhouden, een half uur wel?" vroeg Eva al half overwonnen.

„Doe me dan Bep's boecelaar aan."

„Daar staat 't, vooruit nu, hoor, bijverschuilt zijn steelel."

„Kun je 't volhouden, Louk? Hensch?"

„Zeker."

„Nu, ga dan, wacht, de boecelaar nog even vast maken."

„Moet ik kloppen?"

„Ja, om om kwart voor negenen breng ik thee voor hem en dan afschikst niet lachen."

„Neen, je kunt er op aan."

„Toe, Louk, laten we 't maar niet doen."

„Eh, Eel, wat zeer je toch, Loula is nu klaar en wel, ga maar, Louk, dat gesnik van Eva ook altijd," en Max deed de deur toe.

Toch klopte Loula's hart wel een klein beetje, toen ze vlak voor de deur stond.

Vooruit, dacht ze en klopte hard.

„Binnen."

De grootste kamer was in een geheimzinnig duister gehuld, in een gemakkelijken stoel dicht bij het haardje, zat een oude heer met grijs haar en lange, grijze snorren. Op een klein tafeltje stond een lamp met een kap en daarbij lag het Nieuws van den Dag.

„Goedenavond, mijnheer de Bruyn," zeide Loula met Beppies stem.

„Zoo, welkom, wacht, dat is Cos niet, en 't stoffaarsmeesterje ook niet, dan een van de tweelingen Saar of Bets?"

„Beppie, ik ben Bep, mijnheer."

„Ja, ik dacht zoo iets wils, zoo'n boecelaar, dat moet een van de jongeren zijn."

„Waar wil ik mee beginnen, mijnheer?"

„Met het buitenlandsche nieuws."

Loula las flink en gemakkelijk, ze struikelde niet over vreemde woorden, maar ze moest zich toch wat inspannen om Bep's stem aldaar vol te houden.

Ze las nu over een bezoek van den Koning van Engeland in Italië en de oude heer knikte telkens met het hoofd. Zou 't een teken van goedkeuring of van ongeduld zijn? dacht Loula en begon nu de angelukken voor te lezen.

Toen kwam Eva met de thee binnen, ze kleemde de lippen stevig op elkaar om 't niet uit te barsten van 't lachen.

Loula had in plaats van op een klein laag steeltje te gaan zitten, plaats genomen in den tweeden gemakkelijken stoel, waar ze ver naar achteren ingeschoven was, haar voeten kwamen niet op den grond, maar slingerden revent heen en weer. Ze was half versteekt achter haar krant en Bep's boecelaar zat haar nauw en getrokken om den hals.

Toen Eva weg was, haalde Loula wat ruimer adem.

Beneden hoorde ze lachen en haar eigen stem trilde een beetje.

„Ze hebben zoo'n pret beneden," zeide ze en toen zich weer over haar keunt heugend, las ze van een brand in een heerdertje voor.

„Afschuwelijk toch die branden en die arme beesten, die jaait naar de vlammen toe loopen, vindt u 't ook zoo naar, of houdt u niet van dieren?"

„Zeker," antwoordde mijnheer de Bruyn, die plezier in zijn levendig lezersje kreeg.

De krant was nu zoo goed als uit.

Hee hem ik nu fatsoenlijk weg, dacht Loula.

Met veel drukte wuude ze haar krant toe en Bep op een jongensportret toe.

„Was u dat in uw jonge jaren?"

„Ja dat zie je gaarw, 't lijkt nu niet meer."

„Geeu niet," toch geremaneardige man, al niet bijer baruch uit, en hij zit toch maar sieg alleen, als ik snaks weg ben, kom, een klein plaatje zal ik nog maar met hem houden, dacht ze en vroeg wat hij vroeger geweest was.

„Zoo, in Indië, ja, daar heer ik gaag van.... 'tapijt me dat ik nu maar beneden moet, maar 't is tijd."

„Koen je me morgen weer voorlezen, Bep?"

„Dat zal vroedlijk gaan."

„Zee, dat spijt me, je hebt een ouden, half blinden man prettig voorgelaten, dank je wel kind."

Hij stak zijn hand uit. „Dag Bep, tot ziens!"

Haastig deed Loula de deur achter zich toe en liet den ouden heer alleen.

Naderhand kook hij in 't vuur „zee's haast heeft ze om weer bereiden bij haar zusjes te komen," moestelde hij. „Ik lijk wel niet wijs om haar te vragen of ze morgen weer komt, dat vroedlijk ding. Och, ik ben immers een oud, verzaam man en ik moet maar geduldig afwachten, wie van haar kinderen mevrouw mij stuurt om voor te lezen." Hij zuchtte.

Intussen ging de deur open.

Kroetig zag de oude heer op. Toch geen goed pensioen bij een weduwe met lastige kinderen, die maar heen en weer liepen, hij bromde iets, „wie is daar?"

„Ik," klonk een zachte stem.

„Jij weer Beppe, ken je me nog wat vragen?" vroeg hij dadelijk weer vriendelijk.

Loula kwam vlak voor hem staan.

„Ik kom u vergening vragen," fluchtte de half en dan ineens lerm met haar eigen stem.

„Ik ben schandelijk valsch geweest, afschuwelijk, ik ben Bep Herman niet, maar een vriendin van Eva, Eva had pijn in haar keel, Cor, die altijd voorleest, was in de mangelkamer. Daar leest zoo hakielig en Bep had zoo'n haast met een handwerk en toen zeide ik, dat ik wel voor Bep wilde doergaan, ik sprak niet zoo als Bep en bijk... nu heb ik 't hoerschaar uit..."

De oude heer zeide niets en kook met zijn zwakke, knippende oogen van 't vuur naar Loula en dan weer naar het vuur.

Hij in wonder, dat spreekt vanzelf, hij heeft ook groot gelijk. Niemand wordt graag bedrogen, dacht Loula.

„Zee, zoel!"

„Ja, nu is u kwaad, 't spijt me, maar u moet niet heen op Eva en de tweelingen zijn, want ik heb 't verronnen en mevrouw weet er niets van, toe zag nu maar leelijke dingen tegen mij, maar als je blijft niet tegen hen, want ik verdien het."

Mijnheer de Bruyn zeide niets leelijks, hij vroeg alleen: „Zag me nu eens, wie je wel kent, ik weet nu, wie je niet kent!"

„Loula Almerus, ik woon hier naast."

„Almerus?"

„Ja mijnheer, heusch."

„Dan heb ik vroeger je vader wel gekend, hij heet Louis en je mama is jellouwe Sanders, Marie Sanders; je hebt een lieve moeder, kind."

„Niet meer, mama is dood, al heel lang."

„Zee, dan heb je veel verloren."

„U moet Elze eens zien, die kijkt sprekend op mama, ik zal haar eens bij u sturen, maar is u nu niet kwaad om daarnet?"

„Neen, kind, ik maak je wel mijn compliment, dat je als goed eens andere stem kunt nabootzen."

Vu'ge loken op mijn heid, dacht Loula.

„En ik hoop," ging mijnheer de Bruyn voort, „dat je me nu nog eens komt voorlezen als Loula Almerus, doe je dat?"

„Heel graag. Ik ga morgen voor vier dagen naar Heirum, maar als ik terug kom, zal ik u weer voorlezen."

Vroedlijk sprong ze, maar dan ze liep, de trappen af.

„Dat schijnt een jefge partij geweest te zijn," merkte Mar op, toen Loula weer binnen kwam en wem met zijn dain naar boven.

„Een man om in 't goed te zetten, hij was heekmaal niet kwaad om de histrie."

„Welke histrie, is 't uitgekomen, ken je het niet volhouden?" riep Bep en Eva verschrakt uit.

„Welken, ik heb 't bekeerd," zeide Loula. „Hij was

zoo'n goedlig oudje en we spraken zoo prettig over de kraant en toen dacht ik ineens, jou bedst ik niet langer."

"En wat zei hij?" vroeg Saar bijna ademloos.

"Dat ik Bep goed na deed."

"Neb je van zijn leven!" lachte Eva, „maar de gevolgen, Loula; ik durf er smogen geen stof af te gaan nemen, hij kan zoo streng kijken."

"Ja, dat moet ik bekennen, hij niet er harsch uit, maar hij is deugdzaam, 't hangt er maar van af, hoe je hem aanpakt," zeide Loula een klein beetje overmoedig.

Er werd nu weer geschild en een oogenblik daarna klonk eens drukke stem in de vestibule.

"Juffrouw Merckens," ruchtte Saar, „zeg, Louk, weet je al, dat ik pianolen en Bep zangles van haar krijgen?"

"En hoe vinden jehi 't?" vroeg Loula.

De tweelingen antwoordden niet.

"We hebben al zoveel werk voor school!" klaagde Bep.

"Nooit tijd om te lezen of een handwerkje te maken,"

ging Saar voort, „maar ze zegt, dat ze er een een grooten dienst mee bewijst en mama vindt 't heel lief van haar."

"O," en Loula nam haar rok op.

"'t Zijn zulke leuke marinetjes, die twee," vond Max.

Even daarna kwam Cor binnen. Terwijl Loula boven was, had Max aan Cor verteld, dat de visite de kraant boven bij mijnheer de Bruyn voolde.

"Dag Cor," zeide Loula vriendelijk.

"Loula."

"Wat breng je, Cor?"

"Max, je hebt ook altijd wat aan te merken, dan spreek ik niet goed, dan breng ik, nooit schijn ik iets goeds te kunnen doen."

"Stil toch, kind, 't was maar een kleine opmerking."

"Eene aanmerking, bedoel je!" 't Kween er ontkijk uit. Eva keek verbaasd op.

"Was 't wat heet in 't mangelskamertje?" vroeg ze goedig.

"Reukemaal niet," antwoordde ze kort.

Vervolend, dat Cor komt, dacht Loula, ik ben er zeker van, dat ze hem is over 't voorlezen van mij. En ze had goed gedaan.

"'t Is een mooie boot," sprak Cor ineens drittig. „eens had ik er iets van willen zeggen, maar..."

"Was maar bij je eerste plan gekomen om er iets van te zeggen, Loula heeft 't er best afgeleucht, geloof ik," viel Max haar in de rede.

Cor deed alsof ze niets hoorde. „Jehi zijn kinderen, allemaal flauwe, lulle schagen zoals jehi hier zitten. Weet jij dan niet Eva, dat mama 't nooit wil hebben, dat we gelukheid maken over de menschen, die bij ons in huis zijn, dat Loula 't doet, die weet niet, hoeveel er voor ons van afhangt, wie we en pensien hebben. Loula is rijk, wat kan 't haar schelen of wij weinig moeten zijn, als ze dan maar zoo goed wilde weeten om haar kwajongensgrappen thuis uit te halen en hier niet."

Bep keek verstuelt van Cor naar Loula.

"Wees maar niet bang, Cor, mijnheer de Bruyn heb ik 't zelf gezegd en als ik terug ben uit Helsum zal ik hem nog meer voorlezen, hij kent papa van vroeger," antwoorde Loula met een trotsche, hooge stem van ingehouden drift.

"Ze deed het uit goedigheid omdat Eva keelpijn had, maar jij bent ook zoo kwaaddekenend altijd, je bent den laatste tijd een sude snur, hoor, wie zegt nu zulke snelle dingen, tegen zijne visite, we weten heel goed, dat Loula 't best met ons moet," zeide Max half lachend, half verontwaardigd.

Cor haalde haar schouders op en verliet de kamer.

Van tijd tot tijd viel er een traan op een Wierdena rok.

"Toe, Loukie, wij weten het wel beter, toe, je moet er niet naar om zijn," troostte Eva haar.

"Wij houden zoo veel van je, we zeggen dèrwijls, dat je 't aardigste meisje bent, dat we kennen, is het niet Bep?" vroeg Saar.

Bep knikte met 't hoofd; ze kon geen antwoord geven.

wanner Bep iemand, van wie ze hield, zag huilen, kon ze zichzelf ook niet meer houden.

Max stond op.

„Die malle Cor,” bronde hij, en ging de deur uit.

„Loula!”

„Ja, ja, ik huil al niet meer. Eef, kijk maar. Och zie je, 't is zoo naar, dat Cor altijd zoo leelijk van me denkt, brusch, ik heb zoveel van jetai.”

„Dat weten we wel,” zeide Eva met een hartelijken toon.

Verwoed veegde Loula haar ogen af, stak over tafel Bep een hand toe en lachte door haar tranen heen: „We zijn toch een paar hullebalken hi, Bep!”

Eva schenkte nu de koppjes vol warme melk en Saar liet Loula sien hoeveel ze nog aan 't kleedje moest doen.

In de koude mangelkamer zat Cor bij een klein gang-lampje voor de blauwe geveride plaktafel.

Eensklaps ging de deur open en stond Max voor haar.

„Waarom stelde je je zoo gek aan, Cor?”

Ze zweeg met iets koppigs in haar gezicht en heele houding. Zwaar leunde ze met de ellebogen op de tafel.

„Geef me toch eens antwoord!”

„Ik zeide de waarheid.”

„Dat was de waarheid niet,” kwam er droffig uit.

„Kinderen, wat doen jetai hier in de keuken, wat is er?” vroeg mevrouw Norman verbaasd.

Ze kreeg geen antwoord.

„In Loula al weg?”

„Neen mama, die is nog binnen,” zeide Max.

„En waarten zitten jetai nu hier bij dat pitje, ik begrijp er niets van, ben je nog niet klaar Cor?”

„'t Heeft boven de plaktafel schudde van ja.

„Goed lag leurig op stapeltjes geworven op de bakjes.

„Maar wat is er dan toch, jetai hebt toch niet gekkheid?”

Geen antwoord.

Dus zeker wel, dacht mevrouw Norman en zag Max vragend aan.

Toen vertelde hij alles zoo gauw en kort als 't kon.

„En was mijnheer de Bruyn niet mee?”

„'t Schijnt van niet, mama, hij vroeg of Loula nog eens terug wilde komen.”

Toevallig ging juist de kamordeur van mijnheer de Bruyn open.

„Ik ga 't zelf even vragen,” en mevrouw ging de trap op.

„O, Max, als hij nu weg gaat, dan staan die twee kamers open en hij is zoo'n stille man, we krijgen er nooit zoo een terug,” klagde Cor.

„Och, toorn, de man zal 't zoo zwaar niet opnemen, luister maar, je kunt woord voor woord hooren, mama heeft de deur open laten staan.

„Wel mevrouw, dat meidek las me heel goed voor,” blunk de zware stem van denouden heer.

„Dus u neemt dat comedietje wezenlijk niet kwalijk?” vroeg mevrouw.

„Zeker niet, ze was een aardig leem ding, toen ze bekende, dat ze Boppie niet was, neen, ze behandelde dat stukje als een goede Hollander, ze heeft me beloofd nu nog eens terug te komen. Ze heeft meer jeugtesamenieren, dan de van een meisje, schijnt me toe.”

Mevrouw lachte en was een oogenblik daarna weer in de mangelkamer.

„Nul Ziet u nu wel, neen, moech, vertel maar niets, we hebben alles gehoord,” zeide Max vrolijk.

„En Cor?” vroeg mevrouw Norman.

„'t Is een pak van Cor's loodwaar hart.”

„Neen Max, ga jij nu maar weer naar binnen.”

„Goed.”

Een oogenblik later blunk een vrolijk gelach uit de keuken, Loula's stem boven alles uit.

„Cor!”

Ze zag op.

„Ben je eigenlijk niet van Loula?”

„Neen, mama.”

„En waarom niet?”

„Om zooveel dingen.”

„Heer dan eens iets op.”

„Ma, als mijnheer de Bruyn het eens kwelijk genomen had, hij is toch een oude, bijna blinde man en 't kwam heelmaal niet te pas van Loula om in een huis zoo'n grapje op touw te zetten. Zij heeft 't verstaanen. Ze denkt nooit na, en alles wat in haar hoofd opkomt, voert ze uit ook. Ze is een goed jaar jonger dan ik, maar ze lijkt wel een lapje van mijna voortien.”

„Maar, dat is nu toch zoo'n onduidelijk niet.”

„Ze moet wat meer een haar papa denken, ze heeft er maar op los van 't eens pleisierje of grapje op 't andere en uithuisig als ze is.”

„Een klein beetje hard ben je nu wel, Cor!”

„Mama, ik wil niets van ons zelf zeggen, maar Eva, Bep en Saar denken altijd om u, om alles netjes te houden, om u alles uit de handen te nemen; als ze uit school komen vliegen ze voor u en de jongens zelfs ook.”

„Maar vindt je dit huishoudens om met elkaar te vergelijken, Cor?”

„Och!”

„Ik heelmaal niet. Wij doen met ons zeventen zooveel ons best als we kunnen, om daar de wereld te kooven. Willem is nu klaar, nu Max nog en dan moeten de weelingen later iets worden, Eva misschien ook, jij bent de oudste, de verstandigste van de meisjes, mijn struutsje. Hoeveel hebben wij al niet samen bedacht, berekend, tel, kind?”

De magere hand greep Cor's kinde, half rechte handen, die voortdurend over het zettige linzen streken.

„Ik vind het heerlijk om alles met u te bespreken.”

„Dat weet ik wel en ik zou het ook niet niemand liever doen, maar daardoor ben je wel wat wijz voor je jaren geworden.”

„Ben ik, brach mama?” De donkere, verstandige ogen zagen een beetje verbaasd op.

„Zeker kind, dat spreekt van zelf en nu hiernaast.... Mijnheer Almerus is een bekend, knap advocaat, hij gaat op in zijn werk, verder is hij een stille man, die zich wel met zijne kinderen bemoeit, maar op een heel andere manier dan ons moeder.”

„Maar Elze is een vrouw en die heeft 't welde leven en krijgt precies dezelfde opvoeding als Loula.”

„Ja, maar ze zijn heel anders. Zij heeft een zacht, meegaand karakter en Loula niet. Julliezw Betzy is een uitstekende huishoudster, ze zorgt voor die kinderen, maar niet Loula heeft ze geen slag. Ik hoor wel eens, hoe ze lange strafpredikaties tegen haar heeft, die op een meisje als Loula, niet den minsten indruk kunnen maken. Alexander is als zijn vader, Willy is een klein ventje, dus heeft Loula thuis alleen Elze, voor Elze is ze heel lief.”

„Hm.”

„Jawel Cor, ze helpt haar met het grootste gebed aan haar werk.”

„Loula is vreemdijk driftig.”

Mevrouw lachte.

„Je moet niet denken, dat ik graag met mijnheer Almerus van oudeits dachter om willen vallen.”

Cor lachte nu ook.

„Maar weet je, één ding wil ik graag, dat jij van Loula overnaam.”

„En dat is?”

„Een gauw vergeven. Ze doet alles gauw, zooals 't in haar hoofd opkomt. Gauw doen, gauw goed, gauw met een eerdeel, gauw met een goede daad. Ze neemt het leven misschien te lichtig op, ze is vlug en vluchtig en toch geleef ik, dat later, als ze meer ondervonden heeft, Loula een uitstekend meisje zal worden. Ze heeft te veel vrijheid en greelt eigenlijk maar zoo wat in het wilde op. Maar ze nu weer eens lachen, als je nu wel, dat ze alles weer vergeven heeft!”

„Jawel, maar u moet niet denken, dat we ooit vrienden worden,” zei Cor heftig.

„Dat heeft ook niet, als je maar niet zoo hard over haar oordeelt.”

„Nem, daar zal ik dan mijn best wel voor doen, maar ga nu mee naar binnen, moech, 't is hier zoo verhit en heet.”

Cor bleef 't kleine ganglampje uit en deed de deur achter zich toe.

Geukkig, dat u er is mama. Loula wilde juist weg gaan,” zilde Bep.

„Ja, ik heb Eh beboofd om niet zoo laat te komen en we gingen altijd wel een uur in bed.”

„Van avond zullen jullie wel heel druk zijn, als je Els alles van je comédie-uitvoering moet vertellen,” plaagde Max.

Len keek mevrouw Norman aan. „Niet heet?” vroeg ze half lachend, half angstig.

„Nem, kind!”

„Komm, dan ga ik gerust naar huis. Nu, ik zal wel geen heupstet voor u mee kunnen nemen uit den posterietuin, moet welkjes zijn al haast gedaan, vliegtjes misdoelen.... ik zal wel eens kijken.”

Jeugtmachtig gaf ze lefder eens hand.

„Ik meende het zoo erg niet, daarven,” zilde Cor nog altijd een klein beetje steele.

„O, dat begrijp ik best, dat heet je mij nooit te zeggen, ik kan razen en tieren als een Turk, maar ik vergeet 't duidelijk weer, wel te rusten heere,” en dan tegn Max: „Bezog je me, galante jongen!”

„Veel plezier Louk, in Heirum.”

„Dank je Max, ik zal vlerstokjes voor je kassies meenemen.”

„Graag.”

„Heereel!”

„Acht in gezog.”

„Eent.”

Toen Loula boven kwam, lag Els al in haar bed met groote, open oogen te wachten.

„Ben je er lang in, Els, ik ben precies om klinkslag tien opgetaan bij de Normannen?”

„Nem, juist. Eh, ik lig zoo lekker, kleedt jij je nu langzaam uit, dan kan ik zoo lui liggen kijken, hoe je alles doet.”

Loula lachte.

„Toe, Louk, vertel nu van alles, ook waar je het over gehad hebt.”

Loula gaf heele gesprekken weer en toen ze aan 't verhaal aan mijdscheer de Bruyn kwam, ging Els recht op in bed zitten.

„Maar, Loukie, hoe durfde je?”

„Hij mag hem ook zien!”

„Wat?”

„Hij wil jou graag zien, omdat je zoo op mama lijkt.”

„Heb je gezegd, dat ik komen zou?”

„Ja, dan gaan we samen.”

„Wanneer?”

„Als ik uit Heirum terug kom.”

„Geed.... toch wel tijdig.”

„Waarom nu tijdig?”

„Och, zoo'n vreemde man, en als hij er streng uit-
siet.”

„Maar we gaan samen.”

„Ja, dat is waar.”

„Ma, Queen, ik slaas 't licht uit.”

Geen kwartier daarna hoorde Loula een geregeld gerucht uit het ledikant naast haar. Zij kon maar niet in slaap komen. Een rare, stormachtige dag. Harst Bet, die zoo'n lange predikatie tegen me hield, toen 't bleefje aan tante Willemien. Met half roode oogen ging ik naar de Normannen toe en met gerwollen oogleden kwam ik er vandaan. Eh heeft nooit zake dingen en ik altijd, Raar toch. Natuurlijk ligt het aan mij, Els zou het niet uithouden, die zou nog zulkken om dat geregde van Cor. Bepaald harte-

lijk was 't ook niet, maar ze meent het zoo kwaad niet. Hé, wat is 't donker. Korn, Els slaapt toch.

In een wip was Loula haar bed uit en haalde zoo nacht als ze kon, 't gordijn op.

Heider viel het maanlicht in de ruime slaapkamer.

Aardig zagen de tulpen er nu uit en daar de Dams. Precies een Kerstinklaartje. Aardig toch dat maanlicht. De dingen zien er dan zoo sprookjesachtig uit.

Mogten nog ze allen te Heirum weer, den Dams ook in de verte.

Ze had toch maar een heerlijk leven, met niemand om ze willen ruilen, een prettig, zoo vrij.... alleen als mama nog leefde, dan zou alles nog prettiger zijn, natuurlijk. Mevrouw Norman was een aardig mensch. Ze had Cor in 't mangelsamerke zeker een onderhouden. Een gezellig huishouden met al die meisjes. Hoe gek een 't zijn als papa ook een mensch in huis moest nemen. Dan had juffrouw Betty 't nog veel drukker. Er, haar vesten werden leed. Korn, maar weer onder de dekens. Even daarna was Loula in diepe rust.....

Zwijgend bleefden Cor en Eva zich uit.

„Waarom zeg je niets?“ vroeg Cor na een poosje.

„Och!“ antwoorde Eva en deed alsof ze haar haare niet uit de war kon krijgen.

„Ik weet 't best, je bent kwaad omdat ik niet lief tegen Loula geweest ben.“

„Ik ben niet meer kwaad, ik vind het alleen zoo vervelend, dat je nooit erg vriendelijk tegen haar bent, ze doet je niets en weet je, wat ik zoo vervuld vind!“

„Wat dan?“

„Jij bent een lief zijn; hier thuis ben je de lieftste van ons allemaal, mama heeft het meest aan jou.“

„Ik ben ook de oudste, ik ga niet meer op school, in het majoor word ik al zeftien.“

„Je bent een goede Cor, als je nu ook maar wat zachter voor Loula was.“

„Als je nu maar niet heel woord.“

„Neen, zeg maar wat je wilt.“

„Ma, het zal nooit goed met Loula en mij gaan, ik kan dat laatste niet in haar uitslaan; ze reddert en bedrikt daar allen. Wat er in haar hoofd opkomt, dat doet ze en ze denkt altijd een pretje, en dan ben ik zoo bang, dat ze een verkeerde vriendin voor jou is.“

„Voor mij? Waarom?“

„Och, als jij nu ook eens gaat zeggen: ik ga dit en dat doen, en wij kunnen dat niet betalen, als je.“

„Ik weet dat alles heel goed, ik weet, dat ik later mijn eigen brood moet verdienen, daar heb ik je niet ongerust over te maken, als mama het nu nog deed, maar jij, Cor, je wordt wat zwaar op de hand; maak je maar niet verder ongerust over mij.“

„Als ik dat nu maar weet, is 't goed,“ zuchtte Cor verlicht.

Eva knikte haar lachend toe.

Ze was toch zoo goed die Cor, altijd bezig, allen had ze voor mama en de broers en meisjes over. Ik moet maar wat gekind met haar hebben, dacht Eva en loek naar 't kleine kamertje in haar kandeluur.

„We moeten ons haasten, anders zullen we ons op 't laatst nog in het donker moeten uitkleeden.“

„Ja, dat zijn twee stukjes haare, één uit mevrouw Balders' kandeluur en het andere van juffrouw Merckens, wij kunnen die voor de zuinigheid nog best gebruiken.“

„Zeker.“ Eva onderdrukte een geuro. Zuinigheid en nog eens zuinigheid, dacht ze.

„Weet je, dat ik misschien knippen krijg. Eef?“

„Neen, dat weet ik niet.“

„Heerlijk, dan maak ik al jehal kleeren, dat wilt heel wat uit; ik zou toch zoo graag iets verdienen, dan konden we mama eens met het een of ander verrassen; 't kan me soms een hindernis, dat juffrouw Betty van hier naast, dikwijls mooier kleeren heeft dan ons moederke.“

„Mama ziet er toch heel mooi uit.“

„Nou, knap, netjes, maar nooit eens heel mooi, als wij nu eens één nieuwe zomerpakje vroegen in plaats van twee, hoe zou je dat vinden?“

„Dan heb ik die twee katoentjes om mee naar school te gaan, ik dacht eigenlijk, dat ik twee nieuwe moest hebben, maar als jij liever hebt van niet of als je denkt, dat het te veel is, dan maar niet,“ zeide Eva goedig.

„Als ik jehal kleem maar, zal 't een groot onderscheid geven,“ en lieverig met groote stappen, 't hoofd vol van aalergheidplannen, voorde Cor 't schoone ondergoed op en legde het in haar kastje.

„Ik hoop, dat de naaister mijn plukje vooreerst nog maar in handen krijgt,“ dacht Eva, maar dat zeide ze niet. „'t Kaasje flinkert ook rare, haast je wat Cor.“

„Ja nog even. Ik ben dadelijk klaar.“

Even flinkende het vlammetje op, nog eens, en nog eens, toen was 't ineens pilodokter.

„Nacht Cor!“

„Wel te rusten, Eef.“

Nog wel een half uur schaarvelde Cor rond.

„Wat doe je toch?!” vroeg Eva na een peertje.

„Ik vouw jouw goed ook op.“

„Kom je dat dan zien?“

„Ja, vlak bij 't raam, 't is lichte maan.“

„Ik zou er maar inderhoopen, ik droom al haast.“

„Nu ik ga al.“

„Wel ja, morgen komt er weer een dag.“ Eva keerde zich om en hoorde Cor ook in het bed stappen.

HOOFDSTUK III.

IN DE PASTOOR TE HEINRUM.

Den volgenden morgen werd Loula wakker met het gevoel, dat er iets prettigs zou gebeuren.

„Ze wreld zich de ogen uit.... o, ja.... maar tante Willemien.“

„Loula?“

„Eh?“

„'t is mooi weer, ik zal je naar 't speer brengen.“

„Heel graag.“

„Ah tante Willemien nu vraagt of je er nog een paar daagjes bij aankoopt, toe, doe het dan niet, anders kan mij mijne vakantie veel minder schelen.“

„Nou, dat belooft ik je. 't is vandaag Zaterdag en Dinsdag kom ik terug. De twee Zondagen ben ik er dan. Wat ga jij in dien tijd doen?“

„Een jurk uitrooken met juffrouw Betty, dan naar de naaister en passen.“

„O ja, maar Eh, hoe gek, nu kan ik mijn knoephaak niet vinden.“

Ze zochten nu overal naar, tot Else 't haakje lachend uit 't kastje haalde.

Wanneer Loula uitging, maakte ze buitengewoon veel drukte, dit moest mee, en dat en niets was op zijne plaats.

Ma het onthijt vroeg juffrouw Betty of ze Loula wilde helpen met het pakken, 't geen Loula dankbaar aannam.

„Maar kindlief, als ik jou was, nam ik eens oude jurk

me en deed mijn beste aan, wie neemt nu drie japonnetjes mee voor vier dagen."

"Goed, ik kon 't reukmistje er ook haast niet inproppen," zeide Loula heel volgraan en keek hoe keurig netjes juffrouw Betty alles verzamelde en schikte in 't valies.

"Ik kan het er niet zoo moed inkrijgen als ik terug kom, denk daar vooral aan, juffrouw Betty," zeide Loula met een waarachtwend gezicht.

"'t is goed, dat jij niet iedereen dag op reis gaat," vond Alex, „aldoor kijk je naar de pendule, die precies gelijk met den Doer is. Zal ik je brengen, dan draag ik meteen je valies. Misschien willen Els en Willy ook wel mee."

"Ja, goed," zeide Wil.

"Nu ga ik boven bij papa afscheid nemen," en meteen draafde Loula de trappen op.

Mijnheer Almerus zag verstoord van zijne papieren op. „Wat is er, wat hem je doen, kind? O, ja, 't is waar, je gaat naar de parterre. Nu, mijne goetien aan oom en tante, en, Loula, nu niet als een jongen terug komen."

"Neen, papa," ik wilde, dat ik een jongen was, dacht ze, maar zeide het niet.

"Dag, Beta, een mooie juk voor Els uitsteken, hoor!"

"Eker, en Loula zal jij, als je tante Willemien helpt met het een of ander, je fluurwen juk uitdoen!"

"Dat beleeft ik. Zie zoo, nu nog een wulf tegen de Harmanen. Ha, daar staat mijnheer de Bruyn, zou hij 't zien," en Loula zwaide met haar hand, zoo hard ze kon, „ik ben bang, dat hij er toch niets van ziet, want hij doet niets terug."

"Zwaai toch niet zoo," lachte Alex, die haar valies droeg.

Met veel onnodige drukte stapte Loula in het lokaal-traintje. Alex plaatste het valies in 't netwerk boven haar en keek haar lachend aan. Bedrijvig speelde ze alles uit op de bank over haar, de paraplu, haar portemonnaie, handschoenen en 't haartje.

"Heb je wel een feel voor Mistje bij je?" vroeg Alex.

"En zal je je valies niet vergeten, vooral niet Louk?" waarschuwde Els.

"Natuurlijk niet."

Willy schaterde het uit. „Bring je wat voor me mee, Louk?"

"Misschien." Er kwam nu een dame met een jongetje over haar sitten en Loula legde alles naast zich. „Ga nu maar naar huis," riep ze uit het raampje, „kom, ga nu maar weg."

Els en Alex schudden van neen en Willy keek, hoe een hond in een hek ook in Loula's trein ging.

"Wie denk je, dat met je mee gaat?"

"Ik weet het niet."

"Een poedel!"

"Een wat?" Loula haalde de schouders op.

"Een poedel!" glimde Willy.

Een schel fluitje en langzaam met stotende bewegingen ging 't lokaaltje vooruit. Alex, Els en Willy wuifden van belang, nog even zag Loula Els's blonde krullen, toen viel ze achterover met een plof op hare plaats.

De mevrouw zeide iets van tocht en ziekte. Gewillig deed Loula 't raampje dicht en vroeg of mevrouw erg ziek geweest was, waarop de mevrouw, die heel bleek zag, antwoordde: „Ik niet, maar mijn zeeetje."

"O, maar dan heeft u hem stellig egepaast, want u ziet ald wit," zeide Loula meer oprecht dan beleefd.

"Hure, ja," Loula's gezegde was haar eker niet naar den zin geweest, want hoeveel moeite haar jongen ook deed om afkeer met Loula te praten, de moeder zeide geen woord meer.

't Was een keurig ventje en Loula keerde haar hoofd van hem af.

Zieno, nu was de stad achter haar. Dik, in de verte, dat denkte, daar begonnen de bosschen, dan nog een kwartiertje sporen en ze was te Heirum. Wie zouden haar halen, Frans en Johan, de kleintjes, af . . . o, maar ze

hadden allemaal vacatie, Paul, Oene en Frits ook. Hè, hoe heerlijk toch om nu vier dagen helemaal plezier te hebben, niets maar, niets vervelends, alles prettig.

Daar was de overweg al.

„Heirum, halte Heirum!”

„Hemelzijd!” ruchtte Loula, gaf ’t jongetje een por met haar parapluie, rukte ’t vallen uit ’t netwerk en viel meer dan dat ze stapte uit ’t poort.

„Niemand,” Teluugsteld heek ze rond.

Ineens waren er twee groote handen voor haar oogen. Een andere hand pakte haar vallen en parapluie.

„Raden,” zeide een vroedijke, harde jongermeester.

„Paul!” lachte Loula, ja, ’t moet Paul zijn, want de anderen stelen verder heere me uit, maar ’t is niet of er meer zijn. „Toe laat me maar los, ’t is Paul en dat lachen, dat doet Broer.”

„Ja, ja, ik ben ’t, Broer.”

„Goed gesonden, Loula!” en Paul liet haar los. Ze heek even knippend in ’t rond.

„Heer, maar alle zenen, hoe grappig, maar waar stonden jehi, zoedat ik eerst niets zag!”

„Wel, in ’t wachtkamerijje,” zeide Frans en Johan, die achterst van draaide om Loula heen met een lang tot ze hem goedkeurend toeknikte en hem insluisterde. „’t staat krantig, heel krantig, heer!”

Onder vroedijk gelach en geplag gingen ze naar huis.

De pastorie was wit, evenals het kleine kerkje en het torentje. ’t Huis lag heel schilderachtig midden in den euder-wetschen dorpslaan met oude elken en lindes, voor een deel met klimop begroeid. Achter ’t huis was een groote tuin met veel vruchtboomen, een kippenhok, een schuur, waarin konijnen waren en heeren aan de schuur hingen duiven-hokken.

Vóór ’t huis was een bloementuin.

’t Was een eud, goedlig huis, die pastorie van Heirum, vol hekjes en kasten en een zelder, die ’t winters de heer-

lijkste speelplaats was voor de kleinere jongens. ’t Was er altijd gehelmenig duister, verrukkelijke plekken om verstopperij te spelen, of oorlog, wanneer de zelder eeno kamerne verbeelde en tante Willemien’s appelen flink door de zelders werden aangeproken.

„Twee kamers in ’t huis, daar zettin de bengels geen voet in of ze moeten het vragen,” zeide tante Willemien dikwijls, „namelijk eeno Wierdens’ studeerkamer en de zij-kamer.”

De studeerkamer zag uit op den tuin, verder over de heuvelluchtige heide tot Utrecht toe, bij helder weer zag domine Wierdens den Dorn. ’t Was een goedlig kamer, vroedijk en licht, vol verkleekte portretten van academievrienden en andere kennissen. De banden der boeken in zijne kast waren ook nog verkleurd, zoo ook ’t kleed en de overgordijnen.

In het begin van haar trouwen had tante Willemien dikwijls gezegd: „Toe, Wierdens, doe de blinden dicht als de zon een fel schijnt, hé!”

„Och, vrouwe, ik kan geen preek maken als ’t een denker in mijne kamer is en wanneer ik dan hoor, dat buiten de vogels zingen en als ik weet, dat de bloemen een mooi schitteren met haar prachtig kleuren, dan moet ik dat alles zien en er van genieten.”

’t Is lustig zoo’n dichtkerlijke man!” zeefte tante Willemien lachend.

Zoo kwam ’t, dat domine Wierdens steeds de blenden en gordijnen uit de benedienkamers krong, dat zijn behang vol lichte, kleurloze plekken was en.... dat ’t er altijd even vroedijk en prettig uitzag.

De zijkamer zag evenals de huiskamer op den Brink uit. Frans sprak altijd van den „uitdragerwinkels”.

De kamer stond vol oude’n’s, die domine Wierdens van aanmerkingen of vrienden gekregen had. ’t Was een wonderlijk mengsel van gemakkelijke en elegante stoelen, tafeltjes, kleedjes, antinaccasens, vaas en kleine

prullen. De muur hing vol platen in verschillende lijsten, het verguld, dof eikenhout en overal lagen prachtige verspreid.

Hier was niets verkleurd, alles zag er even nieuw en frisch uit. Zoo gauw de zon scheen, sloot tante Willemien de blinden en zelf nam ze er altijd stof af.

„'t Is zonde van de mooie dingen, die er in de zijkamer zijn,” sprak dominee Wierdema eens.

„Later, Wierdema, als de jongens groot zijn, vertellen we een heele huis met dingen uit de zijkamer en.... we zitten er toch wel om, al is het niet dikwijls.”

Mie, de oudemeid, knikte met 't hoofd, mevrouw heeft gelijk, dacht ze.

Als de jongens groot zijn, als ze zelf hun brood verdienen dan.... ja dan.... wat er dan niet gebeuren nou in de pastorie van Heirum.... vader zou alle boeken kopen, die hij nu leende; de kamers zouden prachtig zijn, op iedere kamerham konden ze wat lekkers hebben en Mie zou een klein meubje onder zich krijgen voor het ruwe werk.

Maar nu.... Frans en Paul waren in Amsterdam bij een leeraar in huis. Johan op 't Instituut te Willemsoord, Onno en Frits berechten als dagjongens de kosterkamer te Heirum, Harry ging op de dorpschool en Broer leerde nog niet.

't Waren allemaal zonder onderscheid goetdachtige jongens. De twee oudsten waren blond en de vijf anderen donker en nog al levendig, precies als hunne moeder.

„Kijk, tante Willemien staat voor 't raam,” riep Loula bij uit.

Harry en Broer, die ieder aan een arm van Loula hupelden, lieten haar nu los en liepen om 't hoekst naar 't hek.

Tante liep den tuin in, Loula tegemoet. Ze was een druk mensch. Altijd en overal hoorde men haar vrolijke stem, als ze niet tegen de kinderen of Mietje sprak, dan

maar tegen Fik of deindeoos in haar zelf. De levenslust straalde haar uit de oogen en lachend bijna springend kwam ze Loula tegemoet.

Ze hield van de Almerusen, 't meest van Loula. Alen vond ze te stil en Elze had ze niet graag bij zich. Ze had nooit rust, wanneer 't twee kind alleen met de jongens was, Willy leek meer op Loula, maar toch Louk was haar lieveling. Dat kind zou ik wel altijd bij me willen hebben, zooveel houd ik van haar,” zeide ze tegen ieder, die het maar hooren wilde.

„Was 't goed tante Willemien!”

„Heertijds, Louk, en wat heb je de Paaschdagen aardig uitgekeken, dat was nu een goed idee van je.”

„Ik dacht wel, dat u 't goed nooit vinden.”

„Zoo, Loula, gezond en wel!” Mie stak haar rimpelige reede hand vooruit.

„Ik maak het best Mie,” en dan tegen tante, „maar niet naar boven gaan, hé? Oom zit zeker aan zijne preek?”

„Straks als de koffie klaar is, ga jij oom maar oopen.”

„Goed!” Ze deed haar mantel uit en gooiden dien Frits in de armen, Onno ving de reede op.

„Wat ben je mooi in 't fluur,” zeide Paul bewonderend.

„Ja, maar ik heb nog wat mindere in mijn valies, moet je weten. Koffie maken, tante, laat mij dat doen.”

„Was je mijn dochter maar, kind!”

Thuis was Loula nooit erg godierstig, meestal hielp Elze juffrouw Betty met die kleingheden, zij las in een boek of tijdschrift. Maar thuis helpen was iets geheel anders dan bij tante Willemien. Als er thuis een koffiebren viel, dan zeide de juffrouw: „Eerst maar even opgeven Louk, anders wordt zoo'n boontje straks in 't kleed getragt.” Hier gaf 't niets, tante zag het niet eens, er lag ook geen bloed, alleen een seil.

„Wil je nu ook even betherhammen schijden?”

„Nee, tante, dat doe ik liever niet, ik wil je altijd scheel.”

„Dat geeft geen mer, ze komen toch niet heel en recht in je maag,” lachte Fien.

„Nu is allen klaar, ze zijn heusch nog al recht uitgevallen, zal ik nu oom maar gaan roepen?”

„Ja, ga je gang.”

„Wel, Louise, daar heb je goed aan gedaan.” Oom noemde haar eerst bij haar verkorten naam.

„Ik houd er niets van al die veranderingen,” zeide hij dikwijls, „wanneer Elizabeth, Elz, of nog eiger Queen te noemen, 't is zonde, Elizabeth is zoo'n lieve naam.”

Loula liek oom's studierkamer rond.

„U is aan uwe preuk bezig?”

„Ja kind.”

„Eene heel andere kamer dan die van papa. Je kunt hier wel door den rook snijden, maar ik zou toch deze blozen, zoo prettig ruimsig. Ik zal even op u wachten.”

Ze liek in den tuin naar de witte duiven, die rustig over het dak van 't schuurtje waaiden.

„Zie zoo, nu ga ik mee.”

„'t Was eens heel kaffietijd, Loula sat tusschen tante en Harry.

Alles anders dan thuis, dacht ze voortdurend.

De jongens Wierders waren goed opgevoed. Ze aten vrij netjes en reikten niet voortdurend over tafel, ook spraken ze niet allemaal tegelijk.

„Voel je je weer thuis in de kazerne, Louise?” vroeg oom.

„O, dadelijk!”

„'t Is maar goed, dat je gekomen bent, Louk.”

„Ja, ik dacht, 't zal tante wel wat leus zijn, alleen met Mie onder dat manneke, ik moest haar maar eens te hulp komen, nu de goede jongens ook thuis zijn.”

„Professor, niet aldoor tegelijk eten en drinken,” verbeed Frans Harry.

Harry werd thuis de professor genoemd. Hij had een hoog, geleerd voorkomen, groote denkende oogen en als klein kind kon hij zich goed met een potlood en papier bezig houden.

„Daar groeit een schilder uit,” riep de dokter van Heirum menigmaal als hij langs de pastorie kwam, „zee Ransdaant, ben je weer aan 't schilderen?”

„Niet schilderen, schrijven, ik wil niet schilderen, ik schrijf,” riep hij driftig en trooste de hooge wenkbrauwen.

„Goed, Ransdaant al, dan professor.”

Sedert dien tijd was Harry de professor in de familie. Zeer tegen vaders zin, die hem nog wel eens Harry noemde.

„Loula, ga je visites maken, of... of ben je te veel dame geworden?” vroeg Oom geplagd.

„Visites, visites!” zeide dominee Wierders verstooid, „moet Loula visites op de naburige buitens maken?”

„Nee oom, gelukkig niet op de buitens, ik denk, dat Oom me bij mijne vrienden van van den zomer wil brengen.”

„En die zijn, kind?”

„De Bakkers, de familie Veldhuis, Willem Gervendeel en oude haker Brouwer, nu, jongens krijg ik van niemand een pleinsje?” lachte Loula.

„'t Zou schande zijn, als je ze vergeten waart,” vond Paul.

„Maar zouden jehi die goede menschen wel op Zaterdag overvallen, ze hebben 't althans een druk om klaar te zijn voor de twee Zondagen,” bracht dominee in het midden.

„Och, vader, we overvallen ze niet, ze zien ons in de verte aankomen en, heusch, de Bakkers geroeren zich niet,” zeide Frans.

„Wat zal vrouwe Brouwer een pleinsje in Jehan's pakje hebben, hé tante?”

„O, maar Willem Gervendeel nog veel meer, hij neemt me nu al admiraal, 't zal toch aardig zijn, papa, als we eens allemaal groote mannen zijn en soveel bedienden in

de wereld." Johan haalde zijne vierkante schouders een beetje pedant op.

„Ja, ik ben maar tusschen een kraanig troepje verseld," flapte Loula er uit, „een professor, een admiraal."

„Een chef van een handelskantoor," en Frans klopte op zijne borst.

„En wat worden jehal ook weer?" vroeg Loula.

„Ik dokter en Frits dominee, net als vader," antwoordde Paul.

„En jij Onno?"

„Precies weet ik 't nog niet, Louk, soms denk ik bloemist, maar een dichter of schrijver zou ook wel aardig zijn."

„Een erg beroemd dichter vind ik aardiger dan bloemist."

„Hun, ik heb ook al eens over beroofd gedacht, eigenlijk weet ik 't niet."

„O, en Harry natuurlijk professor. Waarin?"

„Weet ik 't?" en Harry nam een hap uit zijne boterbarn.

„Dat doet er niet toe, ik zal wel professor worden."

„En ik koetier, net als Velders, koetier hier op den Brink, jij mag voor niks rijden, Loula, vindt je dat niet prettig?" juichte Broer opgewonden.

„Nou, dol, dat begrijp je."

Tante Willemien lachte. „Geleke, malle jongens."

Feitend zag dominee Wierdema rond.

„Ik hoop, dat jehal allemaal beste mannen zullen worden, beroemd, groot, och, jongens, dat gebeurt nu niet iedereen dag, als jehal maar mannen worden, waar men staat op kan maken, trouwe jongens, beste kameraden." Toen hij het gezegd had, keek hij Johan ernstig aan.

Die een kortst zoo laat met zijn antwoord, dacht Loula. Tante Willemien zou maar plezier hebben in roem en kraanigheid dan een. Hij is een heel goede man, maar zoo 'nauw en, . . . nederig.

Met Johan en Paul maakte ze haar visiten.

Loula hield veel van boeren en ze had ook goed slag

om met hen om te gaan. Ze vond het heerlijk om op een schaverige deel te zitten en dan rond te kijken en te praten. Te kijken naar de koeien, die sag in de stallen stonden, in de prentkamer, naar de bedsteden, met zulke heel goed geschilderde deurtjes van achteren beplakt met bent behangsel. Ze hieldte graag naar al die geluiden, die men alleen op boerderijen hoort, ze had plezier in allen, in de kippen, die zwaaiig over de deel liepen en dan ineens gulzig oppikten wat er onder tafel gevallen was, ze luisterde naar 't langzaam geknars der koeien, naar 't bettinggerammel van den heershoofd.

Maar haar grootste genot was, ochtten boerenkoffie te drinken uit een'n grappig koffiekannetje en dan te praten, boerdert uit.

En de boeren en boerinnen. . . ze droegen dat nichtje van dominee Wierdema op de handen. Reeds als klein kind had Loula in de pastorie geïgnerd, was ze gansche dagen mee uit koeien geweest en nu, nu ze groot was, wilde ze nooit hebben, dat ze haar juffrouw of jonge-juffrouw noemden.

„Wat, Loula of Louk, heert?" zeide ze half verontwaardigd lachende.

Ma ook weer.

„Maar, wat eens dame is u geworden?" en vrouw Bakker sloeg de handen in elkaar.

„Vindt je me iets langer geworden, wezenlijk?"

„Nou, als je blikt."

„Kom, daar ben ik bij om, ik was al bang, dat ik een onderkruipst zou worden, maar vindt je 't wel goed, dat we op Zaterdag komen, een was er niets voor!"

„'t Is zonde, jonge juffrouw."

„Wat? Loula bedoel je."

„Ja, Loula dan." Met stralende oogen keek vrouw Bakker, hoe Loula haar hekje weer bijhield en kniepoogde tegen Johan en Paul.

„En, Loula, zal ik nu maar zeggen, heb je geen schik

in Johan's mooi pak. Jammer, dat hij later maar al die vreemde landen moet, naar de Oost gaat hij ook."

"Ja, hij zal heel wat te zien krijgen in al die vreemde landen," viel Bakker zelf in; "met die zwartjes zal je wel niet veel kunnen praten."

"Nee, Bakker, maar dat zal wel wennen, dan wijs je elkaar de dingen en toek je maar gezichten, dan begrijp je elkaar toch wel," antwoordde Johan.

"Ik weet, dat jij en je nichtje best eens vreemde taal kunnen spreken, of heb ik het mis?"

"Zij is zoo knap in talen!" groet Paul Loula.

"Is 't toch waar, mensch?" vroeg vrouw Bakker, Loula bewonderend aanzienste.

"'t Gaat nog al," lachte Loula.

"Kom, Louk, we moeten nog verder, ga je mee?" en Johan trok Loula aan haar mouw.

"Zal je morgen 'n de kerk tegen me knikken, sit je nog altijd recht over een's preekstoel?"

"Ja, hoor, dat zal ik doen, 't is zonde, wat een gekheugnal!" Vreeljik lachend namen ze afscheid.

Ondrie uur hadden Johan en Paul afspraak met een vriend.

"Dan ga ik alleen naar baker Bouwer, dat is niets," zeide Loula.

Tien minuten later zat ze naast de oude vrouw in 't kleine, gezellige kamertje.

De oude vrouw had verdriet.

"Wat schreit er aan?" vroeg Loula medelijdend.

"Niemand, Loulatje."

"Jawel, je hebt roode ogen, dat zie ik heel goed."

"Och!" En ze veegde steeds over haar oude, rimpelige wang.

Wanneer Loula iemand wilde troosten, sloeg ze niet de armen om diens hals, ze gaf ook geen zoen, ze kreeg alleen maar en in haar ogen was aldé iets hartelijks en deelnemends, dat het bedroefde menschen altijd goed deed haar bij zich te hebben.

"Toe baker!"

"Och, Loula, wat zal ik je zeggen, mijne eenige dochter Matje heeft een' verdriet, haar zoon Jan wil niet degen."

"Hoe dan, wat doet hij?"

"Doeft hij maar wat, hij doet juist niemand, hij is een kni, die droommelche jongen, en Matje heeft er een' verdriet van."

"Ja, dat kan ik me best begrijpen."

"Ik weet het pas sedert van morgen, Matje heeft het aldeer stil gehouden. Hij heeft geen zin in 't boeren, hij wil meester worden, schoolmeester, als je. Toen hij verloden jaar nog op school was, kon je hem niet van luiheid beschuldigen, maar nu wel. Als hij plaggen moet steken, leest hij onderwijl. Altijd boeken op zak. Hij is dan ook glisteren door heer Larrens weggejaagd. 't is schande, een schande voor het heele dorp."

"Maar als hij nu geen zin in 't boeren heeft, dan kan hij toch wel wat anders worden, timmerman of zoo, ik bedoel een ambacht leeren."

"Hij wil schoolmeester worden of nog liever dominee, leeren, studeren, dat wil hij."

"Maar waarom laat zijne moeder hem niet leeren?"

"Omdat Matje er geen geld voor heeft."

"Weet een er van?"

"Dominee, nee, ik ben keertig, anders was ik van morgen al gegaan. Maar 't is Zaterdag, de man is in de weer met zijne peuk en die twee Zondagen nog. Dinsdag zal ik maar naar de pastorie stappen."

"Ik zal een wel zeggen, dat je komt."

"Wil je?"

"Zeker hoor." Toen vertelde ze van haar andere visites, dat de Veldhuizens eens kunnar bij hunne boerderij lieten bouwen en dat Willem Garwinkel zoo oud was geworden.

Toen vroeg de oude baker naar Elze en de jongens en daarna vertelde ze Loula zeker wel voor den twintigsten

keer, dat Pons zoo'n min, klein poppetje was geweest als klein kind en nu zoo'n boom van een jongen.

„Ja, hij is flink groot!“

„En Harry, wat die al heeft doorgermaakt, reedweek, maanden, keelichte, die heeft al van allen gehad.“

„Zoo!“ vroeg Loula droomrig en keek onderzamen naar buiten in de stille doopstraat, heilzaam met haar gedachten was ze niet bij het gesprek. Ze wist wat er volgen zou, eerst een verhaal van Onno, die een heikloer in zijn neus gehad had, dan hoe Paul een schop van een paard had gehad, hoe fern tante Willemien zich altijd met al die ongelukken gebuuden had en welk een nachtaardig man dominee toch wel was, „een hartelijk man voor dominee,“ is te verstaan, dat hij maar voor alle beroepen bedankt.“

„Ja.“ Loula lachte in zich zelf. „Protes dezelfde verhalen als in de Kerstvacantie,“ dacht ze en zeide: „Oom heeft veel van Heirum, hij zal er zoo gauw niet vandaan gaan, nou, dag, baker, 't bente, tot van den zoner. Ik zal oom spreken over je weet wel.“

„Als je blijft, Loula, dag heij!“

Knabbelend op een balletje kwam Loula weer in de pastorie, waar tante Willemien alleen in de zijkamer was.

„Als ik goed voeten veeg, mag ik dan in het heilige der heiligen komen?“

„Ja, kom maar. Vindt je hier alles niet mooi en frisch?“

„Alles zit zoo onder boenen, dat vind ik jammer, tante Willemien.“

„Kind, de zon en de stof, alles zou bederven, och, 't kan me zoo aan mijn hart gaan als ik hoer op oom's studeerkamer kom, hoe alles daar verkleurd is, o, er moet zoo op alles gelet worden in een huishouden,“ zuchtte tante.

„Ja, dat zal wel. Wat prachtige schelgen, vinden de jongens het hier niet aardig?“

„Ze zitten hier geen voet zonder mijne toestemming.“

„De kleintjes niet, ik meende de grooten, die zitten hier toch zeker graag!“

„De grooten evenmin,“ 't kwam er hardast uit, „ze zijn allemaal gelijk, 't is niet voor niet eens bazens, bij wien hielden de grooten op? Bij Onno en Frits, bij Harry, dan zou Broer naar kijken. Nee allemaal gelijk, even jongens, Loula, en oom, die zoo zacht is en zoo verstrooid, ik moet op allen tegelijk letten. Oom denkt maar om zijne preken, zijne bevelingsboeken. Ik moet de beugel maar rarijden.“

„Ja, dat is waar.“

Loula had een groote bewondering voor tante Willemien.

„Tante, u is met een mensch uit een boek.“

„Heeren, Louk?“

„Wel, zoo'n echte moeder met zeven zoons en dan later, dan worden het allemaal bijzondere mannen, heel knap, heel begaafd en dan komt u tijd te kort om bij al die beroemde zoons te lagereen.“

„Oom zegt, dat onze jongens heel gewoon zijn.“

„Oom en de professor toch niet.“

„Oom weet niet wat hij wil, dat is geen teken van begaafdheid, o, heeren, daar laat ik nu een-de-cataloge druppelen, toe Louk vraag 't af, hier is een studeboek.“

„Maar de professor?“

„Die ziet er wel nadenkend uit, maar of hij werkelijk ving is, dat weet ik niet, hoe gek, nu had ik gedacht, dat ik 't stof al algemeen had van dat taletje, toe, doe jij 'even en vul dan 't gietertje en goet deze planten even water.“

Loula lichte; ze dacht aan Els en keek hoe tante heer en weer liep, een gesprek in de zijkamer begon en in 't achtergeangetje vervolgde.

„Els Loula,“ vliesde Broer, „laten we Pék nu eens gaan wuschen.“

De heere strubbelde tegen, maar Loula en Broer hielden hem stevig vast en scopten hem in met groene soep.

„Wat nou?“ riep Frits, die langz 't raam kwam.

Loula wuikte hem.

„Dat is zoo versterkerd, groene zeep is uitstekend voor zijns huid,” zeide ze, toen Frits binnen kwam en lachend mee liep.

„Waar moet hij nu heen?” vroeg Loula toen de hond schoon was.

„We doen alle deuren toe, dan kan hij niet weg,” bedacht Frits.

Als een razende hield Fik door 't huis, toen, ineens naar boven.

„Je zult 't zien, hij gaat stermiddepen,” roeptelde Frits, „als hij maar niet naar vader's studerkamer gaat, we mogen vader nooit steren, en Zaterdag's vooral niet.”

Hem! Met een klap ging de studerkamer open en reilde Fik meer dan hij lap naar binnen.

Een beetje endstond zag dominee Wierdens op.

„Kont, Fik, naar beneden.”

De natte hond steerde zich niet aan dominee's stem en zelde zich als een bal over het tapijt.

„Wat is er toch voor een leven?” riep tante Willemien.

„Een geluk bij een ongeluk, tante.”

„Hoe dan?”

„Wel die razende Roland draagt zich in een's studerkamer, een geluk, dat hij de zijkamer niet uitkeert.”

„Willemien, Willemien!” klinkt dominee's stem boven aan de trap, 't is Zaterdag, mijns preek, Willemien, laat een van de kinderen Fik halen.”

„Ja, Wierdens, ik kom.”

Warm van 'tand afreken en eedderen in de zijkamer ging tante naar boven gevolgd door Loula, om Fik, die altijd ongehoorzaam was, te vangen.

„Ze moeten niet een's drukte maken beneden, dan kan ik niet werken,” klaagde hij, maar bleef ineens in zijne woorden steken, toen hij Loula zag.

„Waar hij is je zoo naar?” vroeg tante en keerde zich om.

Achter tante stond Loula met den tegenspikkelenden Fik in haar armen, haar krullen waren loongaan en hingen verward om haar gloriend gezicht, 't haarliet hing

aan een krul nog vast op haar schouder, de daagsche jurk was scheef toegesnoep en de mouwen had ze hoog opgestroopt, vuurroode armen, nog dampend van het zeepoep.

„Zie ik er gek uit, oom?” vroeg ze lachend.

„Kind,” riep tante schaterend uit, „je lijkt wel een mensch uit een spel.”

Peinzend bleef dominee Wierdens zijn nichtje aanzien.

„Ik zou me maar een beetje gaan opknappen, je ziet er min of meer geravagerd uit,” zeide hij langzaam, „en Willemien, zeg jij dan afschijft, dat Fik vastgelegd wordt.”

„Wat is gruwageerd?” vroeg Frits, toen de studerkamerdeur dicht was.

„Stomig!” antwoordde Loula.

„O!”

„Nu tante, uw hand is schoon, nu gaat uwe nicht zich nog toiletteren.”

Toen ze zich zelf in haar spiegel zag, voertelde ze: „Toch wat klein, enfin, als je een's wilde rijkert gewaschen hebt, dan kom je er ook niet zonder kleren heen af.”

Ze borstelde haar weerspannige haren naar achteren, deed haar jurk netter aan, wachte haar handen en ging met haar hoofd uit 't raam hangen een wat te bekeken.

Oom kan me zoo aankijken, net alsof hij iets niet goed aan me vindt. Ik hou toch ook honderdmaal meer van tante dan van oom, een is eigenlijk gezegd naai, een echte zwarkous. Ik kan me nu maar niet begrijpen, dat Elm meer van oom houdt. Ieder zijn smaak zal ik maar denken.... Maar de menschen hier in 't dorp zijn del op hem, dat is ook waar en hij prekt zoo mooi, papa zegt, dat hij een geleerd man is en jellifreue Betsy.... Hermal en aarde als Bets me daar net geïen had, met mijn leise haren, dacht Loula en bleef uit het raam hangen tot ze Johan en Paul over den Beink zag komen. Even daarna luidde de stensbel.

't Was een vroeljk middagmaal en in stilte dacht Loula, hoe die groete jeugens in de kleinste kleinigheden tante Willemien's winken sprengden.

„Dag generaalste,” en ze knikte tante lachend toe.
Zij deed thans maar precies wat ze wilde, ze nam dit en dat, alles waar ze zin in had en hier vroeg die lange slinger nog aan zijne moeder om wat juw. Half aardig, half gek.... eigenlijk mag al aardig van Frans en Johan, dacht ze. Maar verveld, dat oom me telkens een aanblijft, zoo nadenkend, hé, man, staar niet zoo. Na 't eten ga ik hem dat makje van bakker Brouwer's kleinsos een afleggen.

„Gezellig, van avond Zaterdagavond, warme broedjen,” en Frits wreef zich in de handen.

„In een dorp in de Zaterdag veel prettiger dan in een stad,” zeide Loula om maar iets te zeggen.

Zij trek professor aan zijn oor en juist keek oom haar weer aan, niet heen, niet eens afwendend en toch....

Na 't eten hield Loula een achterna.

„Waar ga je heen?” vroeg Paul, „we zouden nachtwacht spelen.”

„Jawel, ik kom dadelijk, even wat aan oom vragen.”

Juist toen ze op 't donkere portaal stond, ging de studeerkamer toe.

„Oom mag ik even binnen komen?”

„Zeker, Louise, wacht, even mijne lamp optekken.”

't Zag er nu gezelliger uit dan ooit, vriendelijk wies oom haar een stoel.

„Wat is er mijn kind?”

Hij is toch niet een zwaarig, dacht Loula dadelijk verzeerd, dat oom haar een goedgezant.

Toen vertelde ze de geschiedenis van Marja's noem, „en nu kom ik u vragen of u niet wat geld kunt geven, want als die jongen een graag leeren wil, dan wordt hij later natuurlijk een koop man. 't Is wel wat kras om het u te vragen, die zelf rezen jongens moet groot brengen, dat weet ik wel, maar de zijde menschen op de buitenen, hier in den omtrek konden wel eens afschuiven, dacht ik,” 't kwam er wel een uit.

„'t Moet dan eerst kijken, of hij wenselijk vlag en leersamen in, ik zal er 't hoofd van de school eens over spreken.”

„Doet u dat, graag, wat zal 't oude ronsch in haar neppes zijn en, niet u, wat 't geld betreft, als de oude vrienden niet genoeg geven, papa tekent ook wel op lijsten in Utrecht en ik krijg nogal ruim weergeld, van mij kan hij ieder jaar wel vijf, ach, wel tien gulden krijgen en die minste. Eh, die altijd geld over heeft, kan zeker wel tien geven, maar dat moet die Jan niet weten, hoor oom!”

Weer keek dominee Windens zijn nichtje aan.

Buiten gilden de jongens, in en buiten 't schuurtje.

Nachtwacht was een spel, dat in 't schuurderken gespeeld werd. De nachtwacht moest een dief of dronkaard pakken en dadelijk raden wien hij had.

De groote jongens deden mee tot plezier van de kleintjes, maar als ze eenmaal bezig waren, hadden ze er zelf ook veel pret in.

„Het doet me plezier, Louise, dat je zoo een een ander denkt.”

„Dat doe ik toch veel te weinig, oom, thans bijvoorbeeld niet. Hie vond het heel maar, dat ik nu weg ging en ik heb het toch uit me zelf gevraagd en als ik 't thans zwaarig vind, tek ik er maar op uit, dan verzin ik boodschappen of zoo, of ik ga naar de Normannen, u weet wel, die naast ons wonen.”

„Jawel,” viel oom in.

„En dan,” ging Loula voort, die ineens een soort lust had om zich zelf te beschuldigen, „als ik zie hoe Frans en Johan voor tante zijn, zulke echte oudste zonen, dan merk ik heel goed, dat ik geen lieve oudste dochter ben voor papa.”

„Wat uithuig mischien?”

„Ja, oom, juist,” viel Loula levendig in.

„Als je het zelf weet, kan je het makkelijk veranderen en dan, je wordt zoo langzaamhand een heel dame, wanneer wordt je voortien, Louise?”

„In Juni, oom, maar ik wil geen jonge dame zijn; die echte, wat je noemt jonge dames, vind ik afschuwelijk," antwoordde ze heftig, „altijd gesten over kleeren en partijen en al dat gasseur meent. 't is hatelijk genoeg, dat ik geen jongen ben en ik zou liever tien dan veertien worden."

Oom zeide niets, hij keek naar 't plafond en bleef kleine rookwolkjes uit zijne pijp.

Beneden in den tuin werd het gegel steeds harder, van tijd tot tijd riep eens harde jongensstemmen: „Loula, waar zit je?" of, „Louk, kom je nu meedren?"

Stil bleef Loula achter in haar stoel zitten. Precies een Engelsch boek, ik heb nu heelstond 't gevoel alsof ik iemand uit een boek ben, en nu zit ik hier in de spreekkamer van den predikant. Wat heeft oom toch een goed gezicht. Kom, ze zou maar opstaan, mischien hield ze hem wel op.

„Oom, ik dank u wel, dat u dat voor vrouw Brouwer in orde wilt maken," zeide ze, terwijl ze met een zucht uit haar stoel opstond.

Maar oom liet de kleine bruine hand niet los. „Loula," hij zag haar half lachend aan.

„Wat oom?"

„Zoo langzamerhand moet je toch eens jonge dame worden, nu wordt het al tijd, dat je dat jongensachtige een beetje laat vallen."

„Nag niet!" zeide ze met iets amekenda.

„Een meisje moet meisjesmanieren hebben, het staat belijk als zij ruwe uitdrukkingen gebruikt, gelood nu Loula."

Ze ging langzaam de deur uit.

Hij is euderwetach en erg ook. Hij gaat niet met zijn tijd mee, wenschte ze in zich zelf. Ze had de deur op een kier laten staan en keek even om. Onbewooglijk zat oom nog in zijn stoel, de eegen armband naar 't plafond.

Intens stond ze weer naar binnen, strekte haar hand uit: „Toch even goede vrienden?"

Hij keek haar verbaasd aan. Ongebeddijk lachend haalde ze de schouders op: „Kom oudje, eger u nu maar niet aan mijne manieren en woorden, 't zal mischien wel eerder lachen, dan we danken!"

Oom greep de tonggestoken hand en lichte hartelijk: „Je bent een rond meisje Loula, als je nu maar verzoed raakt met 't lide om eens jonge.... ik durf 't woord haast niet te gebruiken."

„Dime," viel ze lachend in.

„Nu, dan, eens jonge dame te worden, dan zijn we 't eens."

„Ja, maar 't is en blijft een vervelend woord. Dag, tot aan de thee."

Een oogenblik later hield ze met professor aan haar hand door den half donkeren tuin, tot groot plezier van Min, die op de plaats, bij 't flauwe licht, dat uit de lederen schen, haar paarsen schoude.

Toch was Loula niet met hart en ziel bij 't spel, de jonge dame speelde haar steeds door 't hoofd, en ze lag lang wakker dien Zaterdagavond in de pastorie te Helrum, 't hoofd vol van goede plannen.

.....
Heerlijke zonnige Paaschdagen met niets dan vroedijkheid en grappen in de kasernen.

's Middags zaten ze in 't heilige der heiligen op steele zonder hooren, zelfs Fritz' mond werd er geen gebracht. Er kwamen veel visiten en voordat Loula weg ging flusterde oom haar in: „Hij mag onderwijzer worden, Loula."

Ze klapte in haar handen van pret.

O, dat Helrum. Hoe plezierig had ze in de kerk gesten en ze toegelinkt al die oude, bekende gezichten, hoe prettig om naast tante Willemien en Johan in de deilige dominobank te zitten en te zien met heveel aandacht ze naar oom luisterden, al die menschen. Hij is goed, heel goed dacht ze, en toen ze Dinsdagmiddag van oom en tante en de jongen op 't perren te Helrum afscheid nam en oom

vraag: „Louisa, kom je met Finkster weer en bring Elisabeth dan mee, flusterde ze endgend: „Ook als ik nog geen dame ben?"

„Toch maar, je bent een altijd welkom, kind," antwoordde een hartelijk.

Toen spoorde ze weer naar huis met een dankbaar hart en een geestig blij gevoel, dat 't zoo heerlijk geweest was en dat ze zooveel van haar kinderen in de pastorie.

HOOFDSTUK IV.

DE WALDEYING VAN OOM WIERDEN.

Achter in den tuin was Louisa bezig haar verjaarsdeven te beantwoorden. Haar pen kraakte over het papier en ze leek nauwelijks op.

Over haar zat Else met een zakdoek, waar ze eens groote F op booddeurde. Willy lag voorever in het gras te knien.

't Weer was nacht en van tijd tot tijd stroomde de wind een paar aasclabloopjes op 't papier uit den heogen aasclaboom, waaronder ze zaten.

Else streek telkens over haar voorhoofd, ze had 't warm en haar maad gleepte.

Lui rekte Willy zich uit en stond langzaam op.

„Waar ga je heen?" vroeg Else.

„Even het tweede deel halen."

„Wat heb je 't gauw uit, toe breng een glas met ijskoud water voor me mee, wil je?"

„Ja wel."

Gauw kwam hij terug met twee glazen.

„Kijk, Els, nu haal ik een riet in het prieel en dan voeg ik het water een op, kijk nu."

„Maar dat is vies."

„Heeltemaal niet vies. Weten jehal wie bij papa is?"

„Wie dan?" vroeg Louisa een beetje nieuwsgierig.

„Oom Wierden."

„Och hem, op Zaterdag, 't kan niet."

„Maar kind, 't is Woensdag en ik zag oorn naar boven gaan,” zeide Willy driftig.

„Hé, wat gek, nu dan komt hij straks wel bij ons, voor wie is die zakdoek, Quon?”

„Voor Floor.”

„'t is innig met Floor en jou.”

Loula had er plezier in om Elze met haar sleurde vrienden Florence Declara te plagen; nu kon Elze niet goed tegen plagen, 't maakte haar gaar hoer.

„Loula is jaloeus, ze wilde ook graag met Floor omgaan,” en Willy knikte Elze lachend toe.

„'t Tweede deel schijnt niet erg mooi te zijn, dat je zoo met je rusters mee gaat; als je lustig bent, moet je maar om ander gedeelte van den tuin, hoor ventje!” zeide Loula een beetje hoer.

„Verberdt je een,” maar Willy zweeg toch.

„Hoeveel heb je er al af?” en Elze wees op de brieven.

„Pas drie, schrijven gaat anders gauwer dan borduren, toe laat een sien. Of met gaafjes, berdt, is ze het heusch wel waard, die Flora?” Loula lachte en knakkelde op haar ponscheider. „En milnbeur en mevrouw, hoe zijn die?”

„Hele leve menichen,” antwoordde Elze een beetje kort en dan ineens: „Wat heeft Alex, hij komt aangezogen alsof er ik weet niet wat is.”

„Hadden jehel mijn inkthoker ook?” riep hij al uit de verte.

„Ja, ik heb 't geseegen er iekt uit”.... verder kwam Loula niet. Woensdag zag Alex haar aan.

„Maar jongen, wat heb je?” vroeg Loula haastig verbaasd.

„Wat ik heb, vraag je dat nog. Jij! Ik had Falk bij me, hij vroeg een iekt en een ponscheider, mijn inkthoker was er niet. Zeker met 't andere schuurgood mee naar beneden genomen zeide ik, we gingen toen in de eetkamer iets optekenen en toen Falk weg was, en ik aan de mel-

den vroeg of die hem hadden, antwoordden ze, dat zij hem mee naar buiten hadt genomen.

„Maar hemeltje! dat is toch heel eenvoudig, ik moest alleen schrijven, mijn inkthoker was lang, toen nam ik:—”

„'t is ongepast, ik wil 't niet meer, je blijft van mijn goed af, wel ja, gebruik mijne couverts ook maar, niets is veilig voor jou.”

„Zachthaastmethaastelieven,” verontschuldigde Elze haar.

„Och, kom, haast, Loula is onuitstaanbaar, ze wil 't heele huis regeren, maar ik zeg je, van mijn goed blijf je af, versta je me?”

„Zeker versta ik je, daar heb je je inkthoker.” Driiftig schoot ze hem naar Alex toe, omdat hij over 't kleine tuitsteltje heen gleed op het gras.

„Dat doe je met opzet.”

„Nietwaar, en Elze, kijk maar niet zoo benaerd, je helige zakdoek is niet bedarven.” Ze stond op en liep weg.

„Mh,” zuchtte Elze. „Waarom zeide je het ook niet wat bedaarder.”

„Loula is onuitstaanbaar in den laatste tijd, buiten af is ze een engel en in huis zoo lastig en korig. Ze doet alles wat ze wil. Ik hoop, dat ze in de vakantie een poos uit is-gesien gaat. Ze bederft alles, kijk, 't ding is stuk ook, natuurlijk, 't glazen potje is gebroken.”

„Je kunt er wel een ander inkrijgen,” troostte Elze hem.

„Ja, dat geloof ik ook; hel, ik ben er warm van geworden.”

„Waarom doe je ook zoo driiftig, nu haalt Loula boven, of ze gaat uit.”

„Bij de Normannen haar heid klagen.”

„Neen, dat doet ze nooit, heusch niet Xander, dat is niets voor Loula.”

„O.... Mh, wat vervelend, dat ik me zoo hoer gemaakt heb.”

„Ja. Weet jij ook of oorn Wierders bij papa is?”

„Ik weet 't niet, maar ik zal oorn gaan kijken”.....

't Was heel in de studeerkamer van mijnheer Almerus, de jaloeziën waren naar aan den taalkant.

Hij had zijn bureaukast ongesloten en leek zijn zwager in 't goede, zachte gezicht.

„En nu weet ik alles van je familie, en vertel me nu eens, waarvoor je nu eigenlijk komt spreken, want je hebt me iets te zeggen, zoudt je zeggen,” en mijnheer Almerus zag den dominee vrugend aan.

„Ja, dat heb ik ook, 't is over je dochter Louise.”

„Over Loula, heelt ze met de Paschdagen onbegrijpende dingen uigehaald, 't is ook zoo'n halve kwajongen! Zij geeft mij meer last dan mijn drie andere kinderen tezamen, wil je dat wel gelooven, Wierders?”

„Zeker, zeker.” Hij schudde langzaam met het hoofd.

„Heb je klachten?” vroeg mijnheer Almerus.

„Nee, ik zal 't je zeggen. Willemien en ik hebben veel over je meisje gesproken. We menen haar graag, bijzonder graag zelfs en toch hindert 't mij, dat ze zoo vreemd en rauw kan uitvallen. Zou eens kostschool niet geschikt voor Louise wezen? Ze heeft zooveel goede, maar ze moet eens onder vreemde ogen. Willemien was tegen eens kostschool, maar ik ben er in Louise's geval strik voor. Hier treedt ze te veel op voor zoo'n jong ding, ze is pas veertien. De dijne schaal moet er eens over, wat denk je er zelf van?”

„Dat je groot gelijk hebt. Ik dacht er ook dikwijls over. Juffrouw Betsy klaagt nooit over Loula en toch heeft ze het niet zoo gemakkelijk met mijn oudste maar welke kostschool?”

„Ik weet eens goede, van de dames Manders in den omtrek van den Haag.”

„Dan moet ze er maar in September heen, 't zal mij beknissen hoe ze het opneemt.”

„Willemien had haar graag in huis genomen, maar dat zou Louise niet helpen, ons druk huishouden met al mijne jongens.”

„Wierders, wil je me een dienst bewijzen?”

„Jawel, met genoegen, en die is!”

„'t Loula zeggen. Ik heb daar een groen slag van.”

„Hum .. laten we haar nu hier roepen en 't haar zeggen, jij, als vader .. in 't niet?”

„Best.” Eigenlijk zat mijnheer Almerus er wat mee in. Loula was zoo'n wonderlijk kind, ze zou 't stellig uitvallen en niet tot bedaren te brengen zijn.

Hoe groot was zijne verbazing, toen Loula 't schijnbaar kalm opnam.

„Ik ben van plan je een voor een jaartje naar eens kostschool te laten gaan,” zeide papa wat onzeker.

Ze leek een klein beetje ontsteld, maar antwoordde met iets overdreven luchtig: „Dus van de Burgerschool al, 't is jammer, ik heb nog al zoo'n goed overgangs-ta-men gedaan, nu, ik kan 't ze nog allemaal vertellen, want we hebben nog drie dagen school voor de vacantie,” en toen met iets van een kleinen rechtter in haar houding en stem: „Wie heeft dat verzonnen?”

„Ik dacht er al lang over en nu weet oom zoo'n goede kostschool, vlak bij den Haag, we hebben daar veel familie en kennissen, dus zal je het er niet ongemak hebben, de dames Manders zijn stellig lieve beschaafde dames en”

„O, ja dat zal natuurlijk wel.”

„Je neemt 't heel prettig en verstandig op, kind,” zeide papa.

„Dat dient ook wel, nu, ik heb eens afspraak, dag oom, of blijft u hier een?”

„Neen, kind.”

„Groot tante Willemien en de jongens, tot straks papa!”

Teleurgesteld zag mijnheer Almerus den dominee aan. „Ik had gedacht, dat Loula meer aan haar huis gebocht was, ze stapt er zóe luchtig overheen, dat valt me tegen; aan den eenen kant ben ik wel blij, dat ze er niet zoo ongelukkig over is maar toch”

Dominee Wierders klopte zijn zwager op den schouder.

„Ze houdt zich groot, die Louise, ze is een dapper ding, maar ze trekt het zich wel degelijk aan, geloof dat maar.”

„’t Kan zijn. Enfin, Wierdena, hartelijk bedankt, dat je den kneep voor mij hebt doorgehaakt, de groeten thuis, wacht, ik ga mee naar beneden, ik haat je even uit.”

De deur sloeg toe en mijnheer Almerus zat een daarna weer op zijne studeerkamer.

„Hé, hé, dat is nog al zonder stormen afgesloopen, en toch....!” Peinzend keek hij rond. Na een poos nam hij een boek op en leek er in zonder te lezen. Die Loula!

Met groote passen liep Loula haar kamer op en neer. Ik wil niet huilen, ik wil ’t niet en ze klorde haar tanden op elkaar, terwijl ze haar hoofd kreeg en haar handschoenen om te een oogenblik later weer weg te brengen. Nu heeft Alex zijn zin, nu ga ik uit logeren, een heelten tijd, heel lang. Elke heeft mijne plagerijen niet meer te verdragen, ze zal me niet minnen, die Floor kan haar troosten en Beta heeft ’t gemakkelijke, natuurlijk heeft ze bij papa over me geklaagd. Neen, ik zal niet huilen; ze zullen er geen plezier van hebben, niemand, geen sner. ’t Verhaast me dat tante Willemien er niet tegen is, maar ik heb iets gezegd van een afspraak om uit de studentkamer weg te komen, wat zal ik doen? Kom, maar een eind gaan loopen, ’t doet er niet toe waarheen.

Jaust ging de deur open en kwam juffrouw Betty er in.... „Zeg, Loula, blijf een Wierdena eten, dan moet ik even scheen tafelgoed uit de linenkast halen.”

„Oom blijft niet eten.”

Hij is hier toch geweest; ik hoorde zijne stem in de studentkamer, meen ik.”

„Jawel, maar hij is al weer weg.”

„Wat zie je er warm uit.”

„Ja, ik heb me gehaast met brieven schrijven en nu wilde ik ze nog even naar ’t postkantoor brengen voor ’t eten.”

„’t Is al half vijf, dat nou ik niet meer doen.”

„Ook goed. Zeg, ik ga weg in September, naar een school,” zeide ze oververschillig.

Verschrikte zag de huishoudster op.

„Doe nu maar niet zoo verbaasd, ’t is toch leri, u hebt ’t zelf aan papa gevraagd, dat begrijp ik heel goed, joh er maar niet om.” ’t Kwam er ongehalld uit.

„Maar kind, op mijn woord, ik weet van niets, hé Loula, hoe kun je.... ik vind het vreemd, dat je weg gaat.”

„Nu, goed dan, dat geloof ik wel. Maar ik ga naar de dames Manders en die zijn heel lief en heel beschouwd, nu weet u allen.”

Loula kreeg ineens een benauwd, slikkerig gevoel, toen ze tranen aan de kleine wimpers zag schitteren, ’t liefst had ze het uitgesproken, o, die goede Beta, ’t speelt haar, ze houdt dan toch van me.... neen, ik wil niet huilen, ik wil niet.

Ze probeerde te lachen.

„Toe Beta, vergif ’t nu maar.”

„Och kind, ik zal je zoo minnen, je bent wel lustig, dat is waar, maar ik houd zooveel van je. Misschien verandert je vader nog wel.”

„O neen, kom, ik ga ’t de anderen even vertellen.”

„Weten die het dan nog niet?”

„Neen, dat denk ik niet.”

Hoedachtigdend bleef juffrouw Betty voor de linenkast staan. Wat kwam ze hier doen? O ja, scheen tafelgoed halen, maar ’t was niet noodig.... Loula weg.... onder vrienden, alleen om die vrije manieren. Die mannen, die mannen, wat zijn ze toch verwend, maar ik ga nog eens een goed woordje doen bij mijnheer, en mevrouw Willemien schrijf ik een een brief, neen ze moet niet weg gaan, dat vreemde kind.

Onder den acacia-boom zaten ze nog met hun twintjen, Elze met haar bordwerk en Alex las haar weer uit een spektakeltje.

Willy schepte met zijne beenen en zong weer door een siet uit een versch glas water.

„Toe Lea, wees nu lief tegen Louk, ze komt nu alweer uit zichzelf terug.”

„Ze ziet er anders verbaasd strijdloos uit, als eens furie.”

Elze schreef Loula een stoel toe.

„Oom Wierden is hier geweest.”

„Zie je wel, dat ik goed gezien heb!” zeide Willy.

„Ja, Wil. Nu, een heel papa eens kutschool aangevonden eens uitstekende moet het zijn, vlak bij den Haag, waar lanten en richten wonen en zooveel kennissen, dan nog al gezellig.”

„Gekheid,” zeide Alex.

„O, Louk, 't is niet waar,” riep Elze.

„Dat is ook eens grap,” vond Willy, die ineens recht op naast Loula stond.

„Heusch, 't is zoo.”

„Ajajikes.”

„Waarlijk, Alex, zie ik er dan niet ernstig uit?”

„Vriendlijk, maar Louk, 't is verschrikkelijk, en Elze karstte het uit.

„Kom, je hebt nu Floor, je zult me niet eens miszen.”

„O, Louk.”

Willy slenterde naar binnen en Alex keek zijne rusters een voor een na. „Maar Loula, waarom eigenlijk, ik begrijp 't niet.”

„Ik wel. Mijne manieren zijn niet beschaaft of fijn, hoe noem je dat? Ik ben lastig in huis, eedderig, bedillig, ik plaag Elze, zij wilt me ook graag kwijt zijn, daarven zeide je nog, dat ik maar eens uit lagteren moet.”

„Dat meende ik zoo niet.”

„Dat zeg je nu!”

„Waarlijk Loula, toe Elze, huilt nu niet zoo.”

„Ik vind het zoo vreeslijk en 't kan me niet schelen, of Louk me plaagt met Floor, ik ben altijd even flauw met plagen.”

Weer werd het schemerig voor Loula's oogen en weer klomde ze haar handen stijf op elkaar en zeide ze steeds in zich zelf: „Ik wil niet hullen, ik wil niet.”

„Ja, nu kom ik als een jonge dame terug. Een verveeld woord: jonge dame, oom Wierden zegt het zoo dikwijls.”

„O, Louk!”

„Kom, Elze, alles went.”

„Maar dat jij het zelf niet vreeslijk vindt, dat begrijp ik niet,” zeide Alex verbaasd, „jij met je vrijheid, die je hier hebt. Nu ik er over nadenk, is het toch zoo gek niet.”

„Welnee, dat zeg ik je immers al, 't is heel goed voor me.”

„Moet ze 't nu al niet?” zei Alexander en keek zijne rusters lang aan.

„Zeker meen ik het.” Ze probeerde weer te lachen, maar toen ze Elze's betruand gezicht zag, leerde ze zich om, „we gaan eten, kom,” zeide ze met iets trillende in de stem.

Toch was ze aan tafel de drukste. Ze sprak in korte afgebroken zinnen, terwijl ze telkens vroeg, welke familie er in den Haag woonde. Maar in haar gezicht was iets, dat zeide, hoe weinig ze om papa's antwoord gaf. Elze's kant zag ze niet uit en wanneer ze haar eens schaal overreikte, keek ze haar voorbij om het betruande gezichtje niet te zien.

Willy, anders zoo druk en levendig aan tafel, zeide niets.

Juffrouw Eetzy's knippende oogjes knipten erger dan ooit en Alex probeerde telkens een gesprek met papa te beginnen, dat toch niet doorging.

Met een rucht van verlichting stond Loula na tafel op.

„Waar ga je heen?” vroeg Alex.

„Mijnheer de Bruyn voorlezen.”

„Anders had ik een eindje met je een willen wandelen,” zeide hij goedig.

„Neen, 't kan niet, dit is al eens eude afgepraat.”

.....
Boven bij mijnheer de Bruyn zat Max te lezen. Hij stond op toen Loula binnen kwam.

„Hij mag wel blijven, Loula,” vroeg de oude man, „tot de krant er is?”

„Zeker, maar is de krant er nog niet?”

„Neen, maar jij bent ook buitengewoon vroeg.”

„We waren zeker gauw klaar met het eten.”

„Ja.” Langzaamhand was er eens soort vriendschap ontstaan den euden, half blinde man en 't jonge meisje ontstaan. Hij vertelde haar graag verhalen uit Indië, waar hij dertig jaar gewoond had en op zijne beurt luisterde hij met het grootste genoege naar Loula's eigenaarsen over school hoe vroeselijk ze het vond om ouder te worden en visites te gaan maken. Er was iets vertrouwelijks tusschen die twee gekomen. Mijnheer Almerus had den euden man een paar maal opgerocht en Loula leende geregeld boeken van haar vriend. Bijna iederen Woensdag- en Zaterdagavond las ze hem voor. Andere avonden deden Cor of Eva het.

„Zijn de ruzjes uit, Max?”

„Ja, Louk, uit eten met mama; Cor is alleen thuis, maar daar is de krant, nu ga ik weg.”

„'t Is hier zoo heel, heb je gezegd, ik denk, dat Louk er niets op tegen heeft, als je hier blijft, o, maar dan kun je niet lezen, als zij mij voorleest.”

„Ik luister graag, mijnheer” en Max ging dicht bij 't open raam zitten.

„Er is iets, er hapert iets aan, ze is niet met haar gedachten bij 't geen ze leest,” dacht de oude heer, „kan ik nu maar kijken, dan weet ik misschien, wat 't was. Zou ze 't vervelend vinden, dat Max hier blijft, maar neen, ze is niet verlegen en 't zijn goede vrienden die twee.”

Toen Cor drie kopyes thee gebracht had, staakte Loula 't lezen.

„Er staat niet veel nieuws in, vindt u wel, mijnheer?”

„Neen, niet veel bijzonders.”

„Maar ik weet een nieuwtje, Max mag ook raden.”

„Dat je uit logeren gaat, misschien op reis, is 't iets, wat jou betreft?”

„Ja.”

„Kern, ik ben te oud voor raadseltjes, zeg 't me maar kind.”

„Ik ga naar kostschool.”

„Wat?” riep en beiden verbaasd.

„Ja, bij de dames Blinden.” Ze vertelde nu aan één stuk door, zonder het antwoord af te wachten, precies als een van buiten gekend meisje, alles wat ze wist van haar toekomstig verblijf.

„Feel, ik moet heen zijn op je vader, dat hij je van mij weg neemt, je bent zoo'n zoontje voor me, Loula.”

„'t Is erg jammer,” zeide Max kort, hoe vindt je 't zelf, Louk?”

Ze haalde haar schouders op.

„Wat zegt ze er van?”

„Niets mijnheer de Brage,” antwoordde Max.

„Och, wat zal ik er van zeggen. Oom Wierden en papa denken, dat het goed voor me is, 't zal wel zoo zijn, maar nu ga ik naar huis.”

„Toe, ga even met mij mee een paar handschoenen voor haar koopen, die krijgt ze van me, omdat we eens wed-dingschap gehad hebben die ik verloor?” vroeg Max.

„Goed.”

„Maar je gaat toch niet vóór September, kind?”

„Neen mijnheer, niet eerder; nu de vacantie.”

„Dat we hebben nog wat tijd om aan het denkbek te werken.”

Ze lachte gedwongen en ging quasi vroeslijk met Max de deur uit naar beneden.

Hoe aarzeltiger kon Loula toch doen, dacht Cor en met wat een drukte gaat ze nu met Max uit.

„Heer eens Louk, eerlijk gezegd, hoe vindt je 't?” vroeg hij, toen ze 't huis een eindje voorbij waren.

„Allereffendigt.”

„Dat dacht ik wel.”

„Afzonderlijk vind ik 't, maar niet laten merken, ze

mogen het thuis niet weten, dat ik 't zóó maar vind."

"Ik zou in staat zijn om aan je papa te vragen of hij zijn besluit intrekt."

"Jij kunt me best minnen, Max."

Hij gaf geen antwoord, maar kreeg twijgend naar de lucht.

Na een poosje zei hij hartelijk: „Ik vind je nu eenmaal een kerling, Loula, je bent zoo eerlijk, ook zonder zelfigheid, we houden thuis veel van je en dan.... dan...."

„Na, wat dan?"

„Och meisjes zijn meisjes."

„Maar Max, dat is flauwe praat, wat meen je daar mee?"

„Wel, als je nu op school andere vriendinnen krijgt, voornamere meisjes, die opgaven in heb en partijen en kleeven en mooie namen, och, dan vergeet een meisje gauwer dan een jongen haar oude vrienden en wij...."

Eva en Hleb en Saar moeten door de wereld; haar leven en dat van jou zal een uit mekaar loopen, ik ben bang, dat je ook, de eenvoudige Normannee, die een pension hebben, zult vergeten voor schitterende kennissen."

„Hé, wat heilijk."

„Ik meen het niet zoo kwaad, ik zeg het alleen maar, omdat ik er zoo bang voor ben. Zie je, ik geloof, dat niemand, zelfs Eva bij een thuis, je vriendschap zoo op prijs stelt als ik, ik ben niet welgekeerd, zoals Alex of Willem, maar ik meen dit zoo ernstig, Loula!"

„Ik zal je nooit vergeten, jehi geen van allen, wzenlijk niet," zeide zij ernstig en dan half lachend: „maar die welgekeerdheid.... nu, dat glag een gangetje."

„Ik ken jij, dat ik een eindje gelaopen heb," zeide ze toen hun huis weer in 't gezicht kwam, en als ze vragen, hoe ik dat kortschoolplan vind dan zeg je maar: zoo, zoo. Niemand heeft te weten, hoe ik er het land over heb."

„Best, ik zal 't doen," antwoordde hij.

Toen namen ze afscheid.

„'t Is heel goed voor Loula, nitskend," zeide Cor Norman, toen ze 't hoorde.

„Ja, 't zal haar geen kwaad doen," meende mevrouw. „Loula heeft de tijne schaal hoog noodig."

„Nou, dat vind ik niet," viel Max in.

De drie meisjes lachen bedrukt. Ze zouden haar zoo minnen.

De Almerusen dreunden buiten thee en Elze liet haar tranen afdoor den veien loep.

Wat papa, juffrouw Betsy en Alex ook zeiden, ze was niet tot bedaren te brengen, telkens barstte ze weer op nieuw in tranen uit.

Toen ze met Loula op de slaapkamer was, begon ze zoo te snikken, dat Loula bijna geen raad met haar wist.

„En dat jij 't zelf niets vindt, a, Loula?"

„Maar ik vind het vreemd, ik hield me maar goed."

„Wie kliegt daar?" vroeg Loula ineens.

„Ik!" en juffrouw Betsy kwam binnen. Loula wees op Elze.

„Toe, Queen, houd nu op!"

„Er zijn immers vacantes," troostte Bets, hoewel Elze's droefheid haar ook sandoornlijk maakte.

„Wij schrijven elkaar iedere week vast," zeide Loula.

Ineens nam Elze een besluit. Ze streok de verwarde haren uit haar betraand gezicht en vroeg: „Je vindt het dan zelf ook maar?"

„Ja."

„Dan ga ik naar papa."

„Maar dat geeft niets."

„Ik doe 't toch, of vinden jehi 't ongepast, een in mijne nachtoppen."

Loula lachte tusschen haar tranen door.

„Nou juffrouw Fatsem, ga maar."

„Die engel," zeide juffrouw Betsy, „laat zij 't maar vragen anders had ik 't gedaan."

Mijnheer Almerus zag vreemd op, toen Elze hem afscheid om den hals viel.

„Maar kindje, wat is dat nu?"

En toen ze, tuschen onken en tinnen door, verteld had, wat haar op 't hart lag, schoof papa haar een gemakkelijken stoel toe en zeide: „'t is heelemaal geen straf voor Loula, als ze 't zêd naar vindt, wil ik 't wel uitspreken, tot Kerstmis of 't volgend jaar Paschen; later als jij ouder en sterker bent, had ik jehel samen naar Brussel of op eens kostschool aan den Rijn gestuurd. Henrich, Elze, 't is hoog noodig, dat Loula eens onder blink terecht komt en later gaan jehel samen, ... kom, ga nu naar bed.“

„Er is niets aan te doen, papa wil 't wel uitspreken, maar later gaan we samen naar 't buitenland, Leuk.“

Toen juffrouw Betje de kamer verlaten had, spraken ze nog lang over de kostschool.

„Misschien valt alles nog mee, je bent in de boeken dikwijls zulke aardige verhalen van kostscholen, je krijgt er misschien wel bijzonder aardige vriendinnen en dan neem je ze in de vacantie mee, zodat ik ze ook leer kennen,“ zeide Elze.

„Och, over een jaar of vier ben ik heelemaal thuis, denk ik maar.“

„Vier jaar is lang,“ zuchtte Elze.

Zoo spraken ze nog door, totdat de sterren verbleekten en de mensche in de slaapkamer duidelijk te onderscheiden waren. Daar een kler tuschen de gordijnen viel een schijnsel van het daglicht naar binnen

Er was antwoord gekomen van de dames Manders, dat ze wel plaats voor Loula hadden, en de vacantie ging voorbij met toebereidsden voor haar vertrek.

„Ga je nog in Helrum logeren?“ vroeg Elze op een moeden juli-morgen.

„Nem Quen, nu blijf ik bij jou tot twee September toe.“

„Heerlijk.“

En ze bleef bij haar plan, zelfs toen tante Willemien in eigen persoon haar voor een weekje in Augustus kwam vragen.

„Nem, tante, nu niet!“

„Met Els samen dan?“ vroeg tante nog eens.

„Toch maar niet, tante!“

Els keek haar dankbaar aan, toen tante als een wervel-wind naar boven naar haar broer's studeerkamer heilde.

„Henrich, Willemien!“

„Zoo, Loula.“

Nieft in zijn leeren was 't mijnheer Almerus zoo opgevallen als nu, hoe Loula op haar tante gleek, in allen, in hare drukke, bijna wilde manieren. In dat eens moeder van zven zeens dacht hij, en bukte om de papieren, die van zijn schrijftafel gewaaid waren weder op te rapen.

„Dat is mijn schuld, ik liet 't zoo tochtom!“ en lachend raapte ze een paar velen papier op.

Mijnheer Almerus keek een klein beetje ontsteld.

„Ga zitten, Willemien.“

„Ja, eerst eens even rondkijken, och, och, wat begint Elze op haar te lijken,“ en ze wees op 't portret van mevrouw Almerus.

„Ja, heel veel.“

„Maar Loula, wat schrijf je lijn, nog altijd 't zettide kriebelpootje van vroeger, maar daarvoor ben ik nu eigenlijk niet gekomen.“

„Je bent in den Haag geweest!“

„Ja juist, och wat een grijsou, 's morgens om een uur al uit Helrum voor de aansluiting met de treinen, hier in Utrecht, weet je!“

„Jawel, jawel!“ 't Kwam er wat ongeduldig uit. Hij had sooveel te doen en moest nog voor den avond een groot stuk afsmaken.

Willemien merkte 't niet, of ze deed, alsof ze het niet merkte.

„Nu ik heb al onze familie opgezocht en zonder onderscheid bekeekte ieder Loula eens mee te vragen naar Scheveningen, naar 't Bosch, te eten of zoe; ik vertelde overal 't een en ander van haar, en ik heb ook gezegd, dat ik haar dol graag voor altijd bij me in huis zou hebben.“

Mijnheer Almerus lachte. „En ben je nog op de kostschool geweest, Willemien?"

„Jawel, maar je loopt de dingen zoo veruit, laat me nu even geregeld vertellen. Van de nichten van Rijn ben ik per rijtuig naar de kostschool gegaan, weet je wie ik onderweg tegen kwam?"

„Nu?"

„Neef Anderbengen, maar die is ook oud geworden."

„Zoo!"

„Ja, grijs als een duif."

„En de kostschool?"

„Ja, neef Anderbengen heeft er ook een meisje van Loula's leeftijd."

„Zoo, maar dat wist ik wel."

„Ik niet, 't was mij ontschoten, och, jij ziet hier weer familie en oude kennissen dan ik, 't is ook altijd nog een uitstapje naar Heirum."

„Ja, maar welken indruk maakten de dames Manders op je?"

„O, de eens zag er niet gemakkelijk uit, de andere zachter, meer een iemand op zijn gemak te zetten. De lokalen waren frisch en ruim en een prachtige tuin om 't huis. De slaapkamers zagen er goed uit. Natuurlijk was alles wat eenzaam, zonder secundanten en meisjes. Waarachtiglijk heeft Loula met nog een paar meisjes op de slaapkamer bij de Engelsche secundante. Och, ze zal er zich wel schikken, denk ik. En bij Loula, hier heb ik een lijstje van hetgeen ze hebben moet."

Ze kreeg een potlood uit haar zak en een papier.

„Kijk, twaalf handen, twaalf nachtjapanten, o ja, en ik zou nog weigren te vragen of ze piano- en dansles op school moet nemen, of apart van een onderwijzer, die expres voor haar uit den Haag of Leiden komt, maar dat is niet noodig hi?"

„Nee, laat ze maar met de andere meisjes meelezen nemen."

„Goed!"

Mijnheer Almerus streek over zijn voorhoofd en zijne zuster begon weer: „Twaalf rokken, twaalf..."

„Maar lieve Willemien, zou je het niet verstandiger vinden dat met juffrouw Betzy te bespreken, ik heb daar toch geen verstand van."

„Verveel ik je, wil je me kwijt zijn?" vroeg ze lachend.

„Nee, maar..."

„Ja, maar je raakt me zoo gauw niet kwijt, je kinderen hebben me te eeren gevraagd."

„Dat doet me veel plezier."

„Kom, ik ga nu naar beneden, je hebt 't druk, neen, zeg maar niets, ik zie 't wel."

Beneden kreeg ze weer het lijstje uit haar zak en liet het juffrouw Betzy kijken.

Loula zag er in over juffrouw Betzy's schouder heen, „maar tante, dat hebben we al lang in huis en ik heb alles nieuw gekregen," zei ze. „Wilt u het eens zien, 't ligt allemaal in twee nieuwe koffers, die beneden staan."

„O, 't is keurig, tante Willemien," vervolgde Else, later als ik naar kostschool ga, krijg ik ook alles nieuw."

„Ja lievert, kom jij nu eens meer te Heirum, zoo voor een dag, want ik, als de jongens naar school zijn, dan is het veel rustiger ook."

Nu zit Queen in de binnenveld, dacht Loula en om haar te helpen studee zij lachend: „Queen blijft papa geselschap houden, dat begrijpt u toch wel, ze zal met geen stok de deur uit te krijgen zijn."

„Nu, maar voor een enkel dagje," drong tante aan, „den dag kan papa zijne koningin toch wel afstaan, denk ik."

„O, ja, tante," antwoordde Else met een kleur van verlegenheid.

Tante streek haar even over de blonde krullen. Ze zag hoe Else moeite deed om haar tranen in te houden, toen Loula haar nieuwe jupontjes en 't ondergoed liet zien en bedruiwig en druk sprak over haar toekomstig leven, wat haar er pochtig van toescheen, wat „afschuwelijk."

„Nu nog 21 dagen, dan gaat ze weg tante.“

„Ja, maar in October, als papa jarig is, kom ik even.“

„Nu Els dat zal heerlijk zijn, wat zullen jehal elkaar dan veel te vertellen hebben,“ troostte tante het blondje en nog voor ze wegging herhaalde ze hare invitatie voor Elze wel een keer of wat.

„Tante is erg hartelijk,“ vond Loula.

„Ja Loula, maar ik ga toch nooit langer dan één dag.“

„Hij denkt ook niet voor maaltentster in de kamers.“

Elze lachte. Wat zou ze Loula toch minnen; alleen haven op het kamertje, alles alleen.

Veel te gauw naar haar zin ging de vakantie om met inkoopen doen en afscheids-partijtjes. O, die kostschool!

Papa zou Loula brengen en als ze er een paar weken was, zou hij haar met Elze op komen zoeken.

Dat was Elze's en Loula's lichtpunt.

„En, Quers, dan wijs ik je mijne slaapkamer.“

„Als dat maar mag!“

„Natuurlijk.“

„Dat weet ik nog niet.“

„Zéé streng is het niet, hoor! Alleen, dat alles zoo van nuar tot nuar is afgedoeld, dat lijkt me zoo vreeslijk. Dat precies weet je?“

„Je went er wel aan.“

„'t Zal wel dienen.“

„Och, Louk, als alle meisjes hetzelfde doen, dan zal 't je ook niet zoo opvallen, woe ik. En als je aardige vrienden krijgt.“

„Daar heb ik zoo weinig idee van.“

„Waarom?“

„Och, dat weet ik niet. Ik stel me kostmeisjes voor als allemaal makke, gehoorzame schaapjes, die blaten als de juffrouw 't wil en weer afscheiden op een wenk van haar.“

„Hé, Louk!... maar zeg, wil je me haansch heel veel schrijven?“

„Vast, ik belof het je.“

HOOFDSTUK V.

OP LINDENHOUT.

Lindenhouw, de kostschool der dames Manders lag een eind van den weg af. Eene breede oprijlaan voerde naar het groote witte huis, dat er van buiten onderwetsch uitzag, maar van binnen geheel en al naar de sielen van den tegenwoordigen tijd was ingericht.

Vóór het huis was een ruim gazon en achter ook, dan kwam de bloementuin en daarna, door een sleet van den anderen tuin gescheiden, de kweek. Die kweek hoorde eigenlijk niet meer tot de school. Een bloemist en een groentebaar haarden haar van de dames Manders, maar de meisjes mochten er vrij in wandelen.

't Huis, dat eenigzins op een hoogte lag, was rondom omgeven door ventien oude lindes, die de voorkamers wat somber maakten, achter waren ze blink gerooid, zodat het volle licht in de schooldakalen viel.

Reel vroeger was Lindenhouw 't buitenverblijf van een oud adellijk geslacht geweest en de mooie trap, 't beeldhouwwerk in de vestibule, de mooie schoortensmantel in de eetzaal en de prachtige divan deden nog denken aan vroegere grootheid en rijkdom.

't Was nu in 't begin van September.

Geenmaal wandelen twee meisjes in de vestibule heen en weer.

Ze waren Willy Anderbergen en Angélique Durand.

Willy was een aardig blondje met een maffig mondje.

dat ze heel klein trek als ze verlegen was, eens hoege zangerige stem en innemende manieren. Angélique, meestal Ange genoemd, was groot en knap met slagge bruine oogen, schitterend witte tanden en krullend rood haar.

Ze spraken over haar luis, over de vacantie, tot ineens eens derde, Margot van Kampen, de hoop afstomende, beide meisjes omhelsde en met veel drukte uitsliep. „Een vroedwijfje tijding!”

„Wat dan?” vroegen Willy en Ange bijna tegelijk.

„Om rijk is uit.”

„Hé, niet waar,” zeide Willy.

„Hoe dan?” vroeg Ange.

„Wel 't vijfde bed is opgeruimd, ik vroeg Miss Groom wie er kwam en toen antwoorde ze: de nieuweling uit Utrecht, en als je nu maar die twee koffers kijkt, dan zie je meteen, dat ze uit Utrecht zijn.”

„Wat voor letters staan er op?” vroeg Ange en kwam dichterbij.

„L. A.” las Margot voor, „dat zal wel erg lala zijn en op dat kleine koffertje weer L. A., hé, hoe verstand, o, ik was er al lang bang voor.”

„Nu kunnen we onze beelden en alles, wat we kwijt willen zijn niet meer op dat bed leggen, 't was een heel gemak voor ons, maar misschien zit lala wel in een andere kleine, ze kan best een kleinje zijn, of nou een van zeventien, die hier nog een jaartje komt,” dacht Willy hardop.

„Dat laatste hoop ik niet, een kleinje kunnen we nog wat naar onze hand zetten,” vond Margot.

„Ze zal van onzen leeftijd zijn en we zullen altijd samen wel in school als boven met haar opgescheept zitten,” zeide Ange met iets van meederheid, wat ze altijd tegenover hare vriendinnen had.

„Dat is zoo zeker nog niet,” merkte Margot.

Ange haalde hare schouders op. Ze was de knapste van de drie en heel begaafd. Ze zong goed, speelde aardig piano, hield veel van schilderen en was met alle vakken,

behalve met 't Engelsch en natuurkunde nummer één van hare klasse. De jongeren hadden eens groote vereening voor Ange en de anderen namen veel moeite van haar. Bij comédie-opvoeringen en charades werd haar raad dikwijls opgevolgd. Ze had een vroedlijk humeur en veel voor een ander even, maar ook veel onrecht en ze kon niet goed een ander boven zich velen.

„Ha, ik ben er,” riep Willy Andenbergers leuens uit, „ik weet wie L. A. is.”

„Wie dan?”

„Toe wie?”

„Mijn nichtje Louise of Loula Almerus uit Utrecht.”

„Jouw nichtje!”

„Ja, ze is jonger dan ik, lang geleden ben ik een bij haar geweest, ik wist ook wel, dat ze komen zou, hoe gek, dat ik er heeltemal niet aan gedacht heb.”

„Hoe oud is ze?” vroeg Margot.

„Ik denk pas veertien, toen scheidden we een groot jaar.”

„Dat zal nu nog wel 't geval zijn,” spatte Ange, „maar zou ze in onze klasse zitten, wij zijn alle drie ruim vijftien, ik denk dat ze bij die afdeeling van Anna van Delden en dat troepje komt.”

„Nou, Ange, ze is heel slug; ik herinner er me nu alles weer van, ze gaat op de Hooge Burgerschool, ze werkte weinig en ze had toen ergo jongmachtige manieren, ze was klein en donker en ik vond haar toen heel vreemd, later hebben we elkaar nooit meer gezien, maar in de vacantie vertelde papa me, dat ze hier op school kwam en toen ik 't later nog eens vroeg, wist papa niet meer of 't hier was of in den Haag.”

„Waarom vindt je haar vreemd, Willy?”

„Och, Ange, ze was zoo redderig, zoo haazig, ze heeft geen moeder meer, maar een zoon van een zwijt, een beeld was dat.”

„Dun we zitten overdag ook met het vijfde bed opgescheept.”

„Ja, ik weet van wel.”

Margot ruchtte: „En zóó krap?”

„Ja, bijzonder vrag. 't Zal nog een heele doffer voor jou zijn Ange, om boven haar te blijven.”

„Hum, als 't zoo'n wonder van geleerdheid is, zal ze wel bij die van avonturen en achtien komen in plaats van bij een,” en Ange heesch Willy lachend aan terwijl ze dacht, „dat nooit.”

Eigenlijk was Willy soms een beetje jaloezich van Ange.

Ange had alles, kon alles, iedereen kende van haar, overal had ze familie. O, om Ange te zijn. Hoe heerlijk kon ze niet vertellen van 't kleine kasteeltje, waar ze met haar grootmoeder woonde in een klein plaatsje op de Belgische grenzen. Van de tantes in Amsterdam en de tantes in Aarden. Overal werd ze te logeren gevraagd, iedereen kende van haar, iedereen wilde haar verwennen.

Tech was ze eenvoudig en Willy en Margot waren er trotsch op, dat ze Ange haar vrienden konden noemen.

„Zie je, 't was er zoo een, waar je mee voor den dag kon komen.”

Margot ging op Loula's koffer zitten. Ze was dik en groot.

„Gee, je bent nog dikker geworden dan je al was!” plaagde Ange.

„Afschuwelijk en als je eem wist hoe graag ik lang en slank zou willen zijn, o, ik zou er een maal ding voor willen missen.”

„Je bent onze dikke goede Go,” zeide Ange, „ik wil je niet mager hebben en die lala moet je maar flink bedien, want jij mist het heet 't meent van ons drienjen, daar heb je 't rijtuig, kom de trap op, of neen, we gaan niet voor haar uit den weg.”

„'t Rijtuig zit vol met nieuwelingen, kijk.”

Juffrouw Marie Manden had de meisjes afgehaald en juffrouw Rika, die eigenlijk 't hoofd was, ontving ze in de vestibule.

Loula Almerus kwam er het laatste uit en met een wilden sprong.

Vlak voor de deur bleef ze even staan en bekeek 't huis van onder tot boven.

„Dat is ze, maar ze is niet meer zoo klein,” fluisterde Willy.

„Met die bruine krullen?” vroeg Ange.

„Ja.”

„Ze doet nog al grappig, wat raam ze 't huis op, eer ze er in ging, zag je wel, en kijk ze geeft met handen alsof ze een eed heertje is.”

„Zie je, dat zijn kleintjes; de drie andere nieuwelingen.”

„Ja.”

Behalve de dames Manden was er nog eene juffrouw de Woerd, modernistische Leclair, Fräulein Stange en miss Cress.

Miss Cress kwam een oogenblik later met Loula uit de eetkamer.

Loula vroeg in vrag zuiver Engelsch, waar ze te slapen kwam en met wie?

„Barnel en aarde, wat peest dat kind vrag,” riep Margot, „zie je, ze gaan de trap op naar onze kamer en daar heb je Frans, die 't kleine koffertje op zijne schouders neemt.”

„Zou jij niet eens naar haar toe gaan, jehi zijn toch nichtjes?” zeide Ange.

„Och, ze zal zich wel redden, ze steekt zoo van wal met Cress.”

„Nu ja, maar 't is toch onhartelijk,” Ange streed een klein strijfelje. „Met 't Engelsch is ze mij de baas, maar ik wil toch niet lerdijk tegen haar zijn.”

„Kom, ik ga, komme jehi dan straks?” zeide ze na een poosje.

„Dat is goed.”

Daar was Loula bezig hare koffers uit te pakken. Miss Cress hielp haar om de stapeltjes goed in haar kasje te bergen en ondertusschen deed Loula de zijne, stille Engelsche vraag op vraag, hoe laat ze eten, hoe laat ze naar

bed gingen en of morgen de leunen al dadelijk begonnen. Miss Cross lachte. Ze was het niet gewoone, dat Holland-sche meisjes haar in zulk flink Engelsch toespraken.

Verigen is ze niet, dacht Ange en kwam naar Loula toe. „Ik hoor daar juist, dat je op onze kamer komt slapen, ik ben Angélique Durard en jij?”

„Loula Almerus.”

Ik kan haar niet maar vinden, dacht Ange.

„Wie slapen er nog meer?” vroeg Loula „behalve” en ze wees op miss Cross.

„Margot van Kampen en Willy Anderbergen, Willy is nog een nichtje van je, is het niet?”

„Ja, maar heel in de verte, geloof ik.”

„Zoo, ik dacht...”

„Nee, ze is wel eens bij ons geweest, maar ik herinner me niets van haar,” viel Loula in.

„Daar zijn ze,” en Ange wees op Margot en Willy.

De eerste is een goede dikzak, dacht Loula en Willy een driestekel aai, wat heeft ze zoo'n mondje te trekken, maar ze midde niets en gaf alle twee de meisjes een hand.

Een daarna was ze weer met miss Cross alleen.

Margot, Willy en Ange wandelden door den tuin.

„Wat vindt je er van?” vroeg Willy.

„Aardig, leen dankt me zoo,” antwoordde Margot.

„En jij Ange?”

„We zullen dikwijls een haar moeten lachen, ze springt alloverdonderlijk met Cross om.”

„Hoe dan?”

„Precies alsof Cross een klein meisje is, ze doet de eenen vraag na de andere, echt puermantig.”

„Dus jij vindt 't niet vervelend, dat ze er is?” vroeg Willy.

„Och, wat kunnen we daar nu nog van zeggen.”

„Ik vind 't dan wel heel vervelend, we waren zoo gezellig met een drietje, zoo vertrouwdelijk, niets hielden we voor elkaar verborgen en nu komt daar zoo'n wild vreemd kind alles bederven.”

„Hartelijkken je niet voor je nichtje, wat zeg jij, Margot?”

„Nee, we moeten maar wat hel voor haar zijn, 't is altijd siegig zoo'n eerste dag,” antwoordde Margot geestig.

„Was eens naar vriendschap van Willy voor Ange. Ze zag tegen haar op. Ze bewonderde haar en toch was Ange met al haar levendigheid gesloten voor Willy. 't Maakte haar soms ongeduldig al dat gevel en dan, Willy en Margot waren haar te lui. Te weinig ondernemend, ze lazen geen boek dat ze niet dadelijk begrepen, alles moest gemakkelijk en klaar voor ze zijn.

In haar hart hield Ange 't meest van Margot.

Prinzend keek ze naar de kweek.

„Zullen we daar wat gaan wandelen?” vroeg Willy en meteen knoopte ze een gesprek met den tuinman aan.

„Wij is tegen iedereen even vriendelijk vindt je niet?” zeide Margot.

„Harm.” 't is alleen aanstelligheid dacht Ange, maar ze zeide het niet. Met dien tuinman praat ze, omdat ze weet, dat het eenvoudig en aardig staat en aan dat nichtje laat ze zich niets gelegen liggen.

„Kom, Willy, de hel houdt, ga je mee?”

„Ja, Ange. 't Zal me bevleuen naast wie Loula komt te zitten.”

„Dat is een heel liefste,” zeide Loula, terwijl ze lachend rondkeek, tegen Margot en toen tegen miss Cross: „Ja 't waar, dat ik alles moet eten!”

Miss Cross lachte en meende, dat het wel zoo hoorde.

„Voortuit dan maar, 't is anders alles behalve een lievelingschotel van me, die akelige wortels,” en meteen liet ze drie hoogstens vier worteltjes uit de schaal op haar bord wippen.

Twee kleine meisjes over haar begonnen te lachen en jultreue Rika fronte even de wenkbrauwen.

„Welken kant uit?” vroeg Loula hardop aan jultreue Marie Manders.

„Gef mij de schaal maar.”

„Ja, ik vraag maar rechts en links, 't zal nog een deuntje zijn, eer ik zoo'n beetje achter den gang van zaken ben.”

Jeffrouw Marie knikte en dacht aan 't bezoek van dat drukke dominieusvrouwtje uit Helrum, dat verteld had hoe lief en goed haar nichtje was, alleen wat vrij. Een beetje heel erg vrij, vond ze.

Willy had verwacht, dat Loula steeds bescherming bij haar zou zoeken, ze was dan ook wel wat verbaasd toen ze, na 't eten Loula recht op Ange zag toevliegen en hoorde hoe ze van alles vroeg, en iets van jaloezie sloeg haar hart binnen toen ze zag, met welk een ijver en plezier Ange Loula alles weer en duidelijk maakte.

„'t Zal wel anders worden als Loula in de klassee Ange de baas is, dan zal ze wel 't land aan Loula krijgen,” dacht ze, niet zonder voldoening.

De goetige Margot hielp Loula waar ze kon en miss Cross kon 't niet over haar hart verkrijgen om nu al aanmerkingen op Loula's manieren te maken.

Ange had het telken wel uit kunnen schateren, wanneer Loula hard door de kamer liep, precies alsof ze alleen was en reddende en ophengde.

„Kom, Loula, nu in bed, 't licht moet uit, je kunt overgeen 't eenige ophengen,” waarschuwde miss Cross.

„O, gaat u maar er in, ik zal 't kaartje wel uithangen, want ik ben nog lang niet klaar,” en ze ging langzaam naar haar wastafel.

„Je moet er eerst in, miss Cross blaast altijd de lichten uit, dat moet altijd, Loula,” zeide Ange.

„Best, seer 't me dan niet kwalijk, miss Cross.”

Nu is 't de vraag of ik ze allemaal een hand zal geven of niet, dacht Loula. Neen, maar niet.

„Wel te rusten, roept iemand me morgen afschikst!”

„Ja, daar wordt wel voor gezorgd.”

Arm meisje, dacht Margot, terwijl ze bij 't flauwe schijnsel van een ganglantaarn het vijfde bed onderscheidde,

Boven was Loula bezig haar koffer uit te pakken.

't zal nog een heel ding zijn eer ze aan school gewend is, ze heeft 't thuis zeker heel vrij gehad en Willy is niet lief voor haar.

Met groote open oogen lag Loula rond te kijken.....

Lindcheusel, 5 September 19..

Lieve Elze,

Al veel eerder had ik je willen schrijven; nu 't korte bericht van mijn behouden overkomt, zal je wel verlangingen iets meer te hooren. 't Gaat me goed. Veel dingen vallen me mee en ook veel valt me tegen. Om nu eens met het voornaamste te beginnen.....

't hoofd van allen is Rika Manders (het juffrouw laat ik bij allen weg, dat is me veel te onsmachtig en ik kan je vrij uit schrijven, daar de betrouwen naar huis niet gelopen worden, dat heb ik eerst eens oetenaar geïnformeerd.) Die Rika dan is eene ongemakkelijke tante, heel sink en niet kwaad, maar ze kan oogen opzetten van belang, ze geeft prettig les en heeft eene aardige stem, toeh verlang ik niet om met haar het aan den stok te hebben. Haar zuster Marie is achter, die let meer op al we goed eten. Dan onthoudt het nu Quen. Rika voor 't verstand, de manieren en 't karakter, Marie voor 't lichaam. Een in de Engelse, een hark, maar goedhartig. Stange een dwergje, ze geeft iedereen lieve namen en werkt veel met roemen, maken en liefkoosklapperlijen op rug en schouders. Leela is eene mooie, dritige Fransje, klein en beweglijk met groote donkere oogen. Dan nog eene huishester, die juffrouw Smit heet en erg mager is. Ik geloof, dat er vier meiden zijn en een knecht, nog dat maar aan Bet. Zeg haar ook, dat Margot van Kampen mijne nachtlapen bewonderde en vergeet niet, dat

de jas van 'trundelensch naar in. Je weet wie op mijne slaapkamer zijn. Dat schreef ik immers al? Den eersten avond kon ik maar niet in slaap komen. 's Nachts droomde ik, dat jij hier ook was en dat je niet in bed wilde. Heel vroeg werd ik wakker. Quom, als we samen geworst waren, we hadden 't uitgeproeft om al die slapende menschen. Groom hield haar mond wijd open, Margot van Kampen lag er heelermaal' onder, Willy hield de handen onder haar hoofd en Ange vond ik precies een plaatje. We hebben geen gordijnen om de bedden. Naast ieder bed staat een kastje, waarin we ons hebben en hooften bergen. Er boven op moogen we zetten wat we willen. Op dat van Willy staan allemaal pruilen, echte linnen. Margot heeft er veel kintjes en doonjes op. Ze houdt veel van handwerken. Ange heeft er 't portret van haar grootvader op, een beeldig oud mensch met grijze krullen, precies een markiezin uit een Fransch kinderboek, verder een paar vaasjes, twee schelpen en een beeldje. Ik alleen portretten. Jij in het midden, dat groote kabinetfermaat. Papa en de jongens om je heen, tante Willemien in dat pluchen lijfje en de zeven jongens lustig overal tusschen. Willy vond het zonde van de portretten, zeide ze me, maar och, je krijgt toch wel weer eens andere, hé? Onder een gezegd geloof ik, dat Willy er jaloersch van is. 't Staat kraaiig en eenvoudig en jehal maken een goeden indruk. Weet je wel, wat ik je zeide van vriendschappen maken, hoe ik daar weinig idde van had! Nu.... Margot lijst me lief en goed, maar ze haalt niet bij Eva Norman en de tweelingen. Willy vind ik een drak. Onnatuurlijk, eenne apstoecker met lieve maniertjes, 't zal lang duren, eer ik bij de Anderbergens in den Haag eenne visite ga maken, dat staat vast. Van Ange weet ik niet wat ik denken moet. Den eersten dag was ze volendelijk tegen me, maar nu wordt ze steeds koudere en hoe

langer hoe meer teruggetrokken tegen me, waarom dat begrijp ik niet, want ik heb haar niets gedaan.

Op school kan ik heel goed mee, Ange en ik zijn de besten van de klas. Als ze wat toeschietelijker was, zou ik aan haar 't meest hebben.

't Eten is heel lekker, je hoort altijd welke eenden deeren verhalen van het kotscheel-sten, dat valt me erg mee.

Zeg nog eens aan Hets, dat ik hier zelf mijn goed moet vertellen. Dat is een ding voor me!

De tuin is mooi en de kamers nog al gezellig. Schrijf me toch vooral van allen.

Gisteren liet juffrouw Rika me roepen en zeide, dat ik de volgende week op een Woensdag- of Zaterdagmiddag met juffrouw de Weerdit viantes in den Haag moest maken.

Nu bedenk ik me ineen, dat ik je nog niets van de Weerdit vertelde. Ik vergat haar. Ze geeft rekondes en Nederlandsch. Ze is stellig heel knap, maar mij trekt ze niet bijzonder aan.

Er zijn nu in 't geheel twintig meisjes, maar de heele bande kon ik nog niet.

Nog eens, het valt me mee.

Zeg aan vrijheer de Bruyn, dat ik hem ook eens schrijf en al. Eva moet mijn brief dan maar voorlezen. Ik zou hier bepaald plezier hebben als jij er was. Pantes jehal thins dikwijls over me? Zeker wel. Tot de volgende week Elsie Els. Groet ze allemaal, de Normannen niet te vergeten.

Een handdruk van je LOUK.

P.S. Ik heb al één van de nieuwe zakdoeken verloren. We hebben wel tijd tot later, maar alles gaat op de klok af. Adios

Met een zucht van verlichting plaakte Loula een postzegel op haar couvert. Zie nu, nu weten ze thuis weer hoe ik 't maak, maar hoe krijg ik 't ding weg. Zie je, nu mis ik mijn vrijheid! Eefin.

Ze keek naar boven naar den Maanen hemel, langzaam trekken de herfstwolken voorbij in de maan grillige vormen. Uit een der rookkamers klonk een zentong piano-spel, achter in de laatste klasse werd zangles gegeven.

Gek toch zoo'n school, peinsde Loula en loek twee groote meisjes nu, die arm in arm naar de kweek wandelden. Dus, die zijn ook met haar werk klaar!

't Was de gewoente, dat de meisjes, die haar lessen waar den volgenden dag geleerd hadden en haar werk afhadden mochten doen wat ze wilden. Loula had Elze nu een brief in haar eigen tijd geschreven. „Nu weet Elze allen van me en toch. . . ze moest me hier eens zien. Altemaal zijn ze met elkaar, ik sta er zoo'n beetje eenzaam bij!" dacht ze. „Maar ik zal me niet opdringen, als ze niet van mij gescheidt zijn in 't ook goed."

Ha, daar is nog een eenzaam meersch en ze stapte naar den tuinman toe.

„Zoe haan!"

„Juffie."

„Zeg haan, wil jij dezen brief voor me op de post brengen?" vroeg Loula vriendelijk.

„Dat mag ik niet. . . ik wed, dat je pas hier bent, anders zou je me dat niet vragen."

„O, mag 't niet? . . . maar je hebt gelijk, ik ben hier pas twee dagen, weet je ook, hoe ik dit ding dan kwijt raak?"

„Ik meen, dat er in jelsi verstand, zal ik maar zeggen, een bak is, en daar moet je hem oplossen, dan kijkt een van de dames dat allemaal na, en dan beoogt Frans de knecht 't heele consoeltje ineen."

„Je moet 't maar weten. O, ja, mag ik daar loopen in die kweek?"

„Zeker. Je hebt zeker nog geen kamersadjes?"

„Neen, dat gaat zoo gauw niet."

„Je niet er toch niet chagrijnig uit, hier, wil je wat bloemmetjes hebben?"

„Graag haan."

„Dat doe ik wel eens meer." Hij gaf haar een aardig bouquetje en vroeg, waar ze vandaan kwam.

„Uit Utrecht! 't is zonde, ik ben lang op een buiten in Zeist geweest."

Nu hadden ze een drukke conversatie over buitenplaatsen in den omtrek van Utrecht, totdat ineens de schel boven op 't huis weerklonk.

„Merrech is dat schrikken!"

„Ik zie wel, dat je hier nog niet gewend bent. Maar zoo lang je nog zoo allernig loopt, kom je maar eens een praatje houden, dan hebben we 't nog eens over Zeist. Atjuun."

„Dag haan," zeide ze hardop en in haar eigen: „hartelijke engel."

„Heb je die geplukt?" vroeg Marget van Kampen.

„Neen, gekregen."

„Gekregen?"

„Van den tuinbaan."

„Na, dat is ook een bijzonderheid."

„O, we hebben gezellig zitten praten, hij is vroeger in Zeist geweest."

Ange lachte spottend. „Zulke goede vrienden met den tuinbaan, ik kan wel merken, dat Willy en jij richtjes zijn. Willy is ook altijd zoo vriendelijk tegen hem."

„Ik geloof toch niet, dat Willy en ik op elkaar lijken?" antwoordde Loula kort en ging naar de eekhaan.

Willy toek Ange aan haar vrouw.

„Wat is er?"

„Ik heb een gesprek gehoord tusschen juffrouw Rika en miss Gress."

„En wat zou dat?"

„Over Loula!" 't Kwam er flusterend uit, en heel ge-

heiminnig vervolgde ze: „mijn Grootvader zei dat Loula, wat het Engelsch betref, best in een hooge klasse kon en toen kwam de Weerd er bij en die vond haar opstellen uitstekend. Juffrouw Rikla zou er Loula eens over spreken, stel je voor, nu komt ze zeker in een nog hoogere klas.“

Angé kreeg een kleur, maar ze antwoordde leerm: „Als ze niet knap is, hoort ze niet bij een.“

„Toch verveeld voor jou,“ stookte Willy, „je bent altijd de knapste uit onze klasse geweest en nu,.... Loula is jonger en verder beduidt ze niets.“

„Dat weet je niet,“ sprak Angé driftig.

„Waarom trek je haar partij?“

„Omdat jij je vrij mijn tegenover haar gedraagt,“ antwoordde Angé heug.

Willy trok haar schouders op. Ze begreep Angé niet en ze liep langzamen spiegel om eens even te kijken hoe haar krullen zaten.

Angé had een verveld gedrukt gevoel. Zeer hinderde het haar, dat Loula haar de baas was, maar nog meer, dat Willy haar deering en haar nichtje een heilig behandelde.

Alleen Margot was lief en vriendelijk tegen de nieuweling. Ze had Loula verteld, dat ze het vijfde bed zou misten, waar Loula veel plezier in had

Ze zaten nu bij 't lamplicht haar werk voor den volgende dag te maken. Loula was klaar en schreef een brief aan tante Wilhelmina, toen juffrouw Rikla binnen kwam.

„Heb jij je werk al af, Loula?“ vroeg ze vriendelijk.

„Ja, juffrouw.“

„Is het je misschien wat te gemakkelijk, heb je dit allemaal eens al gehad in Utrecht?“

„O, neen. Alleen 't Engelsch, maar dat komt, dat we met papa veel aan 't Engelsch gedaan hebben, met 't Fransch en Duitsch heb ik veel moeite.“

„Zoo, dat je vindt het niet prettig vinden om in de Nederlandse taal en 't Engelsch in een hooge klasse les te nemen?“

„O, uijkleift niet.“

„Dan laten we je voorloopig maar hiet.“

„Graag.“

Angé kreeg een kleur, maar toen de juffrouw weg was, zeide Margot alleen: „Geduldig als je blijft.“ De twee anderen zeiden niets.

Loula had al haar veerkraacht noodig om opgewekt te blijven. 't Viel haar allen behalve mee op Lindeheuvel. Iedereen dag viel het verschil met thuis haar meer in 't oog. Och, ze zou zich gauw genoeg geschikt hebben, als ze maar eens een aanspraakje gehad had, maar niemand nam veel notitie van haar en juist Angé, die haar 't meeste aantrok, ontloep haar.

't Zal een kunst zijn om me te houden alsof alles goed is, wanneer papa en Quent morgen komen, dacht Loula op een Zaterdagavond, toen ze niet in slaap kon komen. 't Licht had mijn Grootvader uitgedaan, maar ze was niet in bed, ze zat bij de dames Manderen in de kleine speekkamer, dat was meestal Zaterdagavond het geval. Dan maakten ze de lijsten der leerlingen met elkaar op.

„Sleep jij al Angé?“ vroeg Willy.

„Neen, ik ben klaar wakker.“

„En jij Margot?“

„Ik ook, Willy.“

„Slaapt Loula al?“ vroeg Margot.

„Neen.“

„Je papa komt morgen met je zuster, verhoeg je er je niet op?“ zeide Margot.

„Ga je nog visites maken bij je familie?“ informeerde Willy.

„Ik denk wel, dat papa er op gesteld zal zijn.“

„Dan ga je zeker ook naar mijn thuis, doe dan mijne groeten, zal je?“

„We gaan niet naar jouw familie.“

„En waarom niet?“ vroeg Willy uitdagend.

„Omdat papa me wel zal laten kennen.“

„Dat is befoeld.“

„Nun.“ Loula rolde zich om, met alsof ze ging slapen.
„Papa zal 't niets aardig vinden, als je niet komt.“
klaagde Willy.

„Och, ik zal later wel eens gaan, nu eerst naar de nichten en goede vrienden.“

„'t is heel onaardig van je om mij niet tot de laatste familie of tot de goede vrienden te rekenen.“ zande Willy. Ze wilde blijkbaar een twist uitlokken.

Tot Loula's groote verbazing zide Ange ineen. „Wij, ik verbied je haar langer te plagen, als ik haar was, zou ik dat nictchap ook ongeeren, zoo'n lief nictje ben jij ook niet gewent.“

Willy was woedend en Marget ponsste met Loula voort. Ange zide niets meer en ze deed alsof ze sliep.

Aan het onthijt vond Loula den volgende morgen een briefkaart van papa, waarin hij schreef, dat hij niet kwam, doordat iemand uit Amsterdam hem moest spreken. 't Was voor hem en Elze een groote teleurstelling, maar ze moesten nu maar wachten tot Oktober.

Loula zide een paar maal, toen vertelde ze aan juffrouw Eika, dat ze thuis bleef.

„Ja, ga je nu geen vloten maken, hoe jammer.“ plaagde Willy.

Loula kreeg een klein en antwoordde kortaf „neen“, terwijl ze een coarset open maakte en een brief van Eva Norman las:

Utrecht, 22 Sept. 19..

Lieve, beste Loukia.

Wat zal het een teleurstelling voor je zijn, dat morgen Elze en je papa niet komen. Al schrijf je nog zoo opgewekt, ik geloof niet, dat je het er goettig hebt. Och, was je nog maar in Utrecht op de Bonger-school. Wat hadden we het er toch dikwijls goettig. Overal mis ik je. Alleen ga ik nu naar school en ik zit op het kleine bankje vlak bij 't raam, waar we

't vorige jaar die twee reekjes van Sonings nagen zitten. Herinner je je nog wel?

Bij jehal thuis is 't heel stil. Wij speelden veel over je en mijnheer de Bruyn nucht diep en swaar onder mijn voorlezen.

„We maken het best.“

Willelm komt in Amsterdam op een kantoor, de tweelingen krijgen muziek en zangles van juffrouw Merckens. Beppie heeft nog al aanleg, maar Saar zwengt en nucht er onder. Ik voor mij geloof, dat ze een valsch als een kraai zingt.

Cor verdiept zich in zinnigheidsmaatschappelen, die mij soms wel wat knas zijn. Ze maakt tegenwoordig een klein leeren. Dat ik er matter dan voor de vacantie uitste, kan ik je helaas niet zeggen. Mama heeft me dan ook nog een jappenetje van de meester beloofd. 't Was een heel ding om naar school te gaan in eenen grize pij, heeltemaal door Cor gemaakt. Je weet, hoe ik er altijd op gesteld ben, dat mijn kleeren goed zitten en dit ding trok overal, de rok tijte, de mouwen draaiden en 't halsbeedje bezaaide me. Cor is zoo anders met die dingen, en Eep en Saar kan het ook niet schelen, hoe de kleeren aan het lijf zitten.

Max vindt al die zinnigheidsmaatschappelen van Cor ook wel wat overdreven, maar 't is alleen goedigheid van haar.

Misrou van hier kan ik je weinig vertellen. We leven een stil en zien veel menschen. Elze komt nog al een hier, we vinden haar een anoon. Ze leest mees dikwijls cinden uit je brieven voor.

Max zide ook: „Liek heeft 't daar hard, klaagde ze maar lever, ze is niet iemand om te martelaren.“ met een woord voor Max. Hij is zoo bezongd voor je, die goetd. En nu eindig ik. Nou je maar goed Loula, misschien vindt je 't er gauw heel posttig.

Veel liefs van ons allen en een roem

van je je lief. EVA NORMAN.

Ma het onthijt, even voor kerktijd, las Loula haar brief nog eens over, toen Willy lachend vroeg: „Heb je erg geklaagd, en ben je niet iemand om te martelen en wie is Max?”

„Heb je in mijn brief gekken, dat is heel gemeen en valsch!” zeide Loula driftig.

„Ik kan het niet helpen, dat ik het bij toeval zag,” verontschuldigde Willy zich. „Ja, nu ben je heus, dat begrijp ik, omdat ik weet dat je 't hier zoo naar vindt, heb je erg thuis geklaagd, ja, zeker.”

„Heeft je reerd, valsch schamp, of ik sla er op,” zeide Loula woedend en koos in 't reud of Ange en Margot haar niet te hulp krommen. „O, ik wist 't wel, dat 't een ellendig soort is, die kostschoolmeisjes met hunne lijne marlietjes, zó doen ze tegen een sleuwing.”

Willy begon te hullen, toen ineens juffrouw Rika met een streng gezicht binnen kwam.

„Loula Almerus, wat zijn dat voor woorden, welk wel opgevoed meisje van veertien of vijftien jaar praat daar nu van „ik sla er op,” loei, je moet je schamen, doe je heus en mantel ernstig uit, je gaat niet mee naar de kerk en maakt drie thema's, hier uit dit Fransche boekje.”

„Wel ja, waarom geen tien, geen dertig, zeg liever honderd,” riep Loula driftig.

„Ga mee meisjes, Margot en Willy, jehi gaan met juffrouw de Weerd naar de kerk en Ange gaat zeker een brief aan haar grootvader schrijven.”

„Maar juffrouw, ik....”

„Nem Ange, niet een blijft hier zitten. Loula zong dat die thema's zonder leuten zijn.”

Loula antwoordde niet.

„Versta je me niet?”

„Jawel.”

„Met twee woorden afschelden.”

„Jawel juffrouw, maar ik blijf er bij, dat ze geen van drieën dragen.”

„Geen woord meer.” Juffrouw Manders verliet de kamer, in de vestibule stond Willy alleen. „Wat was dat, Willy?” vroeg ze.

„Och, Loula is zoo kwajls reurend, ik zeide, of ik vroeg wie Max was en of ze 't hier niet prettig veend en toen werd ze ineens woedend en hield vol dat ik in haar brief gekken had, en 't was heel toevallig, dat ik een woord zag, maar ze was zoo geheimzinnig.”

„Heeft zich dat allen weensljs zoo toegedragen?”

„Heusch, juffrouw.”

„Dan moet Loula je vergiffenis vragen.” Weer ging juffrouw Rika naar binnen en zeide streng: „Loula als je thema's af zijn, kun je na kerktijd binnen komen, maar eerst moet je je nchtje vergiffenis vragen, je hebt haar verdriet gedaan, ze is er bedroefd om.” Ze wachtte het antwoord niet af en liet haar alleen.

„Dat kan ze begrijpen en die andere valsch kinderen, die Margot en Ange, die te flauw waren en te laf om me te verdedigen. 't Was een vln heitje. Met Kerstmis ga ik hier vandaan, dat is vast en zeker. Eerst mijne thema's af en dan een brief naar papa. Vergeving vragen aan Willy! Zoo gek ben ik niet. Natuurlijk heeft ze met opzet in mijn brief gekken.”

Loula's hoofd was vol opstandige gedachten, en toen de thema's af waren, scheurde ze een blad uit haar schrift om een brief te beginnen.

Just ging de deur open en kwam Ange binnen.

„Loula!” zeide ze zacht.

„Wat wil je?”

„Je helpen.”

„Dank je, mijne thema's zijn af. Ga maar heen, je krijgt straf als ze je hier vinden, ik moet alleen blijven.”

„Ik kom je toch helpen, hoorde je niet, dat ik de juffrouw in de rede viel?”

„Hum.”

Neen, ik ben niet zoo laf en flauw als je denkt,” ging

Angé ontzinnig veert, Willy deed het met spijt om je te zinnen, ze plaagt je altijd, ik zal dat ook aan juffrouw Rika gaan zeggen, wacht, daar komt ze al."

"Maar, Angé, hoe kom jij hier, ik had toch gezegd, dat je Loula alleen zou laten?"

"Ja, maar ik wil u iets zeggen. Toen vertelde ze alles zooals het gebeurd was."

"En waarom heb je dat niet eerder gezegd, Angélique?" Angé haalde vragende de schouders op.

"Waarom heb je 't niet dadelijk gezegd?" drong Rika aan.

"Och, omdat ik afschuwelijk slecht ben!"

Loula zag haar verbaasd aan.

Insens met een klein als voor zeide Angé: "Omdat ik jaloezich was, dat Loula knapper was dan ik en toen liet ik Willy naar begaan."

"Je hebt me toch wel eens geholpen," zeide Loula hartelijk.

"Niet genoeg, niet zooals 't hoorden."

Juffrouw Rika schudde 't hoofd.

Loula kwam naar haar toe met een uitgestrekte hand. " 't Spijt me erg, dat ik zulke brutale leelijke dingen gezegd heb van de kostbaarschattijzen, maar u moet 't nu maar vergeven, want ik zal hier den heelen dag wel alleen blijven zitten, als die straf bestaat."

't Strengste gezicht van juffrouw Rika vertrok zich tot een lach.

"Deze dag is wel anders dan je je hebt voorgesteld, in plaats van met je familie naar den Haag te gaan moet je hier tot het eten blijven, maar Angé is ook onghoerzaam geweest om bij jou te komen, dus blijven jullie hier samen tot jeint straf. Wat Willy betreft, ze heeft me veel verdriet gedaan."

Langen tijd zwegen Loula en Angé, toen ze alleen in 't ruime schoollokaal zaten.

"Nu zit je hier om mij!" zeide Loula met een zucht.

"Heedemaal geen nare straf," lachte Angé. "Nu krijgen

we hier straks eens beterschap en als de meisjes gaan wandelen mogen wij in den tuin. Zeg, Loula!"

"Wat?"

Angé kwam naast haar op de bank zitten. "Vindt je 't erg kleinjes van me, die jaloezie bedoel ik?"

"Ik had 't niet gedacht."

"Heb je 't nooit begrepen?"

"Nee, ik verbaasde me, hoe je me soms hielp en dan je weer terugtrek."

"Willy steekte me op, maar je hebt je erg leelijk gehouden. Heb je naar hem geschreven, dat je het zoo naar hier had?"

"Nee, maar Man en Eva hebben 't toch gezonden, kijk hier," en ze reikte Angé, Eva Norman's brief over.

"Willy is valsch, ze liet 't aan de juffrouw zoo weerkomen alsof jij geholpen in dien brief had, wacht, ik breng hem even, mag ik?"

"Mij goed."

Na eenige minuten kwam Angé weer terug.

" 't Is goed dat ik je brief liet lezen, Willy had met gedaan, alsof er iets kwaads in stak, dat maakte ik heel duidelijk."

"En dan na een paar... Dan je hebt me die jaloezie vergeven, Loula?"

"Natuurlijk, 't is ook verstandig voor je, dat je niet heelmaal met alle valken nemmer den bent, maar jij speelt mooi piano en ik kan verder niets, nu spreken we er niet meer over."

Daarna hadden ze lange vertrouwelijke gesprekken over thuis.

Loula vertelde van Elze, van juffrouw Betty, van papa en de jongeren, van de Normannen en de pastorie.

En Angé?

Ze luisterde met haar vroelijke oogen en vroeg van tijd tot tijd.

"Als jij toch eens wilt, Loula, hoe blij ik ben, dat het

nu zoo goed tusschen ons in, al dadelijk toen je kwam vand ik je zoo aardig."

"Nee is 't mogelijk!" lachte Loula.

"Ja, maar ik wilde je niet lief vinden, omdat je zoo slag en goed Engelsch sprek en omdat Willy me plaagde, dat ik niet meer nummer één zou blijven."

"Ik had ook zoo'n pret in jou," bekende Loula eenvoudig.

"Een gek idee, dat we hier voor stal zitten en zoo'n pret hebben."

"Ja."

"Hadt je 't erg onnaam in 't begin?"

"Ik voel 't hier naar, iedereen was choud met elkaar, alleen ik was er buiten."

"Dat is hatelijk hè? Maar zoo choud was ik toch niet met Willy. Van Margot wil ik niets zeggen, van haar heb ik altijd gehouden, maar Willy maakt me dikwijls ongeduldig. Ze viest me zoo, en heelemaal vertrouwd heb ik haar eigenlijk nooit. In hoever is ze een nichtje van je?"

"O, eens nicht Almerus is met mijnheer Anderbergen getrouwd."

"O, ja er heen?"

"'t Zal misschien wel duren, maar eerst naar mijne andere familie, naar de nichten van Rijs en eens oostende sprooken."

"Ik heb een moer van eens tante in Amsterdam, waar ik wel eens van Zaterdag tot Maandag heen ga, ze heeft me al eens gevraagd of ik niet eens vriendin wilde meenemen, ga jij eens met me mee?"

"Graag."

"Hoor je dat grutsmal wel?"

"Ja, wat is dat?"

"Nu komen ze uit de keek thuis, die kraakdeur is van 't sprekhamertje, nu vangt juffrouw Eika Willy op."

"Weet je wat ik zoo'n mal idee vind?"

"Nu?"

"Dat we daar nu toch even met elkaar slapen en het

tusschen Willy en mij nooit heelemaal goed zal worden."

"O, maar dat sijt wel."

"Ik kan toch nooit heelemaal vertrouwd met haar worden," zeide Loula heiligt.

"Men hoeft toch ook niet niet met iedereen even vertrouwd te zijn?"

Oen twaalf uur bracht juffrouw de Weerd op een blad het twaalfuurtje voor de twee meisjes. De ramen van 't groote heile schoollokaal stonden ver open en de zon schen door de gelechtig-bruine blinderen naar binnen.

Met langzame passen liep de tuinbaas er lange en toen hij voor 't open venster Loula zag zitten, kwam hij naar haar toe.

"Zoe juffie, wat zit je hier alleenig."

Loula wees op Ange.

"Samen stral gehad? Dat treft ook niet op Zondag."

"Jawel, 't treft juist heel mooi," zeide Loula opgewonden, "ik heb er eens vriendin mee geworden en daar heb ik heel bij een."

De oude man keek lachend naar binnen.

"O ja, die ken ik, die is hier al een heele poos, die heeft zoo'n malen naam."

"Anglique Durard," zeide Ange lachend.

"Juist. . . . Zoo, zoo, zijn de juffies kameraden geworden, nou, dat is gewillig."

Met een handwilt verwijderde hij zich.

Loula en Ange zagen elkaar lachend aan.

Toen een groot uur later de andere meisjes wandelden kwam juffrouw Rijs weer binnen. Ze keek van Loula naar Ange en vroeg tem met iets ingehouden lachende: "En hebben jist nu goed nagedacht over alles, jij Ange over je ongehoorzaamheid en Loula over hare ongepaste uitdrukkingen?"

Ange schudde hals lachend verlegen met het hoofd, maar Loula antwoorde vrijmoedig: "Eigenlijk niet, weet u wat ik nu al zoo gedacht heb, sedert ik hier zit?"

„Nul!”

„Eerst was ik woedend, dertig, dat zal u wel gemerkt hebben. Ik begon juist een brief aan papa om hem te vragen mij met Karntina weer terug te nemen. Toen, ... nu die historie weet u en die ruwe dingen, die ik gezegd heb. ...” haar stem daalde en met iets vertrouwelijks in haar gezicht en houding: „daarom ben ik voornamelijk hier gekomen, maar vindt u het wezenlijk zó erg om een een jongenachtig woord te gebruiken? Ik zie er 't kwade niet van in, maar iedereen zegt, dat 't onbehoorlijk is, 't zal ook wel zoo zijn, en wies u maar gerust, ik zal 't wel afleeren, ik zal er mijn best wel voor doen.”

Ange kook haar verbaasd aan. Niemand zou het gewaagd hebben om de strenge juffrouwe Rina tegen te spreken, maar Loula deed het op een eerlijke, goede manier en 't was duidelijk te merken dat ze meende, wat ze zeide.

Dit scheen juffrouwe Rina dan ook te vinden.

„Ik zie die ruwe dingen niet graag in een meisje.”

„Papa ook niet,” antwoordde Loula.

„Je wilt al dat vrije en jongenachtige wel probeeren al te wennen voor 't plezier van de mannen, die van je houden?”

„Zeker, juffrouw!” en Loula strekte haar hand recht uit, die de juffrouwe greep.

Maarweliks van de deur achter haar toe of Loula riep juichend uit: „dat is een kraan hoor, dat is er een van de bovenste plank!”

Ange schatende het uit.

„Maar Louk, wat behandel jij die dingen grappig?”

„Heerzo? Ik zou niet weten hoe ik anders moest doen.”

Aan tafel kwamen de twee nieuwe vriendinnen weer binnen.

Margot knikte ze vriendelijk toe, maar Willy kook niet op, met reed beschreide ogen staarde ze steeds op haar kard.

Na het eten wandelden Margot, Ange en Loula door den tuin tot het donker werd.

„Wij heeft er van langs gehad,” zeide Margot, „wat de juffrouwe perden zeide, weet ik niet maar ze kwam diep ellendig uit 't spreekkamerkje.”

„Ja, ze ziet er wel uit een flink te kunnen doenderen, die juffrouwe Rina,” en Loula trok haar schouders op.

„Maar Loula,” lachte Margot.

Ange liep in haar arm.

„Waarom doe je dat?” vroeg Loula.

„Om je te herinneren aan je belofte van van morgen.”

„Hemeltje ja, knijp me maar altijd als ik heelike woorden zeg, jij ook Margot.”

„Goed!”

Toen gingen ze naar binnen om thee te drinken.

HOOFDSTUK VI.

DE VISITE BIJ DE OUDE NICHTEK.

Loula's leven op Lindheuvel was nu geheel veranderd. Het eensame verlaten gevoel had plaats gemaakt voor een gevoel van dankbaarheid. Haar warm hart had behoefte om zich te uiten, om lief en hartelijk voor iemand te waken.

Haar brieven naar Utrecht waren dan ook heel anders, en toen ze nu papa's verjaardag weer te Lindheuvel kwam was 't met een licht hart.

„Loula is niets veranderd," vond Elze.

„Teeh wel een beetje," dacht juffrouw Betsy, „iets meer inschikkelijk nou ik zeggen," zeide ze hardop en Elze schreef twee dagen later:

Lieve Louk,

Wat was het prettig je weer te zien. Juffrouw Betsy werd je inschikkelijker geworden, maar ik dacht, ze is niet dezelfde gebleven. Hoe heerlijk heb je me verteld van de school. Ik ben ook blij, dat je er nu een vriendin hebt. Dit is maar een heel klein briefje, want ik heb bijna geen tijd, daar ik aan drie groote handwerken tegelijk voor St. Nicolaas bezig ben. Papa verzoekt me je te zeggen, of je nu vooral Woensdag die visites wilt maken, 't is anders een naar tegengover de familie, zoo onbeleefd. Maandag-

LOULA ALMERUS.

209

avond heb ik toch geslapen als een marmot, we hadden die twee andere nachten ook ook lang gesproken. Als je Zaterdag kunt gaan, heeft papa het nog liever, schrijf je gauw hoe of de nichten waren en ook of de oude tante een lief menschen is?

Eene hartelijke omhelzing van

je liefhebbende QUEEN.

P.S. Wil je nog blij met de postzegels, hij wil er graag nog meer hebben.

Dat moet Zaterdag dan maar plaats hebben, dacht Loula met een snijdt, toen ze in haar bed lag, zonde van den gezelligen Zaterdagmiddag.

Op de slaapkamer was veel veranderd.

Juffrouw Elze had Willy Anderbergen laten rullen met Anna van Delden. Anna was achterlijk met haar Engelsch en daarom kwam zij nu op de Engelseke kamer.

„Dan ga ik naar de Franse chambre, dat zal je sien," zeide Loula verschrinkt tegen Ange.

„Wel neen, domme gam, begrijp je dat nu niet?"

„Dat dan?"

„Willy heeft hier den laatste tijd geen prettig leventje gehad. Nu brengen ze haar in een andere oorgewing. Zij zit aan tafel naast Loclair en op de wandeling loop je naast haar. Neen, je zult niet weggaan."

Anna van Delden was lang en blond. Ze was stil en had veel liefhebberijen. In plaats van Willy's linnen stonden allerlei andere dingen op het kastje, een timmerdoos, een handwerkbusken, een verlooden, een kistje met leer om bloemen van te maken. Ze was handig en droeg een korgnet.

„'t Wordt me hier te benaamd," zeide Margot eens.

„Hoe zoo?" vroeg Ange.

„Wel, jij met al je geleerdheid en talenten."

„Annie, wier handwerken duizendmaal mooier dan die van mij zijn en Loula met...."

„Niets, niemandal,” viel Loula zelf in.

„Jij kunt iedereen naspoken, dat is ook iets,” antwoordde Ange, en ze kon comedien en verzen ook bedenken.

„'t Is wat!” en Loula strekte de handen afwerend uit. Margot lachte.

„Jij bent keurig. Gee, als jij er niet was, zouden we voortdurend maarrah points voor onze kamer krijgen en je aard is lui, dus stellen we je opvoedingagament op hoogen prijs,” zeide Ange.

Miss Cross kwam binnen en keek wat ontstemd.

„Schiedt er iets aan?” vroeg Loula goedig.

De Engelsche wees op haar hoofd.

„Zou'n hoofdpijn? Missen wipte ze uit bed en gaf miss Cross haar een-de-colognelfleschje. „Steekmaal op gebruiken.”

De secondante knikte haar vriendelijk toe. Ze was blij dat ze deze vier meisjes onder haar heede had. Ze maakten 't haar niet bijzonder lastig en zij op haar beurt liet ze zoveel vrijheid, als er maar mee door kon.

Angélique Durand had een edelmoedig karakter; en ze eenmaal aan Loula haar jaloezie bekend had, was die ook goed als verdwenen. Ze kon het best hebben, dat Loula verder in sommige vakken was, en knederde 't haar een enkel kaartje, dat haar opstellen niet altijd meer de moeilijkste waren, ze hield er niet minder om van haar nieuwe vrienden.

Margot en Anna konden het ook best samen vinden.

„Die gaan 't leven al handwerkende door,” plande Loula

„Wat zeggen jellal ervan?” vroeg Loula, terwijl ze haar wangen dik opties en haar armen ook ver mogelijk van haar lijf hield.

„Keurig, ... alleen je mantel nog wat aftrekken,” antwoordde Ange.

„Zou je liever met miss Cross gaan?” vroeg Anna.

„Ja, ik ben niet de Weerd-achtig, dat weten jellal wel.”

Ze liep met goede passen in de vestibule op en naar.

„Ga je visites maken?” vroeg Willy, die gearmd met Nonnie Welken uit de eetkamer kwam, „ga je nog naar huis?”

„Ja, heb je een heidschap aan je mama?”

„Toe, vraag of ik mijn nieuwe winterjapan gauw krijg.”

„Goed.”

Willy ging naar boven met Nonnie. Ze waren ergo interne vriendinnen geworden.

„Loula in haar nieuwe winterkleeren, wat lijkt je groot!”

lachte Margot, „vindt je niet Ange?”

„Ik heb net een gevoel van een kernmenschen, zoo opgepikt, ajakken.”

„Neh je wel een visiteboekje?” informeerde Ange.

„Neen, dat heit ik niet een.”

„Dan zal ik 't mijne halen?”

„Ik heb de kaartjes maar ook los in mijn zak.”

„Nu weet ik meteen een presentje voor haar St. Nicolaas,” knisterde Anna Margot in.

Ange rende meer dan dat ze liep om 't visiteboekje aan Loula te brengen, die juist bezig was om haar visitekaartje aan jellifrou de Weerd voor te lezen.

Tien minuten later reden de secondante en Loula naar den Haag.

„Waar 't eerst heen?” vroeg Loula.

„Naar de nichten, dat is de rechte weg.”

„Ik zou wel eens willen weten of ze mee gaat,” dacht Loula, „misschien is 't wel gek om het te vragen, maar toch, ik wil 't weten.”

„Gaat u mee naar binnen?” vroeg ze ineen.

„Neen, ik blijf in 't rijtuig wachten.”

„O,” ruchtte Loula van verlichting.

Zondag daarop schreef ze na kerktijd den volgenden brief aan tante Willemien.

Lindcheurel, 26 October 19...

Beste tante,

Papa plaagt U zoo dikwijls, dat U zoo familieliek is, 't zal U dan ook wel nog interesseren hoe ik 't gisteren met mijne vaders gehad heb. De Hollandische secondante reed met me mee. Zij is een zeer mensch. Als U niet weet, wat dat woord uitdrukt, vraagt het dan maar aan Professor, die weet het wel. 't Eerst gingen we naar de nachten. Toen de bel overging, had ik een zeer gevoel in mijn maag en toen die oude beknachtigde meid me open deed, knak ik nog eens naar 't rijtuig en verachte, dat ik al weer goed en wel op weg naar huis was.

Ik werd in een groete kamer gelaten, altes was onder hooren... dat schijnt een familieliek te zijn. Niet heel worden, tante! Heel vermoed ik had ik de heke mijn kaartje mee gegeven. Terwijl ik rondkeek, was er boven mijn hoofd een wonderlijk geschuifel. De nachten deden zeker een andere jagen voor me aan. In U ook in die kamer met al die portretten geweest? Ik geloof, dat er prachtige dingen waren.

Mijn beeldje, maar hoe jammer, dat ze er allemaal talle lippen aangelagerd hadden... deelsonde.

Zeker heb ik wel tien minuten gewacht. Door de ritsingen heen zag ik de Weest in haar koets zitten, ze reed langzaam heen en weer en ik telde hoe dikwijls de koetsier al gedraaid had, toen ineens de deur open ging en een vrij oud dameetje met mijn kaartje in haar hand binnen kwam.

„Tante, waarom hebt U niet gezegd, dat nicht Koonje ook klein was?”

„En daar hebben we nu Louis' meisje, ach, wat zal Gusta een plezier in je hebben, laat eens kijken. Een kultje in haar kin, net als Louis en de spiegel van je ogen, precies zoo. Alleen 't knulhaar heb je van

je moeder, maar ga zitten, lieve kind, ga zitten.” Nauwelijks zat ik of de deur ging open en nicht Gusta kwam binnen en toen begon het lieve leven weer over mijne wenkbrauwen, mijn gebogen neus en 't kultje.

„Nicht Gusta ging nog verder. Of ik ook zulke mooi gevormde handen en voeten had?”

Ik strekte mijne benen recht vooruit en deed dat wat hard, zoodat de beeldjes op de drie staande stappes rinkelde van belang.

Toen de nachten met haar vergelijkingen klaar waren, spraken ze me ook niet langer als Louis' meisje of Louis' vader's dochter aan, maar zeiden flink weg Loula. Ik had Louis verwacht. Ze vroegen me te gelijk naar 't leven hier op Lindcheurel.

Maar tante weet U nu hoe dat gesprek ging? Ik zal proberen om het voor U weer te geven?

„En heb je aardige beschaafde vriendinnen?” vroeg nicht Koonje.

„Ja nicht, heel aardige,” antwoordde ik.

„Heel aardige,” herhaalde nicht Koonje.

„Heel aardige, kom, kom, wel zoo,” bleek 't heel zacht uit nicht Gusta's mond en dat ging met allen, wat ze wilden en vroegen. Een heel poosje na het gesproken kwam nicht Gusta met haar herhaaling: „Kom, kom, wel zoo.”

Ze waren heel hartelijk en vroegen me voor den volgende Zondag op visite. Alleen zal ik me daar wel goed kunnen houden, maar als er een ander bij was, zou ik 't uitproeven. Waarom heeft U me nooit verteld, dat ze zoo grappig waren?

't Heel huis vond ik net zoo'n poppenduis in 't groot, zooals we toen in 't museum in Utrecht zagen, weet U niet meer?

We spraken over talen en rekenen en dat ik van rekenen niet zoveel hield, over bloemen, ledikanten

met of zonder gordijnen, over vruchten, de bresen en Elze, toen ik Els Queneo noemde, moesten ze weten waarom.

„Omdat ze zoo heerlijk doet, zulke goede manieren heeft,” zeide ik.

U moet niet denken dat ik gauw van mijne uitging afkwam. Allen behalve. Heel secuur moesten ze allen weten en toen was 't weer:

„Zulke goede manieren.”

Ik sprak met nicht Koonje over de kwak, die achter Lindcheurel is en daar hoorde ik tot mijne groote verbazing: „Zulke goede manieren, kom, kom, wel zoo.”

Daarna ging de bel heel venijg over en een oogenblik daarna kwam de belte, die er dichterbij toch nog al goedig uitzag, zeggen, dat de dame in 't rijtuig vroeg, of de dame van binnen kwam.

Verschrikt stond ik op en nam haastig afscheid van de rieten. Ze brachten me tot de tusschengang-deur. Overal waren toelichtingen.

„Tot morgen over een week, lieve Loula,” riepen ze herhaaldelijk.

In het rijtuig was ik lieve Loula af. De Weerd was weerderd. Een half uur had ik haar laten wachten, dat kwam herlemaal niet te pas; we hadden afgesproken van twintig minuten, of ik al zeide, dat ik met mijn rug naar de pendule had geesten, dat gaf niets. Ik keek de slaapjes maar uit tot het rijtuig voor 't lein van neef Anderbergen stil bleef. Duidelijk werd ik in een elegante salon gelaten, waar nicht Sophie een antrekkender haakje; twee aardige kinderen speelden op den grond met een voetbankje, dat ze over het kleed sloopten. Ik moest aan u denken. O, tante Willemien, u op Zaterdagmiddag met zoo'n fijn handwerkje en de kinderen, die dat prachtige kleed zoo bedieven.

Nicht was heel mooi gekleed in 't fluwel en ze heeft een mooi gezicht, vied ik.

Ze sprak heel lief tegen me en ik bracht Willy's beedschap over. Iets van een winterjurk, toen begon ze erg te klagen over naaiters, die nooit haar beloften hielden. U begrijpt dat ik daar niet veel over meesprak. Verder vroeg ze of ik niet verlangde om later heel veel naar huis en diners te gaan, en dat ik Willy in Utrecht eens te legeren moest vragen. Ik grinnikte maar zoo wat, gelukkig kwam meel gauw binnen. Men vond ik veel aardiger, veel gewoner en natuurlijker. Hij trok geen kleine mondjes en was aardig tegen de kinderen, nicht was dat niet, aldoor lette ze op huize manieren, of hun haar netjes zat. Ik geloof, dat zij een erg „wereldlijk” mensch is. Wist U wel, dat Frits dat altijd zeide. We schoten niet erg op en ik stond dan ook maar gauw op. En denkt U dat de Weerd nu tevreden was? Herlemaal niet, ik wist niet hoe 't hoorde, ik had er tien minuten geesten en ze zou klagen bij de dames Manders, over mijn weinige welaggervoedheid. Het was ook nooit goed. Ach, het visiten maken met de jeugens te Heirum was wel zoo gemakkelijk. Ik begon het warm te krijgen in mijn sleuwe winterplanje en toen ik even later in een klein, heel spreekkamerje bij tante Almerus zat, had ik een gevoel alsof mijne oogen wegschoten in mijne wangren. Nu wist ik niet, dat tante Ella nog een zoon had. Ineens ging de deur open en bood een allergespigste rijkheer mij zijn arm en zeide: „Nichtje Loula, ga maar mee naar mijn heilighen.”

Wat een wonderlijke man was dat, ik wist niet wat ik van hem denken moest. Hij droeg een wijde fluwelen kiel met een riem om zijn middel, en had een gekleiden of gehaakten barot op, die vol stekken was. Hoer zou huilen als hij zoo'n mal kinderachtig pak aan moest hebben. Ik vergoot nog, dat hij op erg van-

nige maalen stoffe, rood met goud bestikt. Hij ging verscheidene kamers met me door, scheef om die rood gordijn op zij en keek me liefdend aan.

„Ik ben bezig meesters' portret te maken." In een hoek van 't atelier, want daar waren we, zat een groote oude dame, als een pop een stil, met een oud opgeslagen boek voor zich. Steedsmaal op mijn gemak was ik niet. Ik struikelde over een ijsbeenvel, dat op den grond lag en ging naar tante toe. Ze sloet er knap uit, en ze moet al heel oud zijn want haar neus is iets jonger dan papa.

„Nu zullen we de zitting maar opheffen," zeide hij en wreef in zijn handen.

Eerst was tante een beetje strakjes, maar hij, neef zal ik maar zeggen, liet alle stijfheid verdwijnen. Ze vond het niet aardig dat ik zoo laat kwam, geloof ik. Ik zeide, dat ik zes tegen dien vastenmiddag had opgezien en dat ik er nog veel niger tegen opzag straks weer in 't rijtuig te stappen."

„Waarom?" vroeg neef Victor.

„Omdat ik altijd te lang of te kort blijf, neef," antwoordde ik.

„Dan zullen we je wegsturen, als wij denken, dat het tijd wordt," beloofde hij, en zag nu in plaats van neef, oom, dat klinkt veel prettiger.

Onder de gesprekken door keek ik een goed rond. Heeft U wel eens een atelier van een schilder gezien, tante? Er is van alles; mooie kleedjes, prachtige lappen fluweel en zijde, evenal kammetjes, besjes, vaasjes, heelde wonderlijke alijd, schilderijen, ook veel zonder lijst, en een lekkere licht van verf en terpentijn. Heel schildert meestal portretten, maar ook wel eens een landschap, zeide hij. Ik had, wat tante betreft, 't gevoel van een vesting in verzeven met beleid en tact. Langamerhand werd ze toeschietelijk en verdween dat strakke. Ze vroeg naar U en oom en

naar mijn thea. Heel gezellig. Toen er gebeld werd, schreef ik op, maar 't was andere visite, die in de salon gelaten werd. Toch stond ik op en oom Victor bracht me naar het rijtuig. Zss in dat pak. Hij hield een aferaardig gesprek met de Weerd over het rijtuig en dat ze een anderen keer vooral mee naar boven moest gaan. Hij gaf mij bij 't wegrijden een oom en beloofde me gauw een invitatie te sturen.

„Oom zag er wel wat vreemd uit!" zeide ik, toen we voortroden, ik dacht, wat zal 't menich zich aan die kleedij geïngerd hebben.

Tot mijne eerste verbazing antwoordde me „Ben artist, Loula, ik een artist."

„Ja, dat is een," zeide ik.

Verder spraken we niet meer. De van Brakels en de Elendmann waren uit of deden maar een. Bij de van Brakels zag ik twee dames door een vitrage kijken en ik hoorde in de gang een gemampel. Ik gaf mijn kaartje en toen reden we naar Lindehouvel terug.

Nu weet U, hoe ik het gehad heb. U begrijpt wel dat ik dezen brief in tempo's schreef. Laat U hem echter niet aan oom lezen. Oom houdt er niet van als men zoo gauw over de menichen oordeelt. Misschien is moes Anderbergen juist wel lief en aardig, maar ik geloof het toch niet. Vraag U of oom, als hij domineesvergadering in den Haag heeft, mij komt opzoeken? En nu eindig ik pandoes. Groot oom en Uw zeventien van

Uw LOUL.

„'t is allerheerlijker wat ik nu weet," met dien opgewonden uitroep kwam Ange de klasse op een Zaterdag-morgen binnen.

„Wat dan?" vroeg Margot.

Ange stampte Loula aan, die met de vingers in haar ooren haar aardrijkskundige leerde.

„Hé?" vroeg ze innens opziende.

„Cross gaat naar Amsterdam van vanmiddag tot Maandagmorgen, dan slapen we zonder secondants."

„Frestig vrij," antwoordde Loula, „maar nu ga ik meerga naar de nichten, dat is jammer."

„Wat zou dat? Je bent toch 's avonds weer terug," zei Ange.

„O ja, en dan praten we heel lang en ik heb nog chocolade in mijn kasje, die eten we dan op. Id, 't kan me nu heelmaal niet schelen hoe die alpensteppen en passen heeten en al die Zwitsersche cantons, ik heb 't gisteren heelmaal vergeten om te hooren, de Jungfrau, de...."

„Nu, je hebt toch in je boek gekoken," merkte Manget op.

Loula reilde er door hem en Juliaanse de Woerd gaf haar dan ook geen strafwech op....

„Was peachtig, helder winterweer toen Frans Loula maar den Haag heeft. Vlak voor 't huis van de nichten tikte hij aan zijn pet en nam afscheid van haar."

De „heke" lechte, knikte haar vriendelijk toe en hielp haar antdoen van hoed en mantel. Achter de groen maalen lechtdeur stond nicht Koozeje.

„Welkom, lieve, hoe ben je hier gekomen?"

„Frans, de knocht van de school, heeft me gebracht."

„Zoe, dat is goed," en dan harder „Gusta, Gusta, ze is er."

De tafel was heurig gedekt en toen nicht Gusta ze was, gingen ze zitten in een kleine eetkamer met een ware. Loula liet zich alles best maken en bij alles wat ze zeide, knikten de nichten haar toe.

„Dag pees," zeide nicht Koozeje met stralende oogen van hartelijkheid, Loula aanziende.

„Lieve, ben je al even bij tante Almerus geweest?"

„Ja nicht Gusta, en ik vond hem Victor zoo aardig, zoo grappig."

„Oem.... je meent neel."

„Ja maar hij vroeg, of ik een wilde zeggen."

„Kam, kom, wel toe.... Ik voor mij houd mij niet van die bezingingen, men neemt elkaar, zoals de familielatie is, altijd volgens mijne beschreiden meening."

„Zeker, Gusta, zeker kind, groot gelijk, maar Victor is een groot kind, met de invallen van een kind."

„Een artist is nu eenmaal een artist," zeide Loula wijs en bestreek haar beschuitje dik met jam.

Na het koffiedrinnen gingen de nichten zich verdoeden. Loula mocht in dien tijd de planten begieten.

Ik geloof wazendijk, dat ze een beetje met zijn vichte lachten, ze weten zeker niet, wat ze met me zullen uitvoeren, dacht Loula en nu bedenken ze maar wat week voor me in hunne serre. De planten begieten.... ze zijn zoo heurig netjes, dan mag ik wel geen druppel moeten, zullen oude darntjes zijn als in de pootjes; ik zal, hoe heet ze ook weer?.... o, ja, Mijntje, eens vragen, welke planten veel en welke weinig water noodig hebben.

„Mijntje?"

„Jongejullrouw!"

„Hoe geven de nichten de planten water, veel of weinig?"

„Middelmaat, niet te veel en niet te weinig. U kunt 't gietertje telkens weer uit de waterleiding vullen."

„O juist. De nichten bleeden zich aan een een eindje met me te gaan wandelen."

„Wandelen, jongejullrouw, dat denk ik wel niet, kijk daar is een stal, 't rijtuig wordt ingespannen."

„Rijden, o dell!" 't Licht van allen van Loula door den tuin naar het rijtuig toegeheld om naar het inspannen te kijken, maar ze meende, dat het beter was tegenover de nichten om het rijtuig maar dellig te laten voorhoemen.

„O nicht hoe heerlijk, dat we uit rijden gaan!" zeide ze opgewonden, toen nicht Koozeje weer het eerst beneden kwam.

„Gusta, kom ja, kind?"

„Ja, ja." Paffend en beladen met mantels sjals en bonneten kwam nicht Gusta binnen.

„We gaan in een open rijtuig, we houden erg van de frische lucht, moet je weten, maar dan moeten wij ons ook goed in pakken. Hier is een sjaal voor jou!”

„Hensch, 't heeft niet!”

„Zeker, je bent 't niet gewend, meisje, als je nu een zijden doek onder je manteltje doet en dan een boa om je hals.”

„Goed niet.” Geduldig liet Loula zich inkleren.

‘t Duurde nog een heel tijd eer ze weg gingen. Een groote plaid spreidde Mijntje over de knieën en Loula, die tegeneer de richten zat, was zoo stijf ingepakt met deken en sjaals, dat ze niet geen mogelijkheid kon gaan versnitten.

Ze grinnik van de vroolijkheid en drukte, en de richten hadden plezier in haar opgewektheid.

„Een ander koertje moet je je vriendin Ange eens meemeren, er is juist nog een plaatsje voor haar over.”

„Heel graag niet.”

Ze reden nu den rijweg langs het Kerkhof te Scherpeningen.

„O, kind, die meewind, als je maar geen koude vat, als je nu maar niets krijgt.”

„Stellig niet nicht, maar kijk, oom Victor daar met zoo'n lichte overjas,” en meteen wailde Loula uit al haar macht tegen den schilder, die met een groepje heeren naar de zee stond te kijken.

De richten lachen wat verschrikt.

„Maar Loula....”

„Maar Leusje, och heden.”

„Nicht, 't is oom Victor en hij herkende me, hij groette me hartelijk terug, zeg U niet?”

„Jawel, maar er stonden andere heeren bij,” zeide nicht Keesje.

„Ja, allemaal andere heeren, heel jongen nog wel,” viel nicht Gusta in.

„'t Geeft niets, wee paarden loopen zoo hard, we zijn uit het gezicht, eer ze 't weten.”

De richten lachten.

„Niet heel weeten, ik dacht niet, dat ik iets ongepaats deed.”

„Och, poos, we zijn heelmaal niet heel en twee kleine handjes klopten onder de dekens op Loula's knieën.

Na het eten deden de richten een slaagje en kook Loula de portieulle in, en toen Frans haar met 't rijtuig kwam halen, had ze haar zakken vol met borstplaatjes en andere snoeprijen.

Ze was vrij laat, juist toen het rijtuig voortkwam gingen de drie anderen naar boven.

Loula haastte zich en spreidde al 't lekkers op haar bed uit.

„Heb je het prettig gehad?” vroeg Ange.

„O ja, heel gezellig.”

„Meisjes, gisteren liet ik de tusschendeur open, maar ik vind 't van avond wat koud als de gangdeuren ook open blijven, dus ik vertrouw, dat juist je wel gedragen zult, althut mijn Cousa op de kamer was,” zeide juffrouw Marie Manders.

„Ja, juffrouw.”

„Zeker juffrouw,” antwoordden ze door elkaar.

Toen de deur dicht was was Loula op 't bed.

„Weet je wat, we kleeden ons haastig uit en dan gaan we op mijn bed zitten, alle vier, en eten en tabbelen nog wat gezellig.”

„En 't licht!” vroeg Margot.

„Dat blazen we uit,” vond Ange.

„Ja, vooral, anders is het veel te gevaarlijk.”

Ze haastten zich nu zoo hard als ze konden.

Toen ze klaar waren, bleef Anna het licht uit en gingen ze allemaal op Loula's bed zitten.

„Ah we 't maar proeven, daar komt het maar op aan,” sprak Margot met een vallen mond.

„Daar, een hoopje,” fluisterde Loula en meteen viel er een op den grond.

De gangliek sloeg oif met langzaam slagen.

Insens kraakte er een deur en Anna gaf een gillette van angst.

„Houdt je toch stil, jellieve Rika doet de ronde.“

„Neen Leclair,“ antwoordde Loula.

„Loula, geen woord meer, je kunt niet fluiten, je doet het veel te hard.“

„'t is toch Leclair, heer je dat niet aan haar manier van leopen?“

„Ja, er heelt gelijk,“ zeide Ange heel zacht.

De stappen hielden op.

„Ieder naar ons bed gaan!“ vroeg Anna grinnend.

„Neen, 't kan niet meer, a hussell!“ zuchtte Margot.

Van angst zaten ze nu met haar viertjes geensd naast elkaar op Loula's bed.

De stappen kwamen heel vlak bij en Ange zag eens gedaante naar de tafel gaan. Een handgreep naar de lucifers en even later verlichtte de kaars de vier meisjes ieder met een hoopje in den mond.

„Wat heeft dat te beduiden?“ vroeg de Françoise driftig.

Niemand kon antwoorden.

Loula haalde onder de dekens nog een hoopje en zelde: „Celle!“

Verantwoordigd zag de drijftige secondante haar aan en was dreigend naar iedere bed.

„'t Zal precies een reclameprent geweest zijn, denk je niet, Ange?“

„Stil toch Loula,“ Ange proestte 't uit.

„Met gestoorde snaper,“ zuchtte Margot.

„Ik heb mijn hep insens doorgelikt,“ klaagde Anna.

Leclair stampste met haar voet, „sits, vite!“

„In allen gevallen heb ik er 't meeste verdriet van, mijn bed ligt vol papiertjes en krulmats en jehal hebben mijne kamers plat groeten.“

Toen ze er allemaal in lagen, beloonde mademoiselle Leclair aan ieder een Fransch opstel voor den volgenden morgen en bleef de kaars uit.

„Dat is alweer geladen,“ zeide Loula, toen 't een poosje doodstil geweest was in de kamer. Van middag reed ik rijk in best getuigd door de residentie en nu lig ik tussen papiertjes en luren op mijne schamele legerstede. Nacht leve dames!“

„Wel bedankt voor je tractatie, maar Loula, help je me met een opstel?“ vroeg Margot.

„Ja.“

„En jij mij, Ange?“

„Zeker Anna, met plezier. Wel te rusten, ik krijg klempen van al de moeigheden.“

„Was Sint-Nicolaas. Overal geheimzinnige gezichten. Vlagge gejaagde bewegingen om een handwerk te bedekken, wanneer onverwacht iemand binnen komt voor wie het bestemd is.“

Een licht van lak, stijfel en gaas. En het sprekkamerke vol met pakken van allerlei vorm en grootte uit allerlei steden en dorpen van een land.

Heel Lindcheusel was er van vervuld en in bijna alle kamers lagen stukjes chocolade of borstplaat.

Margot en Anna deden in haar veijen tijd niets anders dan handwerkjes maken.

Ange's vingers waren vol vlekken en ze rook naar terpentijn en vernis, wat de vriendinnen vermoeden gaf.

„Ange schildert bepaald iets voor een, maar wat een Loula doen, die zie je nooit met een handwerk,“ zeide Margot tegen Anna.

„Ze loopt meer in den tuin, misschien bedorft ze vieren,“ meende Anna.

„Wat zal ik doen?“ was de gedachte, waar Loula de laatste dagen mee optand en mee naar bed ging. Inmidds viel haar iets in. Woensdag vóór St. Nicolaas zou ze bij tante Almerus en een Victor op visite gaan en dan nam ze een portemonnaie mee met al haar gespaarde weckgeld.

„Oom Victor wilt U een paar hoodschappen met me doen?" vroeg ze, toen ze midden in het atelier stond.
„Ziet U, we mogen niet alleen op straat en toen we vroelen werk hoodschappen voor St. Nicolaas deden, waren de anderen er bij."

Oom legde zijns paraseelen weg en vroeg plagend: „Moet ik me verkleeden, Loula?"

„Neen oom, zeker niet."

„Dan nu zie ik meteen, dat je geen snif bent." Loula lichte, oom zag er wonderlijk uit. Quen een zoo niet gaag met hem de straat op gaan, dacht ze en keek naar den grooten man met zijn wollen haret en de jas, die open hing waardoor een grol gebroid vast te zien kwam.

Een uur later kwam ze thuis met vier allerleestte kleine beursjes. Ze kreeg van oom vier busjes en legde toen haar plan uit. Nu koop ik vier bloeiende planten en laat onder in den bloempot zoo'n busje doen, daar komt niemand achter, en geeft U me nu maar een boek, dan ben ik stil."

Ze zat nu in een hoekje van het atelier. Tante Ella moest onverwacht bij een zieke vriendin komen. Ze keek over haar boek heen 't atelier rond. Nergens was ze zoo graag als hier. Oom was altijd vol grappen en tante was nu ook heel lief tegen haar. Ze was hier vrij en niemand maakte aanmerkingen op haar. Aan tafel bediende zij oom en bij haar met veel omhaal en drukte.

„Je moet er aan denken tegen dat je naar dertige diners gaat," plaagde hij haar. „Je wordt langzamerhand een uitgaande jonge dame."

„U lijkt oom Wierdena wel, die praet ook altijd van..."

„Toch niet van een uitgaande, eerder van een goeddeende dame, denk ik," viel oom Victor in.

„He, Va," bestruifte tante Ella haar zoon.

„Doet er niet toe, ik flap er zoo dikwijls wat uit," troostte Loula den schilder, die lachend haar hand als bordsgenoot drukte.

Loula had er plezier in hoe kinderlijk die groote man met zijn oed moedertje omprong, ze was dan ook nergens liever dan bij haar ouders.

Allerplezierigst liep de St. Nicolaasavond af. De tuinbaas had de busjes onder de bloeiende planten gestopt en daar Loula toch drie kleine presentjes aan hare vrienden gegeven had, dachten ze er niet even, dat er nog iets onder in den bloempot kon zitten. Miss Cross zorgde voor de planten en stelde Loula's attentie op prijs.

„Zal me bedankwen, wanneer ze er achter komen, dacht Loula.

„Hé," ruchtte Margot den dag na St. Nicolaas, „dat vind ik nu altijd een iets afdijgs."

„Wat?" vroeg Ange.

„Dat zooletn, waar je je lang opverheugd hebt, voorhij is."

„O, ja, precies als ik," viel Loula lewendig in, „maar een drie weken hebben we Kerstvacantie, zie je, ik heb altijd van de ene verheugenis op de andere."

„Ja, ik ook, maar drie weken is zoo lang," klaagde Margot, „en ik zie zoo tegen mijn bulletin op."

„Je wordt veel te lui, Goca," dreigde Ange.

HOOFDSTUK VII.

HOE HET KWAM, DAT LOULA DE KERSTDAGEN OP LINDE-
HEUVEL BLEEF.

De Kerstvacantie te Lindeheuvel was tien dagen verstrengd. Op de groote voordeur was een brief aangeplakt, waar met dikke letters: maasden, besmettelijke ziekte, op stond. Gelukkig waren bijna al de leerlingen gezond en wel thuis gekomen, behalve twee Indische meisjes en de bewoonsters der aangemaakte Engelsche kamers.

Margot van Kampen was begonnen met hoofdpijn en duizeligheid. Een dag later voelden miss Cress en Anna van Delden zich niet prettig en toen de dokter kwam, zweede hij, dat Ange en Loula de maasden ook al onder de leden hadden.

De twee zusjes Andrijs, Clara en Nelly, werden op de kamer, die in de Engelsche kamer uitkwam, gebracht, waar ze met miss Cress sliepen.

't Was geen kwaad soort van maasden.

Margot en Ange hadden er 't meest van te lijden.

Juffrouw Marie Manders paste met juffrouw Smit de zieken op. De secundaries waren weg.

Ange was een laatste ziekte, 't eens oogenblik was ze wezenlijk vroedijk, om een paar minuten daarna in tranen uit te barsten.

Margot had de meeste koorts, maar hield zich het rustigst.

Anna en Loula spraken dikwijls met elkaar, hare bedden waren dicht bij elkaar geschoven.

Loula was verreweg de opgewekteste.

„Kinderen, 't is toch een beoeking, om zoo je Kerstvacantie daar te brengen, stel je voor, dat we den Oudejaarsavond hier moesten vieren, ik mis er niet aan denken,” zeide ze.

Ange draaide sich telkens om.

„Kan je den draai niet vinden, Ange?” vroeg Anna.

Er kwam geen antwoord uit het bed naast het kastje met 't portret van de oude dame.

„Toe Ange.”

„Halt Ange?” vroeg Margot slaperig.

„Och, ik zal wel geen Oudejaarsavond meer vieren, dan zal ik wel hier op 't kerstbed liggen. Ik voel me zoo vreeslijk slechtig. 't Kan niet lang meer met me duren.”

„Maar Ange, haal je toch zulke dingen niet in je hoofd!” en Loula ging recht op zitten, „als we nu nog doodziek of typhus of een ander ergo ziekte hadden, maar dit, en dan zoo'n goetdige soort, de dokter zegt immers, dat de ziekte zoo'n best verloop heeft.

Anna lachte. „Die Loula is net een doktertje.”

„Ja, maar Ange zoo sich ernstig ziek maken als ze sich zulke dingen in haar hoofd haalt,” zeide Loula lacherig.

„Och, 't is ook kinderachtig en ik maak er nooit wat van nu, . . . nu ik wat heb, vind ik 't zoo vreeslijk,” klagde Ange, maar deed toch heilhaftige pogingen om haar tranen in te houden. „Loula, blijf toch onder de dekens,” waarschuwde Ange.

Juffrouw Smit kwam met een blad vol glazen, kopjes en bordjes binnen.

„Is de dokter al beneden, er werd gescheld?” informeerde Loula.

„Neen, 't is de post, Loula!”

Miss Cress hemtte en Loula, die uit haar bed precies Nelly Andrijs's donker gezichtje zag, wuifde tegen haar, waarop Nelly hartelijk lachte.

Na een half uur kwam de dokter. Eerst ging hij naar miss Cress en de Andrijs's.

„Dat gaat ook een gangetje, de man is 't stellig niet gewend om Engelsch te praten," fluisterde Loula Anna in.

„Dat zou jij me wel verbeteren hê, Almerusje?" en de oude dokter bleef voor Loula's bed staan.

Ze wenkte en kipte met haar oogen, maar dokter trok zijn schouders op, hij begreep haar niet.

Maar ze ze op Ange's bed en fluisterde vlak aan zijn oor: „Die maakt zich zôd ongerust over haar eigen."

Hij knikte met 't hoofd en ging op Margot toe. „Veel minder koorts dan gisteren."

„Ze heeft van nacht meer geslapen ook," viel Loula in.

Juffrouw Marie Manders, die achter den dokter stond trachtte Loula te bedriegen, dat ze niet zoo mee moest praten, doch dokter scheen 't niet kwalijk te nemen, hij keerde zich naar Loula toe en zeide: „Ik zal dat Almerusje maar tot mijn assistent bescemen, maar ze moet er onder blijven, over een paar dagen gaan we hier allemaal opzitten."

„Ik ook, och neen, ik zeker niet," zeide Ange treurig.

„Maar lief juffertje, je bent heelmaal koortsig, ben je nog delirig?"

„Neen dokter."

„Heb je nog hoofdpijn?"

Ange schudde 't hoofd.

„Welnu, dan zijn we bewen Jan. Alle vier nog trouw innermen, flink er onder blijven en verfrischingen mogen jehi allemaal gebruiken, ik zag daar in de vestibule zoo iets staan, dat wel bewen zal komen."

„Wat vroeg Loula nieuwsgierig.

„Ik zag niets, tot morgen danwel!"

Een oogenblik daarna bracht juffrouw Marie een mandje met druiven voor Ange mee, een klein mandarijnen voor Margot en ook een voor Anna.

Loula kreeg een doosje met chocolade van Quen.

Ze stak de vuist op tegen het portret op haar kastje.

„Kind, 't moet een kirschigheide geweest zijn, maar 't is toch heel lief van je bedacht, nu Reine."

Anna reikte haar een mandarijntje over.

„In 't bed der temperaminten hebben de druiven rust gebracht, zie je wel?" en Loula wreef op Ange, die heel voorzichtig haar druiven uitpakte.

Ange lachte.

„Ma straks weer niet ineens een erkaan voorstellen, 't is zoo slecht voor ons, al die emoties, wat, begin je al weer?"

„Goedemans schrijft zoo aandoenlijk," zeide Ange miliekend.

„De assistent verbindt het lezen van brieven," sprak Loula.

Een geboest uit de andere kamer en eene poging om iets te zeggen. Loula rekte zich uit, „wil erin eens iets tegen me zeggen?" vroeg ze.

„Ja," antwoordde Nelly, „dat je niet zoo druk moet wesen."

„Zeg maar, dat ik zwijgen zal en dan harder „Good-bye miss Cross!"

„Good-bye, Loula."

„Sturpard, zoo ver van haar familie, zielig heer."

„Ja, Louk, dat vind ik ook," antwoordde Anna en wreef op Margot, die ingeslagen was.

Die arme marmot is er nog het ergste aan toe, wat niet ze raad, probeer haar eens toe te denken of kan je er niet bij?"

„Neen, maar daar komt juffrouw Marie weer."

Juffrouw Manders stapte Margot er onder en zette eene trommel en een mandje voor Loula neer.

„Dat bracht de bede uit den Haag."

„Voor mij?"

„Ja, maar pak nu nachtjes uit."

Anna en Ange gingen over den rand van haar ledikant en juffrouw Manders ging naar de andere kamer.

„Twee puddingen van de ruchten en twee fleschen met sars, denk ik en een brief, ha, Margot wordt wakker, nu kan ze het briefje hooren, wat een kriebelpootje!"

„Lieve, beste Loula's, och kindje, wat hebben we

met je te doen, nu je niet naar Utrecht kunt gaan. Gelukkig, dat de dames zoo lief en goed zijn en het je aan eene uitstekende opvoeding niet nalatend. Niet Gans en ik wisten, dat je koude gevat hebt op een rijtje.... „Mensch, ik ben al drie keer in den Haag geweest na dien tocht, maar dat geeft niet,” viel Loula zich zelf in de rede.... „Mijntje en ik hebben deze puddingen voor je gemaakt. Onze dokter zeide, dat mangelpatënten een iets altijd mogen gebruiken....” Jangens, dat is eenus van nicht, wat staat daar? O, wacht ik ben er al.... „Je zult je mangelpatënten zeker ook wel eens laten proeven.... „Remeltje, ik heb toen zeker onbehoorlijk veel gegeten, anders zouden ze niet zeggen, dat ik jehal een hap er moet geven.”

„Toe, Louk lees verder,” roep Margot.

„Ja, maar nu komt er iets ernstigs.”

„Veervult maar!” roep Ange.

„Je moet maar denken, lief Loukje, dat een'n ziekte misschien van onbehoorbaar nut voor je volgend leven kan zijn.... „Begrijpen jehal waar nicht heen wilt ik niet.”

„Toe nu maar!” drong Anna aan.

„Volgend leven kan zijn. Men leert er dikwijls godduld uit.... „zoals ik,” en Loula klapte op haar hart....

„Verder leert men zijne vriendinnen nauwkeurig en van een geheel andere zijde kennen.... „O, Ange!” Ange kreeg een kleur en lachte.

„En ten slotte, men leert de liefde en zorgen op prijs stellen, die anderen voor ons hebben in donkere dagen. Nicht Gans en ik wenschen je van harte beterschap. Groot de dames Manders zeer van ons beïdjens en, Loula! lief, denk er vooral om, toch stipt te doen wat de dokter aanmaakt. Spoedig zenden we weer iets. Geheel een altijd je zeer liefhebbende nicht

JACOBA VAN RIJN.”

„Wat goedhartig van nicht!”

„Dat zal waar zijn,” meende Ange.

„Nu mermeer twee, van tante Ella en een Victor.”

„Allemaal busser!” zeide Anna.

„Met goewten, wat gek!” roep Loula. „O, neem, met amanas, met geertjes en nog twee busjes met abrikosen, hé, wat lekker, en hier een strookje papier!”

Beste Loula, hier zijn wat veranaperingen van moeder en mij voor jou en je vriendinnen. We hoorden van de nichten, dat je ziek was. Hou je maar taal, beste meid. Zee gauw de brief van Linscheuvels deur af in, kom ik je een spoekeken.

Je liefh. een VICTOR.

„Zie je, kort en krachtig, net zoals ik dacht, ik ben mee van 't uitpakken. Juffrouw Marie?”

„Wat Loula.”

„Nu moet U maar zeggen, wanneer we dit allemaal willen eten, allen gaat gelijk op en houdt U maar eens bus voor U met wat U 't lekkerst vindt, neem, nu niet knikken van een, maar nemen.”

„Dat is voor de zieken.”

„Maar U moet zoo sjeuwen.”

„Als je de menschen in de ziekenkamer leert kennen, dan komt die er goed af!” en Margot wies op Loula.

„Of ze,” flusterde Ange terug.

‘s Middags werden de puddingen der nichten gekookt.

De Andringa's uitten kreten van verrukking en Klaas beliep een klein bestraffing van miss Gans, omdat ze saam op haar spreid had gernerat.

De dagen daarden lang in die ziekenkamer en de dokter had handwerkjes en leuze verboden.

Het was nu avond.

Uit verveling lag Anna met een potlood in een der bloempotten, die op een tafeltje voor haar bed stond, te geuten.

„Dat was toch wel een aardig present van je.”

„Humm!”

„Loula!”

„Wat Ange?”

„Ik voel mijne kaerts weer opkomen, hé, die nachten zijn zoo lang en ik zal niet kunnen slapen, denk ik.”

„Denk daar toch niet om.”

„Vindt je me erg kinderachtig, o, je 't kan wel niet anders, maar ik verlang zoo vromedij naar huis.”

„Ik ook,” en Margot begon nu ook te huilen.

„Biedemaal voor ons plezier zijn we hier niet! Wat zeg jij, Anna!”

„Neen,” antwoordde Anna gedschietoes.

„Nicht Koeje heeft toch maar groot gelij,” seide Loula een paar dagen later, „dat men de menachen in dagen van maerlijheid en zegen het best leest kennen.”

Ze sag Ange veelbetekenend aan.

Ange was vromedij knorrig en juffrouw Marie Manders en juffrouw Smit konden het haar maar niet naar den zin maken. Dan lag haar kussen te laag, dan te hoog.

„Waarom zegt niemand iets?” leunde in, en een oogenblik later was het voor: „Jehi moeten ook altijd praten, kunnen jehi nu niet eens een kwartier zwijgen?”

Anna had haar al eens een paar maal oorspronkelijk geantwoord, maar Margot en Loula, vooral de laatste, hadden 't geroete geluid met haar.

„Morgen mogen jehi er alle vier eens uit en om van mijne Oostersehe ruzjes ook, zoo tanschen twaalf en vier,” beleide de dokter.

„Zouden we Oudejaar naar huis kunnen gaan?” vroeg Margot een beetje anker.

„Dat sulen we nog wel eens zien, 't zal ook wat van het weer afhangen!”

„O, dokter,” antwoordde ze gelaten.

Loula zette haar tanden op elkaar.

„Dat zou eens afschuwelijke streep door mijne rekening zijn,” sprak ze koet.

„Grootvaders zal bepaald ongelukkig wezen en de Kerstdagen hebben we altijd een boom,” klaagde Ange.

„En wij een groot diner en ik heb zoo'n beeld van een uitgesneden jehi, en 't engagement van mijne oudste zuster wordt publiek,” seide Anna.

„Queen zal ontroostbaar zijn en de Kerstdagen zou ik naar de pastorie gaan.”

„De heele familie komt bij Grootpapa op Oudjaar en nu ben ik er alleen niet bij,”achtte Margot.

„Enfin, laten we ons troosten zover we kunnen,” seide Loula met een poging om over de treurigheid heen te stappen. „Als er een alleen hier ziek was, zou 't nog veel erger zijn.”

„Ja, dat is waar, of als er eens nare bij was, zoudet we niet vrij uit konden spreken.”

„Jult, Anna, je neemt me de woorden uit mijn mond,” lachte Loula.... „moed verleren, al verloren, en morgen mogen we de bedden uit.”

't Was Kerstmis.

Heel Lindelhevel was aangelegd door sneeuw, zover 't oog reikte, de kleine sparretjes en eeders uit de kweek staken maar even de groene kroontjes uit het witte kleed, de takken der lindes strokken zich beschermend uit naar het schoelgebouw, dat nu zoo half verlaten, dubbel zoo groot en hal leek.

De kof was van de deur.

„Dele lange Zandagen, die thuis zoo heerlijk konden zijn,” en Margot's groote, bruine oogen vulden zich met dikke tranen.

Anna leek in den spiegel.

„Wat doe je?” vroeg Loula, die haar handen voor 't vuur warrde.

„Ik kijk of ik ook afgevallen ben.”

„Biedemaal niet,” vond Ange. „De rust en 't goede eten hebben ons bepaald goed gedaan, ha, daar is de post, een zegen van kaartjes zeker.”

Ze werden niet vergeten en een half uur was 't stil in de groote eetkamer. Alle hoofdjes bogen zich over brieven, briefkaarten en kaartjes.

Aan de kuffie vertelde juffrouw Rika, dat de dokter het goed vond, dat ze alle vier deendag voor Oudejaan naar huis gingen.

„O, doll!“

„Hoe heerlijk!“

Altemaal uitroepen van opgewondenheid en plezier, een groot deel van den middag werd dan ook doorgebracht om de heugelijke tijding naar huis te schrijven.

Miss Cross zou naar kekenissen in den Haag gaan en de Andringa's bleven altijd de kleine vacantes op school, ze hadden geen familie in Holland.

's Avonds kwam er een klein dennebeempje; aangestoken droeg Frans het binnen, een groote kaart hing er aan: Voor Loula Almerus en hare vriendinnen van V. A.

„Van een, wat aardig, he?“

Zelf hield Loula bijna niets, ze gaf haast allen aan Nelly en Klara, die met ieder kleinigheidje haast een bij waren.

Juffrouw Rika klopte Loula op haar schouder en zeide bij 't naar bed gaan: „Loula, als je je tante uit Heirum eens in de vacante spreekt, doe tante dan mijne complimenten en zeg, dat je mariëren niet zoo hard vooruit gegaan zijn als ik gheoopt had, maar we hebben je, vooral in dezen laatste tijd van een bijzonder prettig zijde leven kennen.“

Loula lachte.

„Nou, dat is aardig. Riek is een schertig niet met haar lol!“ zeide Ange hartelijk.

„Dat zal je tante wel plezier doen,“ dacht Margot.

„Maar ik zeg er niets van, 't zou nog al iets voor mij zijn. . . . Ik houd niets van die uitverheffingen.“

„Louk, je bent een tytel!“ lachte Anna.

„Zeg jij maar niets, je houdt is vol wereldsche ijdelheden, Ange.“

Anna schaterde het uit.

„Op nieuwjaar is er weer een diner, dat las ze me zoo

even voort,“ plaagde Ange, „en dan kan ze het mooie uitgesaanden japonnetje toch aan.“

't Was nacht, bijna lentechtig in de lucht, toen het rijtuig dertig December te Lindebeuval voorkwam.

De drukste van allemaal was Loula.

„Waar is mijn roof, wie gaat met ons mee, hoe laat ben jij thuis, Ange?“

„Om twaalf uur in Maastricht en dan nog met het rijtuig een uurtje rijden.“

„Loula weet wat kalmer en vlieg niet zoo hem en weer, je komt nog niet van vermoedheid in Utrecht aan!“ waarschuwde Margot.

„'t Doet er niet toe, als Queen maar aan 't station is, daar springt een kneep van mijn haar!“

„Loula weet toch een beetje bedaad!“ vroeg juffrouw Rika.

„Wie gaat mee in 't rijtuig?“

„Juffrouw Marie,“ antwoorde Anna.

„Met een vijven. O, menschen, kinderen, daar is het rijtuig, kom naar buiten! In haar opgewondenheid viel ze juffrouw Rika om den hals, die er een beetje verbaasd over was, maar het niet wilde toonen.“

„Vooral koetsier, naar 't station,“ riep Loula overmoedig.

„Maar Loula, Loula, hoe kan je zoo, toe maak nu niet een's drukte.“

Aan 't station was 't echter nog erger.

„Mijn kaartje, hermetje, het regu van mijn koffer.“

Gelukkig kwam de trein voor Utrecht het eerste voor. Omtrentig nam ze van ieder afscheid, toen sloeg ze 't portier dicht, wuifde tot 't station niet meer in 't gezicht was, en viel met een plof op de bank.

Met een zucht van verlichting reed juffrouw Marie in 't rijtuig terug naar Lindebeuval.

Naar vier verschillende plaatsen van 't land spoorden de vier vriendinnen van de Engelsche kamer, hartelijkheid en huistelijkheid te gerookt.

HOOFDSTUK VIII.

EENE LOGERPARTIJ IN 'T ZUIDEN VAN LIMBURG.

't Was een mooie, zonnige Junimorgen, toen Loula nog voor het ontbijt in den tuin een brief las van tante Willemien, dien ze den avond te voren gekregen had.

Meirum, 30 Juni 29.

Beste Lou,

Vóór ik je in de vacantie weer te Utrecht zie, wil ik eerst je twee bekenen nog beantwoorden. Je weet niet half hoe druk ik het den laatste tijd gehad heb. Eerst met het uitzet van Frans. Ja, hij is nu weg, mijn Keesprins. 't Afcheid was naar, gelukkig kregen we al een brief uit Genne, dat hij geen last van zeekiekte had. Hij hield zich erg dapper en een oek, ik het minst. Het is een goed kantoor, waar hij in Batavia op komt, maar pas over een jaren kan hij eens overkomen. Johan zal hem, als hij vanen gaat, wel eens opzoeken. Paul en Fritz komen nu iedereen dag uit Amsterdam en Onno gaat in September naar de landbouwschool te Wageningen.

....Professur.... is gezocht voor het toelatingsexamen van 't gymnasium. Oom was met hem meegegaan en toen hij hoorde, dat 't kind er niet door was, kwam Professor naar hem toe en zeide heel bedaard:

„Ik wist eigenlijk altes wel, ze veengen zoo mal.“ Oom meent er nog wel even om lachen. Ik voor mij geloof, dat Professor de minst slagge van ons troepje is. Broer breekt zijn hoofd nog maar niet met het leeren, als hij genoeg tijd voor zijne konijnen en zijn tuintje heeft, is hij tevreden. Oom zal over veertien dagen Queen kromgen.

Toen Ange de Pinksterdagen bij je was, vond ik haar al zoo'n aardig meisje, maar nu ze Queen ook mee gevraagd heeft naar Limburg, is ze nog tienmaal zoo hoog gerozen.

Wat zullen dat eens prettige veertien dagen zijn! Gisteren was ik even te Utrecht. Queen, de bedaarde, majestueuse Queen, was wonderlijk opgewonden. Eerst had ze er een tegen opgezien, dat je twee weken van de vacantie uit logeren mocht gaan, en nu deze oplossing.

Het is toch heel aardig van die oude mevrouw Durand. De Normannetjes spreken ik ook even. De oude heer de Bruyn liep in den tuin met Eva, hij infermeerde vriendig naar je.

Jeffrouw Betty was erg in de weer met kleren voor Els. Als je weer thuis bent, kom je toch vooral in de pastorie. Je zult Frans wel minnen. 't Is vooral stiller bij ons geworden.

.... Mijn Zevenerster.... schreef je eens.... ze zullen wel nooit gelijk worden aan die Gelukiche Zevenerster.... Solen, Blas, Pinacius etc.; je ziet dat ik eens heb, die 't gymnasium bezoeken en daar ook van profiteer. Nee, nu Zijn HaagGeberde niet eens is toegelaten, droom ik maar niet meer van bevriende mannen. Als ze maar door de wereld komen op ons verlijke knappe wijzen, zal ik al heel dankbaar zijn.

Goeit Ange. Veel plezier in 't Zuiden van ons land.

Steeds je liefhebbende
Tante WILLEMEN.

„Die Professor!“ Loula lachte hardop en keek naar de lucht. Heerlijk bleekden de honden en de bijen zweerden boven de kweek.

„Dat zal een mooie dag worden,” dacht ze, „van avond weer buiten voor 't huis thee drinken.”

„Zee, leuk, dat is ook een vroegtje,” en Margot kwam met een onderdrukten gezwel op Loula af.

„Kind, begin je nu al te gapen. Waar meet dat hem!”

„We zijn niet de eenige matrozen, kijk eens,” en ze wist op Willy en Nonnie Weiken, die gearmd naar de bank teelopen, waarop Loula en Margot zaten.

„Zeg Loula, is het waar, dat jij met Else bij Ange gaat logeren?” vroeg Willy, met haar arm een Nonnie middel.

„Ja.”

„Al gauw!”

„Ja, over veertien dagen, we gaan van hier uit.”

„O, 't is jammer, mama wilde je juist de eerste vier vacatiedagen bij ons in den Haag vragen.”

„Ja, dat kan nu niet.”

„Wil ik jehal eens een nieuwtje vertellen!”

„Nu?” vroegen Loula en Margot bijna tegelijk.

„Vervelgje aardig, als dat en gezellig,” riep Nonnie in.

„Nou en ik komen nu de vacantie niet meer terug, we gaan samen naar Frankfurt.”

„Frettig voor jehal,” zeide Margot, „ik blijf nog een jaar en Anna, Leuk en Ange ook.”

„O, neen, ik heb meer dan genoeg van Lindeheuvel en mama zegt, dat 't Buitenland zoo ontwikkelend op me zal werken.”

„Wat dat betreft, daar twijfel ik niet aan,” lachte Loula.

„De heil!” riep Margot, „hoem Leuk!”

„'t Was een gewichtige dag op Lindeheuvel, die laatste dag voor de vacantie.

Anna en Margot wandelden in druk gesprek 't knuchpad op en neer.

„Wie denk je, dat de eerste prijs krijgt?.... Loula of

Ange, ik Loula. Ze maakt zelfs prachtige opstellen,” zeide Margot.

„Ik wou Ange; Loula doet enkele dingen uitstekend, maar Ange doet alles goed.”

„Hem.” De Engelsche kamer was, wat de vriendschap betreft, in tweeën verdeeld. Margot en Anna, Ange en Loula.

„Nu, wij krijgen er vast geen, Gees.”

„Neen, maar ik ben een beetje bang, dat ze jaloersch van elkaar worden, ze zijn alle twee zerruchtig.

„Loula niet,” meende Anna.

„Wel wat.”

„Gelukkig kan Willy niet meer knoeien en draaien. Ze zou in staat zijn om de grootste leugens te verzinnen, als ze Loula of Ange er kwam mee kan doen, 't zou mij zoo spijten als er iets tusschen kwam. Eerlijk gezegd, nou ik Loula of Ange niet graag tot mijne intime hebben. Ik vind ze alle twee te lustig en zoo driftig, wonderlijk, dat het met elkaar zoo goed gaat.”

Ange was de laatste dagen erg still.

„Scheit er iets aan, Ange, heb je bereuwe, dat je Quon en mij hebt meegervraagd, of is er iets anders?”

„Wel neen,” antwoordde Ange wat hart.

„Maak dat een ander wijk, maar mij niet,” ging Loula voort met iets besluts, „ik wil 't weten.”

„En als ik het nu eens niet wil zeggen?” zeide Ange uit de hoogte.

„Dan haat je 't, maar je zult er later spijt van hebben. 't Zou me niets verbazen of Willy heeft je iets onaangenaams gezegd, en hoek zoo saarig, toen ze daarnaast met je geloopt had.”

„Och!”

„Jawel, 't is zoo. Zeg maar niets. Alleen spijt het me, dat je me zoo weinig vertrouwt.”

„Je kunt anders pleizier gevoeg hebben, straks krijg je den eersten prijs, met een prachtige aanspraak van juffrouwe

Rika. Verleden jaar heb ik hem van onze klasse gehad, nu jij, dat spreekt." Ze had eren klaar van ergernis.

"Ik geloof het niet," Loula schudde 't hoofd.

"Wees maar blij, je houdt 't nu in om mij, maar dat hoeft niet." 't Kruim er driftig uit.

"Ik geloof het niet," herhaalde Loula kaln.

"'t is zoo," Willy heeft stiltejes gekoken, ze vertelde 't me zelf."

"Dan heeft ze verkeerd gekoken, 't kan niet, je leert beter dan ik, ik geloof het niet. Maar 't spijt me Ange, dat je onvriendelijk bent, en om zoo'n reden. Zie je, nu kan Willy zeggen met het volste recht, dat onze vriendschap geen gewinje waard is."

"O, Loula, 't is zóó vreselijk, ik gaf zooveel om zoo'n prijs," beklende ze openhartig, „jij niet?"

"Ik heb er haast niet aan gedacht."

"Loula, ik wil niet aan die anderen laten merken, dat ik 't vreschrikkelijk vind, we gaan naast elkaar zitten en als je hem aanneemt, dan zeg ik: „Heerlijk, Loula, voor je."

"Algeproven, en dan zeg ik, dat ik hoofdpijn heb en vraag of ik naar buiten mag. Jij gaat dan mee, dat kan bent, maar ik blijf er bij, dat we die comédie niet hooven te spelen."

"Ik weet 't zeker, en ik ben blij, dat we er samen over gesproken hebben. 't Was gemeen om ook maar een oogenvlik jaloezie te zijn van jou. En nu naar binnen."

.....
Ze zaten nu allemaal in de gymnasiekzaal. De werktafelen waren omhoog geheschen en achter in de zaal op een klein tafeltje lag een stapel boeken in prachthandjes.

Door de opentstaande deuren kwam de geur der lindesloosens naar binnen en de zon schreef over al die bruine en blonde hoofden.

De schooljaponnetjes waren af in de koffers, ieder had zijn reispak voor den volgende dag aan. Enkelken zouden nog voor het eten vertrekken.

Juffrouw de Woerd zat naast het tafeltje, ze paste op, dat geen sluwachtige oogen in de boeken zouden kijken.

't Was een gegens van stemmen, dat ineens ophield toen de dames Manders binnenkwamen met de secundarissen achter zich aan.

Kelly Andriings pakte min Cross bij haar japon. „Toe, min Cross heb ik er een?" De Engelsche haalde de schouders op.

Franslein Stange knikte ieder veelbetekenend toe, alsof ze zeggen wilde, „hing 't van mij af, dan kregen jehi allemaal een boek present."

Mademoiselle Ledair amuseerde zich bijzkaar met die angstig vragende oogen, die quasi onverschillige gesprekken, ze troostte in 't voorbijgaan de laagste klas, door te zeggen, dat juffrouw Rika, nu eens met de jongeren begon.

"Mijn hart klept," fluisterde een levendig bruinstje haar vriendin in.

"Hou je taal, als jij hem niet krijgt, is 't heel valsch, jij hebt hem toch verdiend," troostte de verblinde, onverschillige vriendin.

"Ik houd aldeer Ange en Loula in 't oog," zeide Willy tegen Nonnie achter haar randschouder. „Je zult zien, die vriendschap gaat vandaag op de flesch. Dan kom er nog wel eens niets van die Limburgsche reis binnen en komt Loula met hangende pootjes vragen of ze vier dagen bij mij mag komen."

"Kan je begrijpen. Dat doet ze nooit, zeide Nonnie.

Ange en Loula spraken druk, maar Ange gaf verwarde antwoorden, die niet op Loula's vragen sloegen.

"Ik wil, ik moet me goed houden, maar 't is afschuwelijk, oom Hubert zal er naar vragen en goestrama zal 't goed voor mijne ijelheid vinden, ze zullen er allemaal over praten, je zult het zien," dacht Ange. „Ante Melanie zal vragen of Loula wezenlijk veel knapper is, 't zal een gezeur zonder einde zijn. Oom Engelse zal allemaal verrijen aanhalen om me te troosten.... Ik wil me goedhouden."

„Wie denk je?" vroeg Margot aan Ange.

„Wat, wie de prijs krijgt, meen je?"

„Ja."

„Wel Loula, ze heeft hem verdienend ook," antwoordde Ange schijnbaar lichtg.

„Daar begint de pret," lachte Loula.

De jongste meisjes gingen van agitate gransel zitten, toen juffrouw Rika haar aanspraak begon.

Een klein, ijerig blondje ging 't eerst met een kleur als vuur naar 't tafeltje; met een boek in een licht blauwen band kwam ze terug.

Dadelijk daarna ging het boek onder de vriendinnen rond.

„Laat eens zien, hoe heet 't?"

„Rechtig, ik ben 't."

Toen volgde Beppie Rozenstein, die meer naar haar plaats terug danste, dan ze liep.

Iedereen had plezier in Beppie.

„Hij veer je, hoor!" klonk 't van alle kanten.

Sommers drie, een vlag, maar zonnatigend meisje werd minder toegesicht. Ze nam met een groot air haar plaats waar in en liet het boek niet zien.

„Willy Andrijs," zeide juffrouw Rika.

„Toe Nel, alle Nel." Heerlijk om naar indit te schrijven, gauw toch Nel," juichte Klara Andrijs.

„Nu komt onze klas," fluisterde Anna Margot in. „Né, mensch zeg 't nu gauw, ik word zoo ongeduldig."

„En wat deze klasse betref, stonden secondantes en ik voor een zeer medelijk geval!"

Ange verbruikte haar schied in een hal, Loula weef over 't huittje in haar kin.

„Lang hebben we gearreid," ging juffrouw Rika voort „wie den prijs toekwam, Loula Almerus of Angélique Durand, we zijn besloten hem aan haar te geven, die per slot de meeste punten behaalde en in alle vakken goed vooruit ging, aan Angélique."

„Arme Loula!" en Margot greep Loula's hand.

Ange richtte van verlichting en keek toen ineens met een gevoel van medelijden naar Loula. Tot haar groote verbazing zag Loula haar lachend aan, perde haar in haar rug en fluisterde: „Ange, ga toch."

„Koning," zeiden Margot en Anna bijna tegelijk.

„Bespottelijk aarzeltierig," fluisterde Willy Noemie in. De secondantes krikten Loula toe.

Toen Ange weer naast Loula ging zitten met Hector Malot's „Sans Famille" op haar schoot, vroeg ze: „Laat mij nu maar hoofdpijn hebben."

„Ben je niet wijs, gelief me Ange, ik ben ook bij."

„Ik niet," antwoordde Ange gejaagd.

Toen ze 's avonds door den tuin liepen zeide Ange: „Als je nu toch eens wilt, hoe ik me schaamde dat ik me van moogen zoo m'n heb aangesteld, je bent zoo duizend maal flinker en groeter en koninkrijger dan ik," de tranen reiden over haar wangen.

„Head toch je mond met die malligheden," antwoordde Loula bijna ruw, „anders begin ik ook en ik moet je nog wat vertellen, hier in den maanschijn."

Ze stonden achter een rozenboosje.

„Van juffrouw Rika?"

„Nem, van mijn Cous. Wil je 't zien?"

„Ja, graag!"

Uit een klein doosje haalde Loula een zilveren leech.

„Een Engelsehe munt, hé, wat aardig!"

Alleen, met de handen op haar rug, liep mijn Cous door den tuin, toevallig alom te het laantje in, waar Loula en Ange stonden en toen ze zag, dat Loula 't muntje aan haar vriendin liet zien, keerde ze zich tot Ange en zeide: „Als ik den prijs had gegeven, had zij hem, ze is ook goed met haar Engelsch en haar opstellen kon geen Engelsch meisje haar verbeteren en nooit is een koninkrijke in Nederland zoo lief voor me geweest als zij, dat zal ik nooit vergeten."

„Zij moet een prijs voor kranigheid hebben,” zeide Ange hartelijk.

„Yes, for what you call „kranigheid,” sprak er lachend en ging naar binnen.

’s Avonds op het portaal hield Willy Ange staande.

„Ange, dat van dien prijs, van morgen, dat was een grap,” zeide ze verlegen lachend.

„Dat begreep ik wel, Willy, maar ik zou weertaan toch wat met mijne grappen oppassen als ik jou was,” dreigde Ange haar en ging naar binnen.

„Ik begrijp je niet,” stamelde Willy.

„Dat heeft ook niet,” en Ange deed de slaapkamerdeur voor Willy’s neus dicht.....

.....

„Queen, o Queen,” en Loula hieldt Elze tegenoot.

Elze was een mooi meisje geworden. Ze was nu bijna veertien. Het blonde krulhaar hing in een vlecht op haar rug. Margot en Anna, die op het punt stonden van weg te gaan, kwamen nog terug om kennis met haar te maken en Ange omkleede haar hartelijk.

„Ange, wat heerlijk om bij je te komen.”

Loula keek glorierijk rond; ze genoot er van, dat men van Elze zoo’n netlike nam.

„Leuk, om Wierden zit bij een dame in ’t salon,” zeide Elze, „is dat juffrouw Rika Manders?”

Onderzoekend keek Elze rond en overtuigde Ange en Loula, die haar alles lieten zien met vragen.

„Hé, ik heb zoo’n prettig reuze met een gehad.”

Just kwam een langzaam met juffrouw Manders aanstappen.

Loula ging hem te gemoet.

„Zoo een, maakt u ’t goed en tante en de jongens ook?”

„Heel best Loula en daar hebben we je vriendin Angélique, ik geloof, dat het een langzamerhand tijd wordt nu weer naar den Haag terug te keeren.”

„Laten we vooral zorgen om niet te laat te keeren,” zeide Loula.

„Hou je nu niet onzinnig veel meer van deen een-dan van dien een Victor, dat lijkt me zoo’n wonderlijke manen wat moet hij vreemd gekend zijn volgens je brieven?” vroeg Elze.

„Och, dat weet ik nog niet een, lieve juf Fatsoen.”

Vreelike namen ze afscheid en na een groot uur stond een Wierden voor den trein, die op het punt stond om te vertrekken.

„Angélique, zal je voorzichtig met ze zijn?” vroeg hij bezorgd.

„Maar een,” antwoordde Loula een klein beetje gegeserd, „wat denkt u toch wel, Ange is van mijn leeftijd en ik ben geen klein kind meer.”

„Nu ja, maar je bent een wildman, Loula! „Marg en niet uit de raampjes en kroop niet met iedereen kennis aan.”

„Dat is nu niet noodig, ik heb zulk aangenaam gezelschap, nu dag, een, ik zal de mij aangedane beleediging maar weer vergven.”

Om lichte en wulde met de hand. „Veel genoege meisjes!”

Elze keek bij rond met haar groote oogen. Ze stelde in alles belang en groette ieder, die de coupé binnen kwam of verliet met een kleine buiging.

„Zoo niet algeruipigst delft?” fluisterde Loula Ange in.

„Ja,” lachte Ange.

„Wat is er, doe ik iets gek?” vroeg Elze.

„Neen heilige onschuld, neen Queen,” zeide Ange, „je hebt zulke voornamen manieren, je bijnaam is uitstekend.”

„Ange, vertel nu nog eens hoe je familie in elkaar zit.”

„O, best, Grootmama is het middelpunt van alles.”

„Niets om tegen op te zien, hé Ange?” viel Loula in.

„Neen, bekenmaal niet. Grootmama is zó vreeljik, tante Meline en tante Marie zijn aardige, jonge tantes. Dan heb ik twee een, een Hubert, die is burgemeester van twee kleine plaatsjes en een Eugène is candidaat-

netaris. Ze zijn allemaal vroolijk. Papa was dat ook, die heette Felix, maar ik herinner hem mij niet meer."

"En je mama?"

"Mama is pas vier jaar geleden gestorven, toen ben ik bij grootmama Durard gekomen, waar ik 't heerlijk heb."

Ze waren nu in Nijmegen, waar ze over moesten stappen, 't geen Elze iets gewichtigts scheen te vinden, "laten we dicht bij elkaar blijven in 't gedrang."

"Gedrang?" hoe verrin je 't, Queen?" lachte Loula, "twintig menschen, meer zeker niet."

"'t Duurde nog een poosje eer Elze er gerust op was, dat ze wel in den goeden trein zaten."

"'t Hals zullen jehal wel grappig vinden," zeide Ange na een poosje.

"Hoe dan?"

"'t Heet „'t Klooster." Vroeger is 't werkelijk een klooster geweest, een gedeelte van 't huis, wat we niet bewonen is nog erg kloosterachtig met gangtjes, een wereldkap en kleine kamertjes."

Elze knisterde met groote, verbaasde oogen, "en?" vroeg ze gespannen, toen Ange opstond.

"'t Hals ziet grijs met smalle vensters. Bovenop is eens groote bel, de heidens zijn gewelven en de tuin is prachtig met heel oude boomen en een vijver, precies een meer, we roeien er wel eens op."

"Hal!" riep Loula verrukt.

Elze mochtte.

"Queen, wat is er?" vroeg Ange.

"Soms ben ik bang, dat Louk en jij 't naar vinden, dat ik er bij ben, want zie je, ik ben heel anders dan jehal, ik ben zoo bang op het water."

"O, Queen, je moet maar niet doen alsof ik, even als Loula, eens aan van je ben, en je zegt maar allen, wat je naar, wat je gruwelijk vindt, heusch doen, hoor! en wat je vrees voor 't water aangaat, tante Miliade krijgen we nooit in eens boot."

"Gelukkig."

"Loula en ik vinden 't heerlijk, dat je er bij bent," zeide Ange hartelijk.

Elze moest toch wat flinker worden. vond Loula.

"'t zal wel beter worden dank ik, ze is zoo'n echt vertroeteld kind, zoo rijstjes en thee hardop kliek 't, „Dag Queen!"

"Daar heb je 't rijtuig met een Engeline," riep Ange, toen ze 't station Maastricht binnenstroomden.

"Zoo jonge dames, Ange, wie is nu Loula, wacht, die donkere en dat is 't Koninginneke zeker!"

"Juist com."

Hij schudde de twee Almerusjes de hand en omhelste Ange hartelijk.

"Stop maar vlak in, Cora is opgeduldig."

Ange ging op 't kleine bankje zitten. Loula probeerde doffig achteruit te leunen, maar haar heeren kwamen niet op den grond.

Oom sprak druk met den koetsier en hoorde zich telkens naar de meisjes om ze iets te wijzen.

"Wat is 't hier geschied?" riep Elze uit.

"Kijk, daar tusschen de boomen daar, sien we 't huis. O, daar steekt iemand eens vlak uit!" riep Ange.

"Dat heet zoo als de koningin komt," zeide oom.

"Nu nog een klein kwartiertje en we zijn er."

Loula en Elze waren verrukt over het prachtige land, ze hadden nog nooit zoo'n heerlijke streek gezien.

"Daar," en Ange opende het portier.

't Rijtuig hield vlak voor een groot hooftje stil.

Oom Engeline sprong van zijn heugje zitplaats af en een oogenblik later stonden Loula en Elze in een groote vroelijke eetkamer, die op den vijver uitzag.

Elze keek opgetogen rond en Loula was dadelijk in een druk gesprek met grootmama Durard.

"Misschien willen jehal je horen wel even opknappen, dan gaan we dadelijk daarna eten," en tante Miliade gaf

Elsie en Loula een arm en bracht ze naar de slaapkamer.
„Kijk, hiernaast slaapt Ange, hier is Jéai's koffer, als de bel luidt, komen Jéai maar bevenden of Ange komt Jéai wel halen, tot straks.“

Marwelijk was de deur toe of Loula zeide: „Nu, Elsie, wat vind je er van?“

„Soedilge menschen, allemaal rood haar met bruine oogen, wat eenzige tantes, zoo jong hé, maar eten we straks middageten om drie uur?“

„Ja, dat is hier de gewoonte, anders om één uur, geloof ik, maar nu door onze komst twee uur later, maar wat ga je doen in je koffer?“

„Mijne blauwe linen jurk aantrekken.“

„Vindt je dat noodig?“

„Ja, die tantes hadden lichte japonnen aan en dan zoo stoffig aan tafel te komen vind ik niet erg beleefd.“

„Voorts, dan doe ik mijn reze aan.“

„Die vlag, hoe vindt je dat?“

„Aardig.“

„Heet ik daar nog wat van zeggen of niet?“

Loula won op de twee bedkanten. „Precies praafbedden en wat mooie spraken!“

„Zal je me nu straks zoo'n beetje in 't gesprek halen, je weet wel hoe?“

„Zeker, Queen, en ik zal wel wat van de vlag zeggen ook.“

„Goed.“

„Wat mooie lampetkanen met rozen en kijk een leusquet op tafel, een campé, kom!“ en Loula ging er languit op liggen.

„Toe, kleedt je nu aan.... tante Melanie lijkt mij het aardigst.“

„Ja, om haar watervreest!“ pleegde Loula.

„Het lijken me allemaal aardige menschen hier, maar ze praten zoo vlog.“

„Ja, dat is Linburgsch, denk ik.“

„Leuk, je haren, overal hangen plaken en krullen uit....

zee-wacht, ik zal het welinorde maken, als j'wilt.... zie zoo.“

„Kijk, daar loopt een Hubert, dat is de burgemeester, woont die hier in huis?“

„Dat weet ik niet. Zeg, Elsie, ik heb zoo'n hôte, dat we lekker eten ook, 't ruikt zoo lekker naar schilpadsoep.“

Elsie lachte.

„Zie zoo, Queen, ik ben klaar, zit alles goed?“

„Ja, van mij ook?“

„Keurig. Ik ben verleufd hoe we aan tafel zitten.“

„Ik tusschen jou en Ange in?“

„Dat zal wel niet.“

Vreolijk lachend kwamen Ange binnen.

„Vinden Jéai het niet prettig om samen bij andere menschen te zijn, dat zou ik zoo heerlijk vinden, en om dan allen te zeggen wat je vreemd lijkt.“

„Wat grappig, dat je dat zelf zegt,“ vond Elsie, „maar je had alles mogen hooren, wat we seiden is't niet, Loula?“

„Dat geloof ik wel,“ verscherde Ange, „kom, gaan Jéai mee?“

Elsie kwam naast tante Melanie te zitten en oom Eugène, maar 't was bedruid niet noodig, dat Loula haar in 't gesprek haalde. Ze was iets stil en verlegen.

't Was een drukke familie, die Durards.

Ange ging vrij met haar oom en tantes om, tante Marie, de jongste die twee-en-twintig was, noemde ze Mia, oom Hubert kreeg oom voor zijn naam, maar de twee anderen sprak ze met Eugène en Melanie aan.

„Niet juffrouw zeggen, Elsie, maar Mlle of Melanie.“

„O, Queen, dat is niets voor jou,“ riep Loula vandeoverzijde.

De oom lichten en grootmama Durard knikte Elsie toe.

Het deed Ange plezier, dat grootmama zoo veel met Loula sprak. Ze meenden wel van Loula houden, het kan niet anders, dacht ze.

„Jéai treft het,“ zeide Mia.

„Hoe dan?“ vroeg Ange.

„Wel, nicht Linzen is de volgende week jarig en nu

geeft ze eens groote avondpartij, na het eten rijden we er heen. Nicht wordt lachtig. Eerst eten we buiten en later wordt er binnen gedanst, 't zal zoo aangenaam zijn.

„Heeft nicht een drietje ook gevraagd?”

„Ja, een apart beestje, mama, 't ligt in uw sleutelmand, nu zal ik het straks wel geven, Ange.”

„Dansen, heerlijk.”

„O, en 't treft prachtig, want Els danst heelbig,” zeide Loula tegen grootmama.

„Hé, Louk, dan toch.” Els kreeg eens kleur als voor.

„Er zullen vertooningen zijn ook. Wij moeten nog iets bedenken, dan doen we wat met een vijftien,” meende Mélanie.

„Een tableau, iets klassieks,” riep Ange verrukt.

Loula dacht aan den martijds opaschoel, maar ze zeide niets.

„Niet klassiek, iets vrolijks zijn veel te veel op die oude Geleken en Romeinen gesteld, laten we liever een bekend schilderij voorstellen of iets uit „de Duizend en één nacht,” vond Eugène.

„Of bloemen voorstellen,” dacht Mia.

„Dan kan ik niet worden,” zeide Hubert.

„Anne stumped,” lachte Mia.

Zulke vrolijke menachen heb ik nog nooit bijgewoond, dacht Els en lachend de tafel rond.

Na het eten liet Ange haar vriendinnen het park sien en reedde oorn Hubert, Ange en Loula over den vijver.

Queen bleef met Mélanie en Marie aan den kant staan.

„Die partij, Louk!” zeide Queen, toen ze 's avonds alleen boven waren.

„Ja, prettig, hé?”

„Zullen we dan die witten maar aan den?”

„Dat had ik ook al gedacht.”

Loula bleef het licht uit, ze reedde zich heen en weer.

„Je steunt zoo, veel je je niet prettig?” vroeg Els bevoegd.

„Kind, ik haat van tevredenheid.”

Een pauze was het stil in de slaapkamer tot Els ineens vroeg: „Sleep je al?”

„Neen, wat is er?”

„Als er over die comédie of tableaux gesproken wordt, zeg dan, dat ik niets behoeft te zeggen, want dat kan ik niet.

Loula schaterde het uit.

„Toe, Louk!” vliede Els.

„Dan als ik het te pas kan brengen moet ik zeggen dat je niet praten wilt als we comédie spelen, Queen, wat heb je toch dwaas.”

„Nu ja!” maar Els lachte ook. „En dan is er nog iets.”

„Spreek maar op, je bent nu toch eenmaal aan het opstemmen van je bezwaren.”

„Als we costumen noodig hebben, hoe komen we daar dan aan, juffrouw Betzy schrijven of niet?”

„Wel neen, wat weet onze dierke Bets nu van costumen uit de mythologie. Maar hier zeggen ze er wel voor, misschien kunnen we ook zoo in onze mooie kleren gaan, daar zou ik vooral maar niet over tobben.”

„Louk!”

„Ja?”

„Weet je ook of ze wat van me georgd hebben, ik bedoel, hoe ze me vinden?”

„Schaam je toch voor je ijdelheid, kind.”

„Niets georgd dus?”

„Ange houdt heel veel van je,” antwoordde Loula ontwijkend.

„Ja maar de anderen, van Ange, dat wist ik wel.”

„Nu, mevrouw Durand vond, dat je den naam van Konigin zelfs wel verdiende.”

„Prettig.”

„En zeide iemand nog wat tegen jou van mij?”

„Neen, eigenlijk niet, vindt je 't naar?”

„Wel neen, kind. Ik ben altijd zoo blij als ze plezier in je hebben en je ook eens Queen vinden met je deftige maniertjes. Had ik ze ook maar!”

„Ze zouden niet bij jou passen, Louk!”

„Daar heb je gelijk aan.”

HOOFDSTUK IX.

DE VERJAARDAG VAN NIET LINSER.

„Hoe zouden jehi er over denken als we eens een bloementablaux vertoonden,” zeide Mlle den volgenden morgen.

„’t is ’t aardigste wat we kunnen doen,” vond Mlle, die naar Ange loek.

Elsie loek Loula telkens aan alsof ze zeggen wilde: gelukkig een tablaux, nu hoef ik niets te zeggen. Ange kwam nu ook in de veranda.

„Hé, een bloementablaux, zoo afgemaakt, waarom niet liever een paar schrikgedinnes,” zeide ze met iets teleurgestelds.

„Ja, maar Ange, hoor nu eens, als we nu alle vier onze bloem voorstellen,” begon Mlle overtuigd, „en een van ons is onze fee, de bloem die zij aanraakt met haar tooverstaf, wordt wakker en spreekt.”

„Das toch wat zeggen?” riep Elsie verscherkt uit.

„Arm Koninginnetje!” lachte Mlle.

„Maar ik kan, ik durf, heusch, ik kan niet,” stotterde Elsie en zag Loula anzekend aan.

„Queen kan wettelijk niets zeggen, ze stuurt alles in de war,” viel Loula in.

„O, maar dan kan Queen de fee zijn en wij vierde bloemen,” zeide Mlle goedig.

„En wat moet ik zijn?”

Mlle zag Loula lang aan. Zij herit de eenige donkere van ons, zij onze boterbloem, geel zal ze goed staan. Zie ja,

nicht Linsse houdt eeneel van bloemen en iedereen dag stuurte zij ze naar ’t ziekenhuis in Maastricht en naar Luik, dus dit is heusch nog al te spannend, Ange kan eens roes voorstellen, Mlle een vergeest-mij-niet en ik een veel. Dat zijn goede kleuren bij elkaar, we nemen gracieus, slapende houdingen aan.”

„Jaar, dat is van later zorg,” vond Ange, „maar wat zeggen we?”

„Ja, wat zeggen we?” Mlle schaterde ’t uit, „dat is nog het ergste van alles.”

Mlle loek voor zich uit, maar den vijfde, die achterde in ’t zonlicht. „Nu, ik heb eens een beveloef bijgewoond en daar herinner ik me nog wel wat van. Ange zegt dat beveloef ding op van: La rose la plus belle, je weet wel en: l’Amitie fidèle.”

„O ja,” Ange spreide de handen wijd uit en begon heel hoogdravend te reciteeren.

Dat van de vergeest-mij-niet staat in een Duitsch boek en van de veel en de boterbloem heb ik in een schrift.”

„Hoe is dat van de boterbloem?” vroeg Loula nieuwsgierig.

„Ik zal ze jehi van avond voorlezen en dan veranderen we ze met elkaar, nu gaan we nu ’t eten neteldek in Maastricht koopen.... wacht, en satinet ook en papier. Op onze hoeden doen we bloemen en van groen tal maken we bladen, die we in guirlandes om onze japonnen slingeren.

„Dat zal ’t zijn!” riep Loula opgewonden uit.

.....
Grote wolkten gaas en tulpe bedekten de carnapé en de steelen in ’t zomerhuisje. Ange was als het ware bedolven onder licht roes tal en Loula’s donker hoofdje loek telkens tusschen betrugel satinet uit.

„Queen, schiet je goed op?” vroeg Ange en hechtte een paar bladewen van groen, vijf neteldek op haar een ook.

Elsie knipte heel secuur roosbladjes en die van een boterbloem.

„Toe pas mij eens?" vroeg Loula, en deed haar blouse en rok uit.

„Hier in 't zomerhuisje, en kunnen je van den straatweg zien," zeide Elze bezorgd.

„Kom, gelukheid," en ze stak haar twee bloote armen daar de meuwengaten van een goet lijfe.

„Ben ik maar eene boterbloem,
Ontleken in het gras,
Toch hoort mijn maangenoet
Nicht Linnen vaak te pas,
Als zij met goet talent
Bouquetjes staat te schikken,
Om in het hospitaal
Veel zieken te verkwikken.

Elze keek Ange aan en Ange Elze.

„Nu?" vroeg Loula een beetje ongeduldig.

„Je dreunt een beetje, hè Ange?"

„Dat hoef je Ange niet te vragen," bromde Loula.

„Ja, maar [i] wordt dadelijk kwaad, als we er iets van zeggen."

„Dat word ik niet, maar jehi zijn zoo verbaasd hartig met de repetities, dan zit ik te wijf, dan niet damesachtig genoeg, dan rek ik me te wild uit, ik dacht, dat ik nog al vrij goed comédie kon spelen; op school krijg ik altijd maldersellen, omdat ik zoo goed plat kan praten."

„Maar Louk, je kunt als boterbloem niet plat praten!"

„Zeer nu niet, dat zal ik immers niet doen, dat spreekt vanzelf, en als 't geen rol is voor mij, dan speel ik een stuk in mijn eenzige als meid." Drijft swaande ze met haar armen uit de veel te wijde meuwengaten.

„Dit is iets heel anders, Loula," zeide Ange, „je kunt dit heel goed mee doen, als je maar wat meer etherisch wakker wordt, wanneer Elze je aarmaakt, dan dan verbaasd je oogen open, wijf over je gezicht, maar niet zoo ruw,

..... dit 't een gemakkelijke?.....

dat je papieren beterbloemenheid af valt en zeg dan zacht en droomerig: „Ben ik maar een beterbloem, enz.“

„Ik kan niet etherisch makker worden en niet droomerig marmelen ook, ik heb een stem als een klok en daar ben ik blij een.“

„Je zult het er toch wel goed afbrengen,“ dacht Ange en ging naar binnen om een kleed met roze garens te halen.

„Louk?“

„Wat is er nu weer?“

„Wees toch niet zoo brommerig, wij zullen onder het naar bed gaan nog dikwijls repeteeren, dan ga jij op een kussen zitten op den grond vóór den spiegel, dan zie je 't zelf.“

„Kind, waar toch niet, jij hebt makkelijk praten, als jij netjes loopt en aardig met je tooverstad zwaaft, ben je boven Jan, maar ik, ik heb al de leelijkste kleur ook en dat larmen van.“

„Louk, zeg het toch niet waar Ange bij is, 't staat zoo onbehoefd en haar rustie heeft alles verzoemen.“

„'t Kan me niet schelen of ze 't kwalijk nemen; al die aanmerkingen van Ange en jou vervelen me meer dan ik zeggen kan, kijk 't gaat al regenen ook.“

„Nu, we hebben een dak boven een.“

Ange liep hard naar 't zomerhuisje toe en haakte Loula's lijfje van achteren dicht.

„Zit 't nou gemakkelijk, trekt 't niet in je hals, o, Louk?“

„Wat?“

„Kijk dan, oom Hubert met den kleinzoon van mevrouw Linna, gaar je bloem aan.“

„Waar is mijne bloem?“

„Die is naar buiten gewaaid en nu kletst, o, Louk, hoe vromelijk en je bloote armen en je hals en je staat in je rok, daar komen ze aan, verstopt je, ja, maar waar, toe, Loula, bek dan.“ zwaakte Elze.

Oom Hubert nadende 't pried met een jongen officier. In een oogwenk gooido Loula al de roze tulle en satinet

over zich heen en keek door 't dunne netdoek naar de naderende heeren. „Zie je wat van me?" haisterde ze gelaagd.

„Ja, je schouder, wacht, zie see," en Ange trok de lappen verder over Loula, die onbewustelijk als een paal midden in 't peisje stond.

„Eigenlijk mag u hier niet komen, mijnheer Linsen, wat hier gebeurt, moet eens verrassing blijven," zeide Ange vrag.

Met recht eens verrassing, dacht Loula. Ze hoorde hoe Ange Quen voorstelde, hoe de officier met de twee meisjes sprek stond ze al heelmaal verbrassen dames waren, en die Quen wat was ze spraakzaam, begottelijk.

Wat Erre kleuren bij elkaar, zeker voor een tableau ter eere van grootmama?"

„U mag niet zoo nieuwsgierig zijn, mijnheer Linsen," Ange probeerde oom Hubert een werk te geven, maar hij scheen het niet te merken en reukte rustig en kalen door.

„Owe zuster is hier ook gelooft, niet waar jufvrouw Almerus?"

„Waar is Loula?" vroeg oom.

„Boven!" jukte Ange en Elze kreeg weer opnieuw een kleur.

De officier keek naar berg van rozen en lichtgroen, waar hier en daar geels doorschimmerde.

Ange voelde zijn blik en zeide luchtig: „Onze paasep."

„Ah see, juist," antwoordde hij nadenkend kijkend naar twee bemiddelde lage schoenen, die onder de paasep uitkwamen.

Als Loula maar niet beweegt, dacht Elze in doedwangst, die aardige vriendelijke mijnheer heeft eilf see'n oorlijk gezicht, ik vind het verzeijlijk om hem te bedriegen.

Hij vroeg Ange en Elze ieder voor een dans. Ange voor een polka en Quen voor een wals.

„Ik bef nooit," bruide Loula in haar eigen en ze zag hoe bewonderend mijnheer Linsen naar Quen's geknipte voorblaadjen keek.

„Stelt u eens roen voor?" vroeg hij haar.

„Neen, eenie ies."

„Dan teek eenie roucasse."

„Beipottelijk, wat een gek," dacht Loula.

Eindeijk schien oom Hubert Ange's wanken te begrijpen, hij stond op en verrocht Linsen met hem mee te gaan.

Beleeld grootie de officier eerst Ange, daarna Quen en toen met een sierlijken spottenden greet de paasep.

„Hij heeft 't gemerkt," zachtte Elze.

„Nu, wat zou dat?" en Loula geide met eenie kleur als voor de tulle en 't netdoek van zich af.

„Wel rene, 't doet er niet toe," lachte Ange en hielp Loula verder. „'t Spijt me, Louk, dat hij je en voor geen dans kon vragen, hij is see'n mislekerd dansneur."

„Heud toch op met je mislekerd dansneur, ik geef niets om dansneur, 't woord alleen doet me al denken aan netterige meisjes en flauwe, lalle halpraetjes."

„Je bent nooit op een echt hal geweest, Louk," zeide Elze.

„Ik hoop er nooit te komen en van officieren hand ik heelmaal niet, eeniekerdige druktenekers waar niets bijzit."

„Ter maar, daar gaat die arme Linsen, hij is heuch see goed, misleken een klein beetje overdoeren gemankerd, maar hij heeft een hart van goed, angt Eugène."

Ik vond het niet overdoeren, dacht Elze, maar ze zeide het niet.

Loula bromde tot het eten nog door over manieren, officieren en dansen. Na 't eten was zij haar heere lui vergaten en toen 's avonds de costumes af waren en zij eenie groote repititie voor grootmama Darard hielden, waren ze 't er allemaal eenie een, dat 't een alleraardigste vertooning was.

„Doe ik alles wel goed?" vroeg Loula onderworpen. Ze had een beetje spijt van haar knoeigen meergn.

„Zeker," vond Ma.

„Je soust je wat natuurlijker kunnen uitstrekken," meende Mela.

„Heel? Zoel?" en Loula reikte de armen wijd uit.

„Ja."

„O, je zult." De zult, die precies eene reusachtige beterbloem geteek, viel op 't kind.

„Hoe dan?"

„Voornichigen," antwoordde Mlle en deed het haar voor. Toch kreeg Loula er niet den slag van.

„Je kunt niet natuurlijk slapen," plaagde Eugène haar en Loula plaagde vroolijk lachend terug.

.....
't Was grachtig weer toen de drie meisjes met Eugène voor op, naar de oude nicht Linsen reden. Loula was in een haren opgewondenste buien. Voort ging 't groete rijtuig met mevrouw Durard, Mlle, Mia en een Hubert.

„Eene kleine, korte repititie, meisjes," riep Eugène van zijn hooge zitplaats, „die ik een tikje met mijne zwiep geef, is aan 't woord, één, twee, drie, kleine beterbloem!"

Op de maan van het wielengeraas dreunde Loula haar vers op en dat van Mlle er bij. Ange zong haar Fransch vers op eene bekende wijs en Quenn keek stil vergenoegd om zich heen.

„Ik hoop, dat we heel veel dansen, zie je, dat we er geen een overslaan," zeide Ange uit den grond van haar hart. „'t is gewichtig zoo'n eerste bal, och, we zijn zoo goed als volwassen, of je rijftien of achttien bent...."

„Een knisoor, die daarop ziet!" merkte Loula, „maar ik waar mijn part ben lever tien als twintig jaar. Hoe vader je wordt, hoe meer ze op je letten, dat vind ik zoo lam."

„'t Hangt er maar van af, hoe je je voortdoet," klinkt Elze's stem en ze keek Loula niet zonder betekenis aan.

Onder het aanklenden had ze gezegd: „Louk, nu moet je niet kwaad worden, als ik iets zeg."

„Zeg maar op!" had Loula geantwoord.

„Zal je daar nu niet gek doen, zoo koppig en naar als je soms doet."

„Ik begrijp niet wat je meent."

„Och, dat weet je heel goed," klagde Elze, „ik bedoel, dat je je niet telkens voorbij praait, dat je niet zegt drakig, lummelend, dat is een leuke mop, al die woorden, kom, je weet ze wel."

Loula lachte goedig: „Je zult er met me inluggen, Quenn."

Arme Elze.... ze was de jeugste en ze had geen niertje macht over Loula, die zoo gauw ze bij nicht Linsen waren, hare belofte vergeten scheen.

Dat was een gegaan van stemmen in 't Hollandsch en Fransch, vroelijke uitroepen, heldere lachjes, een gewaar van roos, witte, blauwe, groene, donkere toiletten, van uniformen en rokken, een gejauch van kinderen en aan 't einde van de in elkaar loopende salons zat de oude, eervoorwaardige jurige, omringd van al hare familieleden en vrienden.

Al heel spoedig hadden Loula en Elze Ange uit 't oog verloren. Met haar gewone gemakzuchtigheid hield ze met ieder een praatje, informeerde naar die gezondheid van tante Die of nicht Dat, lachte met een paar meisjes en jongelui of apocde met een klein verlegen ventje.

Mlle en Mia waren in de serre en bewonderden de bloemenmandjes, die nicht Linsen gekregen had.

„Ik heb zoo'n lèle, dat we ons eigen gang maar moeten gaan en jij!" fluiserde Elze Loula in.

„Ja." Loula keek in den spiegel recht over zich. Ze hadden dezelfde jurken aan.... wit.... met vleekant uitgesneden halzen, Elze met een blauw zijden crinoline, Loula met een rose. Ze stiet er engslachtig uit, die Quenn, dacht Loula en keek van het blonde meisje, dat er zoo veel ouder uitzag dan ze was, naar haar eigen beeld. Een bruine, magere hals, weest uitstaande bruine krullen, lummelachtig, precies een vinnasappelpedonnetje, dat eene jurk van een vijf kind aan heeft, zoo zie ik er uit en met een: „Ach, ga je mee ergens anders staan?" trok ze Elze aan haar arm.

„Waar wil je naar toe, Loula?" vroeg Elze een beetje verbaasd, „we stonden daar zoo goed, we zagen de oude mevrouw zoo goed en al de menschen, die haar feliciteerden."

„Nou, ik heb er 't meeste al afgekeken, maar 't is zoo gek om als twee zusters zoo pasivaat op één plek te blijven staan."

„Och, vindt je?"

„Ja, dat vind ik." 't Kwam er vinnig uit.

Just kwam Eugène te halen, omdat het tijd voor 't vertrekken was.

In de kleedkamer van Loula weer de vroedijkste van de vijf en toen ze na een half uur kant en klaar in een prietel onder een palm zat, fluiserde ze Milla in: „Zit ik nu bruch goed?"

„Ja, niet bewegen, of schrikken als 't gordijn opgehaald wordt en ook niet als ze bengalsch voor afscheken, haal maar op Eugène."

„Nog niet," riep Loula, ik zit op mijn been, mijn linkerbeen slaapt, zoo, nu is 't goed, hals!"

't Was een alderdijgt tabloen, waar de gasten allemaal veel plezier in schenen te hebben.

Gracieus gaf Elze de bloemen ieder op haar beurt, een toevorstadigje en zonder onderscheid werden de verzen aardig opgezong. De beterbloem bracht 't er ook heel goed af.

Nicht Linnen bedankte de meisjes ieder apart voor de alderdijgtste attentie. Terwijl de bloemen weer van gedaante verwisselden, werden er in 't prietel nog verscheidene vertooningen gegeven."

„Zie see, nu ben ik beterbloem af," lachte Loula, „en nu begint de pret."

Nauwelijks waren ze in de dansaal of de officier Linnen kwam recht op Quen af, boog voor haar en een ogenblik later ving Loula enkele woorden op, als: charmante bloemenfee, zoo gracieus. Neen maar, is de went gek,

darft Loula en keek, hoe Ange door een jong, blond heertje mee werd gevoerd.

't Is een heel historie voor mij zoo'n partij. De heeren vinden mij te kinderschachtig en de jongens vinden me te groot en te wijf, er is niets van pas voor mij. 't Is toch valsch, laag genoot valsch in de wereld, Quen ziet er dancschachtig uit dan ik en daarom sta ik hier voor gek. Al die mille zaden draalen rond met heeren, edelste latten natuurlijk en denken in hun eigen: „Dat arme schaap, zoo'n klein ding." Daar heb je 't gemaal al, nu gaan de kinderen ook dansen en nu sta ik alleen met al die oude dames en heeren. Uit meelij vraagt de een of ander mij stukke, maar ik verdraal 't. En met dien jongenschachtigen uitval trok ze zich terug achter een groeten erandjeboom.

Langamerhand kwamen dikke brede ruggen vóór haar, zwartrijden damessruggen en gekrokte heerenruggen. De meeste heeren hielden hunne handen gevouwen achter zich. Ze keek naar de verschillende sluitingen der handschoenen en luisterde naar de gezonde stemmen en de muziek.

Ineens kwam er iets in haar hoofd op en daar denken en doen één bij Loula waren, sprong ze met een ruus uit 't raam en kwam op een balkon of liever een gaanderij, die om het heelde huis liep, terecht.

Ziezel mochte ze. Ik wil wel eens wat anders dan ruggen zien, daarvoor ben ik niet naar de partij toegestaan.

Op haar treden liep ze langs al de verlichte vensters. Ange en Quen zullen me niet eens missen.

Een ogenblik werd het weelachtig voor haar ogen. 't Was een naar idee om hier nu zó in haar eenje rond te loopen in zoo'n wêderomd huis. Als Max Norman hier was of de jongens uit de pastorie dan had ze dansers genoeg. . . . welk, ik zal maar eens roedijkien. Ha, een gangoor! Hier zijn stellig alle slaaphamers en daar de trap. Ze keek naar de vestibule, waar de dansende paren zich verkoelden. Pas op, daar heb je Quen. Ze

lap weer terug. Voor een gang was een dik, rwaar goe-
dijn met een allerliefst kindersportje er op gespeld, waar-
onder met groote, duidelijke letters geschreven stond:

„Maak me alshijddit niet wakker, hier slaap ik, ik
ben grootmanas petekindje Marietje.“

Was ik ook nog maar zoo klein, dan had ik niet al dat ge-
varik nog niks te maken en 't is gek, hoe vader je wordt,
je kunt er niets aan doen, maar tegen wil en dank krijg
je toch zoo'n damesgroot. Herlijke gezegd zoo ik liever in
Queen's plaats zijn op 't oogenblik, 't hoort er zoo bij, dat
je danst als je naar een bal gaat en niet in je eenigheid door
het huis dwaalt.

Insens gaf ze, niettegenstaande de waarschuwing onder
het portretje een gil en tegelijkertijd stoot een groote,
lange jongen naar boven.

„Hoe kom jij hier Max?“ riep ze, één en al verbazing.

„Ik heb je overal gezocht!“

„Maar hoe kom je hier?“

„Wel, je weet, dat we hier vroeger gewoond hebben;
vader heeft mevrouw Linton van eenige uren ziekte beter
gemaakt en nu heeft ze mij te lagereen gevraagd, ik heb
Queen en Ange al gesproken en die wisten niet waar jij
zat.“

„Ha,“ zeide Loula en dacht al ik 't hem vertellen of
niet, dat ik gewacht ben, 't lijkt kinderachtig.

„Waar zat je dan toch?“ vroeg Max ongeduldig en dan
lachte, „ja, ja, wat een elegante jupon en wat ben je
een dame geworden.“

Insens kreeg Loula een dankbaar gevoel, dat ze hier
een vriend had en vertrouwelijk begon ze: „Och, je ken
me ook niet vinden.“

„Waarom niet?“

„Wel, ik ben gewacht.“

„Waar vandaan?“

„Uit de darenal!“

„Na je vertooning, tusschen twee haakjes, dat bracht

je er flink af, zoo zonder haken, met die dingen zijn
juni meisjes toch vrij wat kraniger dan wij.“

Loula's beide gezicht lachte, haar oogen, haar mond
en bovend haar stem.

„Maar waarom portte je hem?“

„Omdat ik 't luid had.“

„Hoe zoo?“

„Quem darst met zoo'n gek en Ange verloor ik al 't
oog en ik vond alle menschen vreemd en verscheid en
de kleine jongens durden mij niet te vragen.“

„Dat spreekt,“ viel hij in.

„Nou, toen sprong ik 't saam uit en kwam hier te land
en wat nu?“

„Wat wil jij?“

„Zeg jij 't maar.“

„Neen jij.“

„Laten we dan naar den tuin gaan en op dat plukken
vleetje dansen.“

„Graag, maar je weet, ik dans als een beer.“

„En ik voor liever een natuurlijke Indianendans uit,
dan dat gehup op de maat, dat de menschen nu eenmaal
dansen moeten.“

Maar daar gingen ze de trap af. Beneden stond Mollie
met een knappen officier te praten. Ze dreigde Loula met
den vinger.

„Fie, heb je boven apartjes gehad?“

„Flaasw mop hé!“ en Loula gaf Max een per in zijn zij.

„Sag al!“ antwoordde hij.

„Zie je zoo'n bal maakt alle menschen even speukig en
drakig.“

„Prettig,“ zeide hij hartelijk.

„Wat is prettig?“

„Die woorden van jou. Ik zou 't zoo hem vinden als jij
zoo'n opgeprikte eel werd met fijne woordjes, die je toch
niet meent.“

„Dat zal ik nooit worden,“ 't kwam er bevestigend uit.

„Weet je wel, hoe bang er ja voor was, dat ik op hantschool veranderen zou en toch eens moest het ervan komen.“

„Wat?“

„Nu, als ik twintig of zoo iets ben dan zal ik wel anders zijn. . . . ofchoon, tante Willemien is ook niet zoo met manieren in de weer.“

„Nou die doet er niet sterk aan.“

„Nu Max, willen we't eens proberen.“

„Best.“

Ze dansten eenne mazurka mee.

„Eens hóf, dat ik jou hier tel.“

„Ja.“

„Ik had geen een ander meisje durven vragen.“

„Prettig voor mij, mag al beleid moet ik zeggen.“

„Nou ja.“

Quam danide voor den darden maal met den officier. Echte balgpreken houden die twee, dacht Loula, en ze luisterde hoe hij Elze vertelde van zijn paard, van zijne familie en Elze sprak over Utrecht, over de oversteken.

„Toe maar, dat gaat er van lang.“ fluitte de ze Elze al dansende in en besikte met een onbedingden swaai tegen Linnen aan.

Hij nam haar verwoed op en maakte dainend verontschuldigen tegen Elze: „Kom, juffrouw Almerus, we moesten nu maar weer naar binnen gaan, 't wordt hier te veel.“

Elze kreeg een bleek als vuur, ze schaamde zich voor Loula, wat kon ze toch vervelend rauw en ongemakkelijk zijn.

„Vervelend, dat ze nu weer allemaal hier komen dansen, nu moeten wij weer naar binnen gaan en 't was hier zoo koel, die kinderen op een bal ook.“

„Mijnheer Linnen?“ vroeg ze zacht.

„Juffrouw Almerus?“

„U zeide daar juist: die kinderen op een bal.“

„Ja, en wat zou dat, hinderde U dat?“

Zij schudde het hoofd.

„Nu?“ vroeg hij.“

„Ik ben zelf een kind, U denkt dat ik al een heel groot meisje ben, maar ik wil liever eerlijk zijn, niet U.“

„Maar U danst allerlistig en. . . .“

„Nou, nou, dat meisje dat straks tegen een aandooste was mijne zuster. . . . mijne oudste zuster. Ik ben nog jeugter; nu moet U maar gauw naar Mollie en Mia gaan, want die zijn beter voor U geschikt, meer van Uw leeftijd, veel beter een mee te dansen en 't spijs me heel erg, dat Loula zoo ongemakkelijk was.“

„Poel, ik wilde U juist vragen een met mij te scouperen.“

„Mocht U 't. Nou, 't is gekheid.“

„Op mijn woord van een.“

„Dan heel graag.“

„Geeft U veel een manieren?“

„O, vreeslijk veel.“ 't Kwam er met een zucht uit.

„Ik ook. . . . te veel, geloof ik.“

„Wel ah ik. . . . en Loula licht en plaagt er me mee.“

„Loula. . . . de paspop?“

„O, heeft U 't gemerkt, ik dacht het wel.“

„Ja, ik zag twee bemiddelde laarsjes.“

Lachend gingen ze naar binnen.

„Hij gaat met haar scouperen, heb je 't wel gehoord, Loula,“ zeide Ange linnens terwijl ze op Elze wees.

„Ja, heugtelijk!“ vond Loula, „een oude heer en Elze zoo'n kind.“

„Hij is een en twintig en Queen danst beeldig, ik vind het zoo'n eer voor haar.“

„Ik zou er voor passen,“ lachte Loula en Ange lachte ook.

„Loula, hoe is dat met 't scoupen, weet jij dat?“ vroeg Max, toen ze samen op een bank in den tuin zaten.

„Hani!“

„Hout!“

„Iemand vraagt een ander, de heer de dame geloof ik.“

„Mag ik jou vragen?“

„Wel ja, waarom niet, dan zijn we zeker, dat we pret hebben.”

„Ja, ik dacht eens, dat je liever een anderen heer had gehad.”

„O, nou, Max, ik moet niets van die vreemde smoesbansen hebben, hoor!”

Toen het souper begon, hadden Loula en Max er niet aan gedacht om met anderen een tafeltje te bespreken. Daardoor kwamen ze samen aan de kindertafel zitten.

„Vind je 't erg naar, Loula?” vroeg Max met een condaagenecht, „'t is mijn schuld, ik had er om moeten denken.”

„Och, kom, lari, je weet temminst iets van die omvlachtige balgewoenten als ik. 't Doet er niet toe, waar we zitten.”

Een oogenblik later bestudeerde Max met veel aandacht 't menu.

„Wat schaft de pot?” vroeg Loula hardop.

„Eerst beuilen, dan calosen, zie de veen, weet jij wat dat allemaal is, en vinden truffé?”

„Calosen zullen we zoo iets van coquetjes zijn, zie de veen, dat weet ik niet, en vinden is halloen, o, zie de veen is eenmerk, zijn hé?”

Max lachte, „heb je honger Louk?”

„Ik rammel er van.”

Intussen hoorde ze Queen's stem vlak bij haar.

„O, zit je daar en Ange ook, gunstig zoo dicht bij elkaar,” zeide ze hartelijk en woen op 't menu, „al gelesen, Queenie?”

Eine schuldde ontkennend en liet zich door Linnen inschenken. Een blond meisje, dat met een officier aan 't zijde tafeltje als Ange en Queen zat, lachte en Ange vertelde haar luitenant, hoe de familie in elkaar zat.

„Dat is ook centanig, Maxi!”

„Wat?” vroeg hij.

„Wel, alle drie zoo'n landwonderdijge, ik heb niets met de waarbaarheid op.”

Eine boog zich achterover; „Vindt je 't toch wel prettig, Loula?”

„Natuurlijk dell!”

„O, gelukkig,” mochtte ze verlichte.

Wat eens verbeelding, ze vindt het wijs en deltig en damesachtig een zoo'n uniform naast zich te hebben, maar ze kan niet half soeverel pret als ik hebben, dacht Loula. Ze had nu een heerlijk gevoel; toch heel prettig zoo'n partij, haar nette japon en Max, die zoo aardig praatte en al drie heer geuzd had, Louk, wat zie je er kranig uit. En nu hoorde ze alles van thuis van Ema en Bepie en Saar. Ze spraken ook over David Copperfield.

„Heb je 't in 't Engelsch gelezen?” vroeg Max.

„Ja, en jij?”

„Ik, in 't Hollandsch, Engelsch is mijn fort niet. Aardig dat ze dezelfde dingen mooi vonden en Loula werd al drukker en drukker en merkte niet eens, dat er gezaat werd.

Intussen stootte Queen haar aan en fluisende gejaagd:

„Louk, toe gauw, wat is ad fundum?”

„Wat is ad fundum?” vroeg Loula aan Max.

„Heelmaal intussen je glas uitdrinken,” zeide hij lachend.

Loula bracht het over en Ema dankte met een knikje.

„In Queen niet beeldig?” zeide Loula midden onder een toast.

„Ja,” antwoordde Max pijnlijk.

„Goed, dat we nog een eind te rijden hebben, het ik heb zoo'n akelig gevoel in mijn maag van al dat wonderlijke eten door elkaar.”

„'t Zal van de champagne zijn,” merende Max en van de bloemenlucht.”

„Hoe kan dat oude mensch er tegen?” vond Loula.

„Ik zal je een glas water geven, dat helpt zoo,” en Max vroeg er een knecht om. Fliek, echt herrachtig behandelt hij dat en ik zelf krijg zoo'n echt ladylike gevoel, dacht ze.

't Water maakte haar weer heelmaal frisch.

Na 't souper werd er niet meer gedaan en al heel gauw kwamen de rijkulgen voor.

Linnen bracht Queen naar 't rijtuig, waar Ange al in zat en nog een pottich gesprek over den maaien zomer-avond hield.

„Waar blijft Loula nu?“ vroeg Eugène ongeduldig.
„Mama is al een heel eind vooruit.“

„Daar ben ik, daar ben ik al,“ en verder tegn Max, „dat je gaat morgen, groet ze thuis, een joligen avond gehad, hé?“

„Ja bestijk.“ Hij hielp haar gracieus instappen en deed met zwier 't portier dicht. „Bonne nuit dames.“

„Max als je maar geen nachtmerrie krijgt, je hebt eens vrucht dinden gegeten.“ Onder een luid gelach van de andere gasten, die nog op hunne rijkulgen wachtten reed de victoria weg.

„Hé, Loula, dan toch, hoe aangenaam!“ knoede Elze.

„Van die nachtmerrie, o, maar je had moeten zien, hoe die Max at, kostelijk, en vertel me nu eens, wat databel-dier tegen je gezegd heeft?“

„Sabeldier?“

„Wapendragers Linnen.“

„Een heele aardige man, die Fortman was ook zoo gezellig, niet Ange?“ vroeg Queen.

„Ja, een type!“

„Van wat?“ vroeg Loula.

„Och, see, zoo maar, zoo typisch deed hij.“

„O, ik dacht een type van een vlinder, je weet toch: Ma lile, soyes sage, soyes les officiers.“

„Stel je voor, maar wat een avond, net een droom, waar was jij in 't begin toch, Loula?“

„'t Raam uitgeklommen, ik verweide me gruwzaam tot ik Max zag.“

„Je waart alweer met Max,“ zeide Elze met iets ontevreden.

„En wat zou dat?“ vroeg Loula een beetje bang.

„Na, alweer met éin.“

„Jij bent alweer met Linnen geweest en als je Max niet gehad had, zou je niet geweest hebben, wat ad tandem was.“

„Ja, dat is waar,“ bekende Elze openhartig.

Ange zeide niet veel. Ze had slaap.

„Ange,“ vroeg Loula, „heb ik me nu niet gedragen als zoo'n echt uitgaand meisje?“

„Hum.“

„Niet?“

„Och, eerlijk gezegd, niet heelmaad, maar je bent nu eenmaal niet zijn als Queen, en ik neem je maar zoeals je bent.“

„Ja, aan manieren doe ik niet.“

„Ik zou er toch eens aan beginnen.“

„Schaam je je dan voor mij?“

„Neen, maar 't was niet prettig, vooral voor Queen, dat je hardop zeide, dat je een akelig gevoel in je maag had.“

„Maar dat was zoo.“

„Na ja, maar je heeft 't toch niet aan de groote klok te hangen?“

„Ja, Loula, zoo is 't,“ beaamde Elze.

„Laten we er niet meer over spreken, 't heeft eigenlijks niets te beduiden.“

„Geen ziel, we hebben alle drie pret gehad en daarmee uit, lang leve nicht Linnen, wat een knas oudje, niets simpelijk en perkamentachtig.“

„Le cocher,“ waarschuwde Ange.

„Prachtig zoo'n teetje in den manschijs,“ zeide Elze dreamig.

„Niet sentimenteel worden,“ gebood Loula, maar de twee anderen gaven geen antwoord en Loula zong op alle mogelijke wijzen:

„Ben ik maar eens beterbloem,
Ontleken in 't gras.“

Onder het naar bed gaan viel Elze Loula innens snik-kind om haar hals.

„Maar Quere, toe Quere, wat is dat nu?“

„O, Loula, ik ben zoo slecht geweest.“

„Wat heb je dan gedaan?“

„Ik ben zoo vreselijk heftig tegen Max geweest.“

„Hoe dan?“ vroeg Loula een beetje streng.

„Och, ik, zie je, ik, ik was zoo blij dat Linsen, George hiet hij, afloor met mij was en die andere officieren ook en toen Max kwam en me om een dans vroeg, zeide ik, Merci, ik heb hem al.“

„Was dat dan niet waar?“

„Jawel, maar ik zeide het precies als dat Fransche, coquette meisje, misschien heb je haar niet eens opgemerkt.“

„Best, hoor, je moet niet denken, dat ik afloor mijne eegen in mijn zaak heb.“

„En toen hield Max nog een praatje met me over Bep en Saar en Linsen luisterde en toen vond ik Max zoo'n jon-gen.“

„Hij wordt het volgend jaar student.“

„Ja, dat is waar.“

„Je hebt dus eigenlijk een beetje, hoe zal ik 't zeggen, een beetje nederig tegen Max gedaan?“

„Ja en hij dreef alst hij 't niet merkte, hij spotte zoo'n beetje en nu schaam ik me er zoo vreselijk over.“

„Dat kan ik me wel begrijpen.“

Elze begon weer te snikken.

„Wat, de Reine in tranen?“ vroeg Ange, die met een blaker in haar hand de logerkamer binnen kwam, de rouwster.... mevrouw Linsen?“

„Je moet er mij nooit mee plagen,“ riep Elze tusschen haar tranen door.

Loula legde Ange uit, wat er gebeurd was.

„Nu, Max heeft later heel veel plezier met Louk gehad en eest'jk gezegd vind ik 't vervelend, dat ik mij den heelen avond bemoeid heb met Fortman, wie weet hoe die heeren

en lachen, omdat ze ons, bekrivschjen, zoo voor den gek gehouden hebben.“

„Linsen was niets uitlachterig,“ zeukete Elze.

„Per slot ben ik nog de verstandigste geweest, hoewel we om alle drie nog al vasthoudend gedragen hebben.“

„Zeg liever meiderig, afloor met den vrijer, met een meid, die kennis gaat houden.“

„Ange!“ lachte Elze door haar tranen heen.

„Weet je wat, alle drie houden we morgen elkaar's oer op, als Engelt om plaagt.“

„Nou, ik ga er in!“ besloot Loula het gesprek en rilde in haar bed. „De katerblom gaat slapen.“

Ange en Quere flusterden nog wat voort over hunne afbeelderen, zooals Ange ze nu ook zeende, maar Loula dacht niet meer over bekrivschjen en ladylike manieren, ze droomde erg verward over juffrouw Marie Manders, die alken met mevrouw Linsen danste, alle twee in wit geborduurde kinderjarken en telkens knikten ze elkaar toe, precies als twee clownen.

HOOFDSTUK X.

WAAROM ZE NIET NAAR HET BUITENLAND GINGEN.

Een jaar was voorbij gegaan.

Een lang jaar voor Elze met Loula's vacaties als groote, schitterende lichtpunten. Voor Loula was het ongevraagd. 't Was Zondag eer men het wist: vroedijks viasies bij tante Elza, bezoeken aan tentoonstellingen van schildersijen met oorn Victor, gezellige koffiepauzes en rijtoertjes met Ange bij de ridders.

Intieme, vrouwelijke gesprekken op de Engelsche kamer, plunjes van miss Cress, achte jellige peet met Margot en Anna.

Den laatste tijd had Queen haar steeds brieven uit het buitenland opgestuurd van daveren, die jonge meisjes en personen namen. Tusschen vijf was en de heus, 't peettijst leek Loula bij een dominoweduwe in Parijs. Queen vond Parijs zoo ver en stonde maar voor Brussel. Loula antwoordde toen, dat ze over veertien dagen vacantie kreeg en dat ze er beter over konden spreken dan schrijven.

En sedert een week had Loula niets van huis gehoord. 't Laatste een klein kort briefje van Elze, waarin stond, dat ze zware bernen had, zoo rcht het voorjaar in de beenen. Loula had 't uitgeschaterd, die Queen, hoe achterlijk is ze met haar voorjaar, nu, in Juli kom, ik ga haar eens gauw schrijven, dat ze met de jaargetijden in de war is.

't Was neg vijf dagen voor de vacantie, toen er een telegram voor Loula kwam.

„Kom thuis, Elze zieh.“

Juffrouw Marie zeekt een trein uit en Ange en Margot hiepen haar pakken, ieder wilde wat voor Loula doen, ze was zoo bemind, die vroedijks, sprechte Loula Almerus, zelfs juffrouw Rika, die nooit eens los verruinde, bracht haar zelf naar 't station in den Haag.

„Kom, Loula, je moet niet zoo treurig zijn, wie weet, kind, hoe 't meevalt.“

„Och, ze zijn niets overdrijfsig thuis, 't zal heel erg zijn,“ en ze begon weer op nieuw te snikken.

Juffrouw Rika steek over 't smalle, kleine handje in getoerde oude handschoenen, maar ze zeide er niets van. Ze telegrafeerde aan 't station met welken trein Loula in Utrecht zou zijn en nam toen een hartelijk afscheid van haar.

„Dus, Loula, je komt eens afscheid van ons nemen, zoo gauw Elze beter is!“

„Dat belooft ik u,“ en Loula lachte even door haar tranen heen.

O, die reis, 't ging haar lang niet gauw genoeg. Ze haalde zich allerlei boeken in het hest van meisjes als Queen, met zulke keus, innemende manieren, vooral Engelsche boeken over blonde meisjes met zulke prachtige bruiden als Queen. O, als ze haar niet meer lezend vond, als 't huis gesloten was. Ze begroef haar gezicht in de kussens van de coupé. Eene oude dame reikte haar een-de-cologne-flaasch over en leek haar vroedijfsend aan.

„Eene sieke zuster thuis,“ legde Loula uit.

„Dan zal 't meelijde zijn om je straks goed te houden, als je de zuster ziet.“

„Ja, ik zal er mijn best voor doen.“ Ze leek met iets verthoeders naar buiten, naar de velden vol koeien, naar de torren, die als 't ware ineen uit de velden opstaken.

Eindelijk — Utrecht, een schel fluitje en ze stond naast Alen op 't perron. De dame van de een-de-cologne reikte haar nog gauw 't kleine valiesje over.

„Hoe is 't Alen?“ vroeg ze bijna ademloos.

„'t Gaat nu nog af!”

„Gelukkig. En, Lou wat heeft ze?”

„Keerts en hoofdpijn en de dokter viad haar zwak.”

„O, dat komt wel terecht, als ze nu maar flink eet, hè?”

„Ja.” Hij knikte haar toe. Echt voor Loula, dacht hij, eerst zoo aan den grond en nu siet ze alles weer even licht in. „Weet je waarom we je eigenlijk gtelegrafeerd hebben?”

„Nu dan?”

„Och, Quent heeft uren, dat ze heel goed is, en dan kan je zoo bij haar zitten, maar je mag niet veel praten.”

„Dat begrijp ik wel.” Hij loech naar 't slanke tringere meisje naast zich. Wat in ze knap geworden, vond hij en seide hartelijk: „Leuk ik ben bij, dat je er bent.”

Ze knikte. Een warm, prettig gevoel, dat ze je graag thuis hebben in vreugheid, dacht ze.

Alex was al een jaar student in de rechten en Willy ging nu ook op 't gymnasium.

„Papa goed?” vroeg Loula nu een beetje.

„Papa houdt zich flink en Bets is aardoorlijk in haar zorgen.”

„Die goede Bets.... en de Normannen?”

„Best.”

Met iets van angst loech ze naar boven naar de overgelaten jaloezieën, op Else's kamer.

„'t Is er altijd half duister,” seide Alex, die den sleutel in de deur stak, „voor haar hoofdpijn.”

In de gang stond papa. Hij overhinde haar hartelijk. Loula vroeg met de ogen, die ze vragend optrok.

„'t Gaat nog al, bijna zonder keerts, over een kwartierje kan je bij haar komen.”

Alex wees haar in de eethamer, wat jultrouw Betsy voor haar klaar had gezet. Loula at er 't een en ander van en toen ze zich frisch gewassen had, kwam Bets haar halen.

Hoog ondersteund door kamers lag Else. Even schrikte

Loula van de groote ogen in het smalle gezichtje, maar Else lachte.

„Ondreugend van me, om zoo om je te zorgen, hè Leuk?”

„Maar Quent, hoe verzin je 't?”

„Ja, nu mis je je prijsvinderling.”

„Daar geef ik niks om.”

Else lachte. „Heerlijk, dat je nu hier zit. „Je hadt zeker gedacht dat ik veel erger was, hè?”

„Ja, je valt me erg mee.”

„Dat dacht ik wel.”

„Hèh je nu pijn Quentie?”

„Neen, een beetje een drukkend gevoel in mijn hoofd, maar 't zal wel gauw over gaan, denk ik; want ik geloof vast, dat ik al op mijn ergst geweest ben, ik ben zoo 't avonds nog wel een klein beetje koortsig, dat veel ik wel, maar nu jij er bent is alles niet zoo erg meer, ik heb net als een klein stout kind om je gedwongen, toe, kom nu hier zitten.”

„Loula nam plaats aan 't voetende van het bed tot Bets met den dokter binnen kwam.

„Niet te veel met een praten, juffertje.”

„Maar dokter ik ben veel beter, hensch,” seide Else.

„Jawel, maar ik vind rust toch beter, je hebt slaap nodig, ah....”

„Wacht, ik ga met een boek weer 't raam zinnen, dan hindert 't haar niet om te slapen en als ze me nodig heeft, ben ik er,” viel Loula in.

De dokter knikte haar vriendelijk toe en bleef nog een paarje minuten op papa's kamer.

Twee dagen achter elkaar kwam Loula alleen beneden om te eten, verder zat ze voortdurend op haar plaatsje bij 't venster met Felicitas van Felix Dahn op haar schoot, zonder er eens letter in te lezen. Telkens vroeg Else haar iets en als de ziele niets seide, niets noodig had, dan loech Loula naar 't blonde hoofdje met de krullen, dat zoo onrustig heen en weer woelde over 't kussen.

„Louk, je moet eens aan juffrouw Betsy vragen, of ze je mijne nieuwe lichtblauwe blouse laat zien.“

„Ja, Quen, straks als ik ga eten, beneden op 't week-tafeltje zag ik iets heel lichtblauw.“

„O, 't is een dat van een blouse, nu zal Bets er een haag boordje op maken, ik heb zoo'n langen hals, dat zal goed staan, denk je niet, ik bewaar mijne blouse tot September.“

„Still nou toch, Quenist!“

Een poosje vroeg ze, maar dan vroeg ze innem: „Louk, heerlijk, dat jij Brunsel ook goed vindt, dat 't is nu besloten dat we gaan naar meesters, of nou laat ik liever madame de Monhaga zeggen.“

„Ja.“ Loula ging naar 't smalle ledikant toe. Ze vond dat Elze een breech en hard sprak, zoo ernstachtig.

Twee glaciende, witte handjes grepen haar kleine verbrande handen en hoortachtig klinkt het uit de witte kussens: „Hé, Louk, kom je hier van nacht weer in de kamer, in je eigen bed slagen, 't is trouw niet noodig dat Bets bij me waakt, ik ben zooal lette.“

„Ik zal 't vragen, daar heb je Bets en nu ga ik eten, tot straks.“

't Waren stille maaltijden, alleen Willy bewoog er aan de tafel, er werd over niets anders geproken dan over Quen.

„Hoe was ze vanmiddag, Louk?“ vroeg papa.

„Koortig, zoo gejaagd.“

„Ja, dokter vond haar minder.“

„Veel erger!“ vroeg Willy verscheeld met een vollen mond.

Loula keek hem even verontwaardigd aan, maar klopte hem op zijn schouder en zeide goedig: „Nou niet veel erger, nietwaar papa?“

Papa schreef haar niet te verstaan, hij ging naar buiten en Alex volgde hem in den tuin, alle twee met een signaal.

Willy ging naar een vriend en Loula even naar de Wommannen.

Ze waren allemaal even hartelijk, zelfs Cor gaf haar een zoen, iets wat ze anders nooit deed.

„Hoe is 't thuis?“ vroegen Max en Eva bijna tegelijk.

„Niet zoo goed als gisteren,“ antwoordde Loula treurig.

„Hoe dan, liever?“ vroeg mevrouw hartelijk.

„Weer wat koortig.“

„Hé, konden wij maar eens wat doen voor Elz,“ zeide Saar, „weet je niet wat?“

Loula knikte de toestelingen toe. „Nu ga ik maar weer weg. Floor Delaers komt straks eens heeren.“

„Die Louk is er zoo van onder den indruk,“ zeide Eva, toen ze weer binnen kwam, „wat is ze verandert.“

„Ja, eng in haar verbeeld,“ vond Cor.

Eva gaf geen antwoord en Max keek peinzend voor zich uit.

't Was een rare nacht. Papa en juffrouw Betsy waakten samen bij de zieke, die voortdurend ijde.

Op de logeerkamer lag Loula. 't Raam stond half open, 't was zoo warm en in haar mee hoold dwarrelden de gedachten door elkaar. Soms, heel een riel ze in slaap en droomde onrustig van school, van werk dat niet af was, van Quen, die haar afschilde een naar Brunsel te gaan, tot... ze ineens wakker werd en in 't oort niet wist waar ze was. Uit de kamer over haar klonk eense kingerde, half scherpende stem. 't Was Quen, die al ijende om de wonderlijkste dingen riep.

Voorlichtig op haar temen ging Loula naar de ziekkamer, waar papa aan 't voetende sat en Betsy bij 't kussen.

Papa haalde treurig de schouders op en Loula ging weer heen, ze vroeg niets, een vreeslijk, benaamd slinkkerig gevoel in haar heel belette haar te spreken. Met treurige oogen leek ze naar 't flauwe roze licht uit de ziekkamer en ving enkele verwarde zinnen op.

Als ze nu beter werd, o, dat langzaam herstellen. Ze zouden haar in den tuin dragen en voor 't geld van haar verjaardag zou ze bijne vruchten voor Quen koopen, ze

zou haar voorlezen en kinderachtige spelen met haar doen. Ze had zoo dikwijls gehoord, dat reukke menschen zoo aantrekkelijk zijn. Nu, zij zou haar woorden wel wikkelen en wegen, wel om allen denken, alle maaijkeheden uit den weg ruimen.... als ze nu maar gauw beter werd.

Tegen den morgen werd ze kalmer en toen dokter kwam, beval hij rust.... absolute rust.

Er werd sand voor de deur gestrooid en de bel aangevonden.

Ze lag nu steeds met dichte oogen, alsof ze sliep, zomaar sluissterde ze even: „O, Lou, zoo'n heesdijpje,” maar ze lachte toch toen Loula een groot heesdijpje witte rozen van Floor Delaers op 't tafeltje vóór haar bed neezette.

„Toe, doe 't tukernaam open!” vroeg ze tegen 't ston.

Papa stond op, schoof 't raam omhoog en meteen woe een heerlijke lucht van rozen en pas gemaaid gras naar binnen.

„Lekker,” seide ze tevreden en knikte papa dankbaar toe

.....
't Was avond. Een veldzaam mooie Juli-avond. Buiten dansen de muggen in 't avondrood en de tukernaam, die 't gras gemaaid had, seide tegen Willy:

„Dat is een boeken van maal weer!”

„O,” antwoordde Willy en keek naar boven naar 't open raam.

Toen begrepe de tukernaam zijne reis op en ging door 't poortje den tuin uit.

Loula hoorde hoe hij Willy goeden avond wenschte, toen keek ze uit 't raam naar den Dom.... half acht. Vreeljk bleek het klokkengepel door de warme zomerlucht en langzamerhand werd de slaaphamer getruild in een zijp, goudachtig, purperen licht van de ondergaande zon, de witte rozen leken roze, de kussens en de sprei ook en de bleke wangen kregen een warmen gloed, 't krulhaar om 't smalle gezichtje leek van goud.

„Wat is ze mooi,” fluissterde Loula papa in.

Hij knikte.

O, ze slaapt, ze zal beter worden onze mooie, lieve Queen,

dacht Loula en keek naar 't open venster, steeds meer goed, steeds rijker werd het licht, nu was 't heele ledikant als verguld.

Immens gingen de groote, zachte oogen open en zagen verbaasd rond, toen sloot zij ze.... en ze sloot weer te openen.

De zon was nu heelemaal onder.

De rozen waren wit, de sprei en de kussens ook weer en de kleine, smalle, onrustige handen lagen stil op de sprei, voor goed en onbeweglijk.

Loula keek van Queen naar papa.

Immens begreep ze 't, waarom die tranen zoo zelden over papa's bleke wangen.

„Neen, neen,” schudde ze 't hoofd, „'t kan niet, 't is niet waar.”

Papa knikte kort, heel even, toen ging hij naar 't open raam en Loula zag zijne schouders schokken. Maar zij kon 't niet gelooven, 't was immers veel te erg. Neen, 't was niet zoo.

„Toe Queenie, zeg wat, toe!” smeekte ze ernstig.

„Toe Queen, geef me je handje.” Stil lagen de doode handen en 't kleine mondje, dat zooveel lieve dingen gezegd had, zwong.... zwong voor altijd.

Zacht opende Bets de deur.

Loula begreep haar gezicht in de sprei en smakte, zacht, gesmeerd zonder opheffen tot eens stervige hand op haar schouder haar deed opzien.

„Kom, Loula, kom mee!” vroeg papa zacht maar dringend.

Ze volgden allemaal, Bets en de jongens, die binnen gekomen waren ook.

Beneden in de voorhamer was 't donker. De jaloezieën waren overal oer en de meiden zetten met dikke, roode oogen het thesgood klaar.

Willy smakte het telkens hardop uit, Alex zag bleek even als papa en Bets liet Loula's hand niet los, terwijl er steeds tranen uit haar kleine, vermaide oogen vielen.

Het regende en haartjes en brieven uit alle streken van het land. Loula opende ze wezenloos en las met droge, beudende ogen de woorden van deelneming.

Piera Delors kwam met een tak witte sneeu en de Normannen hadden hunne kleine treurvoet ook geplunderd, Max bracht ze den volgenden morgen.

In de gang zag Loula hem en ging hem te gemaet.

„Arme Leuk,” zeide hij hartelijk en schudde haar hand.

„In 't niet vreemdijk?” vroeg ze tusschen.

„Ja,” zeide hij kort en heesch en zag haar vragend aan.

„Mag ik haar nog eens zien?”

Zonder iets te zeggen ging ze hem voor naar de half donkere slaapkamer.

Stil en bleek lag ze daar tusschen haar witte bloemen, met de kous, gouden kraffen om het smalle gezicht, majestueuzer dan ze ooit in haar leven geweest was.

„Queeni!” zeide hij zacht en onbedrieg en toen op 't portaal, met een herten snik. „'t Beste, heer, Leuk.”

Op een stralenden Juledag werd ze begraven.

't Was ineens een ongewone drukte in dat stille huis. Een Wierden was met tante en drie jongens uit Meirum gekomen, een Victor uit den Haag.

Loula dacht hoe Queen zelf dat gevonden zou hebben, hoe vreemd ze een Victor's kleeren zou vinden, hoe ze telkens was opgetaan om een veetenbank of lucifers en sigaren aan te geven, nu lag ze daar nog stil boven, maar straks werd ze weggedragen, voor goed.

Langzaam gingen de rijtuigen door de stad, 't was Zaterdag, marktdag.

In de tafelhkamer zaten tante Willemsen, Loula en Bet.

„O tante, o tante!” snikte Loula zonder ophouden en als door een rovel heek ze in den toornigen tuin, maar het bed met pertholens's, waarboven tal van geelwitte vlinders daddelden.

Waar scheen de zon over den zwarten wagen, die langzaam voortging over den Dren, die zijn vreemdijk klokkenpel deed hooren, wijd over de stad, over de kleine treurvoet, die al haar pracht en weelde aan 't Koninginnke gegeven had.

Op 't werkdag lag een schoen, lichtblauw boordje.

„Van haar blouse,” dacht Loula en opnieuw stroomden hare tranen.

's Avonds toen tante en de ooms weer weg waren, zat ze alleen met Willy in den tuin.

„Alles was beven bij papa.

„Leuk?” vroeg hij zacht.

„Ja, Wil, wat?”

„Ze ligt vlak bij mama.... toch niet zoo erg verzaam, hè?”

Ze schudde 't hoofd en streek hem over zijn kort jeugenshaar.

„Neen, Wil, niet zoo erg, maar toch....”

„'t Is vreemdijk, hè Leuk,” en met een poging om dapper te kijken ging hij verder den tuin in.

„O, Queeni, o Queeni!” en Loula begroef haar neus en bleek gezichtje in haar handen, tot Eva Norman kwam en haar zachtjes mee naar boven troonde, naar de logerkamer, waar ze nog sliep.

HOOFDSTUK XI.

MOEILIJKE DAGEN.

Met een zonnige stem las Loula wijfster de Bruijn het Nieuws voor, maar haar manier van lezen zeide duidelijk, dat hare gedachten ergens anders waren.

Beneden maakten Bep en Saar muziek.

Eva zat in den tuin naast mama aan de theetafel en Cor bracht op een blaasje twee kopjes thee binnen.

Ze gaf Loula een hartelijk klapje op haar schouder en beleden zeide ze:

„'t Gaat me aan mijn hart zoo verdrietig als Loula er toch uitriet, ik had nooit gedacht, mama, dat 't zoeking bij haar zoo duren.“

„Jij kent haar niet, Cor!“

„Neen,“ bekende Cor openhartig. „Ik meende, dat ze zoo oppervlakkig was.“

„Je hebt van kind af slecht over haar gedacht,“ riep Max, die uit de kamer kwam, in. „Jij hebt altijd iets op haar te zeggen gehad.“ Hij zag Cor wat verwijtend aan.

„Maar Max, je zult toch moeten toegeven, dat de kantschool haar veel goed heeft gedaan.“

„Och, ze was van zelf wel wat gematigder geworden, mensch wel.“

„'t Zal me benieuwen, wat ze gaat doen,“ zeide Eva peinzend en telde de maanden van haar breifteen.

„Hoe meen je?“ vroeg Cor.

„Och, ze is pas zestien, ze zal toch maar niet ineens thuis komen!“

„Neen, dat denk ik ook niet, dat is niets voor mijnheer Almerus,“ meende mevrouw Norman.

„We moeten Loula straks nog maar een poosje hier houden, ze heeft het behalve zoo evenaar.“

„Ja, maar, we zullen allen doen om haar een beetje op te beuren,“ zeide Eva.

Boven was 't stil, Loula vouwde de bladen van 't Nieuws dicht en liep met een zucht naar de ramen.

„Zie zoo, dat is alweer gedaan, dank je zeker!“ sprak de oude heer met iets treurigs in zijn stem.

„Hé, neem mijnheer dat moet u niet zeggen, ik vind het niets vervelend om u weer te hooren.“

„Maar niets prettig ook, zeg 't maar eerlijk.“

„Och, ik heb nu nogens plezier in,“ zeide ze moedeloos.

„'t is nog maar zoo kort geleden en ik mis haar in alles.“

„Dat begrijp ik wel, mijn kind.... maar, een oude man mag je dat wel zeggen, hé?“

„U mag allen zeggen,“ antwoordde ze met een flauw lachje.

„Je hebt plichten, Loula!“

„Och plichten!“ 't kwam er onverschillig uit.

„Ja zeker.... plichten tegenover je vader, je broers, juffrouw Betty, jij moet je vader's steun zijn, hem helpen, je vader heeft veel verdriet in zijn leven gehad,“ zeide hij ernstig.

„Ja,“ antwoordde Loula zacht en speelde met de franjes van een klein tafelkleedje.

Beneden zongen Bep en Saar nu een bekend Duitsch duet.

„Ik zal mijn best doen.“ Ze greep de hand van den half blinden man en zeide het nog eens met iets van de oude flinkheid.

„Blijft je thee drinken, toe, nog één kopje?“ vroeg Eva, toen Loula beneden kwam.

„Wel graag, Eel.“ Ze nam plaats op een laag stoeltje

naast mevrouw Norman en luidende droomerig naar Bep en Saar.

„Ai," mevrouw hield haar handen voor de ooren.

„Wat meesmees!" lachte Eva.

„Een van die kinderen zingt toch zoo chraut walsch."

„Ik begrijp nu niet, dat juffrouw Merckens ze altijd nog maar los wil geven," zeide Eva.

„Maar kind, ze moeten eenen doen, 't is heel lief, dat zij 't zoo volkoud," meende Cor.

„Hoor eens," vervolgde mevrouw, „ik sta niet toe, dat ze alle twee eenen doen, allende muzikaalste van de twee."

„Groot gelijk," riep Max en hij zag Loula aan, die diep in gedachten naar Eva's heus kerk.

„Wanneer moet je nu eenen doen, Ed?" vroeg ze inerna.

„Nu in 't najaar over een jaar, grifnietig hi!"

„Och, toch wel prettig om iets te doen te hebben, ik weet niet mijn tijd geen raad."

„Hoe zoo, wat doe je dan?"

„Och, ik loop zoo maar wat rond, Bets zorgt voor 't huishouden, wonderlijk er is niets voor me te doen. Anders hadden we nu alles met elkaar in orde gemaakt voor Brunsel, maar nu..."

„Ga je nu niet naar 't buitenland?" vroeg Cor medelijdend.

„Alleen, ... neen, voor geen geld, 't was allen al klaar, maar 't lide om nu toch te gaan, daar, waar we anders samen geweest waren, neen, neen, ik kan 't niet doen."

„Je moet hier wat vinden, stilig, je moet niet begiffen," zeide mevrouw Norman terwijl ze Loula over de knieën, smalle handen streek.

„Ik zal je eens een paar mooie boeken leenen," beloofde Max.

„Graag," en meteen stond ze op om weg te gaan.

„Loula leest te veel," zeide mijnheer Almerus tegen zijn zuster, die voor bondschappen in de stad was.

„Hem," antwoordde tante Willemien.

„Ja, allernaal treurige, sentimentele boeken, meest Duitsche."

„Jawel, jawel!" zeide zijn zuster radenkend en dan innem levendig: „Zeg, jij gaat naar Engeland voor zaken?"

„Ja en ik neem Alex en Willy mee, vindt je, dat Loula ook met ons moet gaan?"

„Neen, ik wilde je juist voorstellen haar voor die veertien dagen aan ons af te staan!"

„Heel graag, ik heb zelf verdriet en Loula is ook in zich zelf gekend, dat ik niet wijs uit haar ban worden, ze leest en leest en verder zegt ze niets en gaat zoo maar stiltejes haar gang."

„Nu, ik ga 't haar maar eens gaauw zeggen, ze is altijd nog al graag in Heilum."

Loula zeide niet veel. „Dan zal ik al mijn boeken meenemen, ik heb nog een heelen voorraad, dien ik uit moet hebben."

„Voor wanneer, Loula?"

„Och, zoo maar," antwoordde ze, toch even een beetje verlegen en toen tante Willemien weg was, zeide ze tegen Bets: „Jikken, zoo vervelend, ik ben in mijne onnadenkendheid zoo onhartelinge tegen tante Willemien geweest," en toen vertelde ze, wat ze gezegd had.

„Dat is bepaald onbeschofd."

„Ja, net of de pastorie goed genoeg is om te leen en tante's en oom's gezelschap op den knop toe."

„Nu, als je er bent, zal je wel niet alloor leeren."

„In praten heb ik geen haat," hield ze koppig vol.

Ma tien dagen was juffrouw Betsy alleen met de meiden in huis.

En als ze nu over veertien dagen alle vier weer terug kwamen, dan begint het oude leventje weer, Alex studeeren, Willy naar 't gymnasium en Loula.... ja Loula, wat moesten ze daar mee beginnen?

't Heel vol bewaarende, treurige gedachten liep jul.

frouw Betsy 't huis rond.

Johan, Onno, Frits en Broer haalden haar.

„O, Louk, je weet 't nag niet!”

„'t Is vreemdijk, en hij moet een jaar stil liggen,” riep Broer.

Loula zag verward om zich heen.

„Jongens, achteuw niet soo deer elkaar,” beval Johan en dan tegen Loula: „Och, Professor heeft glazen sijn been gebroken, hij is boven van een hooiwagen op straat gevallen en nu zal hij stellig wel een weken moeten liggen.”

„En hij ligt in de mooie rijkammer, Louk,” vervolgde Broer, heftigmaal afgewonden over 't ongewone geval.

Aan 't hek kwam tante Willemien haar gejaagd optrouwend tegemoet.

„Och, kind, dat het nu soo treft, 't spijt me soo voor jou.”

„Kom, tante, dat is 't ergste nu niet, hoe vreemdijk, dat hij soo'n ongeluk heeft gehad.”

„Ja, maar 't is betrekkelijk nag gelukkig terecht gekomen, zegt de dokter.”

Zijn Heuggeleerde was een lustige nicht, en hij dacht niet anders of 't heele huishouden draaide om hem.

Loula herkende hij onmiddellijk tot voorlezen van Alward's boeken of die van John Verne.

De boeken in haar koffer lagen den vierden dag nag ongekeken op 't tafeltje van haar logeerkamer. Allemaal treurige boeken, die Max haar niet geleend had, boeken, vol verdreven, opgeschroide gedachten, „als ik alleen nag maar lezen wil,” had ze tegen juffrouw Betsy gezegd.

Maar nu dacht ze er niet meer aan. Met belangstelling las ze de kinderen van Kapitein Grant voor, net soo lang, tot ze hooch en mee werd.

Haar werkrachtige natuur hernam soo langzamerhand weer de boevenhand.

Enn was sijn bezig de stof af te vegen in oom's studeerkamer.

„O, oom, is u daar? Zal ik weer weg gaan?”

„Wel neen, Loula, zeker niet!”

„Maar oom, u moet aan twee preken werken, steur ik u dan niet?”

„Ga je gang maar kind.”

Loula was in geen rookleurige stemming. Na, hier ging 't nag, maar over een dag of acht, als ze weer thuis was, dan zou ze haar Quentia weer even hard minnen, dan zou ze alles weer treurig en even somber inzien, dan zou ze zich maar weer verdiepen in al die rare boeken, waar ze nu geen zin in had, maar dan wel, och, om den tijd door te komen.

Oom's pen, die aanhoudend over het papier knaste, hield ineens op, hij hoorde sijn goed, grijs hoofd naar Loula om en vroeg:

„Loula, vertel me eens, wat ga je doen?”

„Hoe maent u?”

„Als je weer in Utrecht bent.”

„Och, niets, ik weet het niet.”

„Niets? Heelmaal niets?” Hij schudde het eervuurdige hoofd en keek naar buiten, ver over de rijpe graanvelden naar de bloeiende heide, vol schitterend witte sandplekken.

„'t Is warm oom, hoe trilt de lucht.”

„Ja, ja.... maar niets doen, dat houdt jij niet uit, mijn kind!”

„Maar oom, u begrijpt toch wel, dat het te hard, veel te hard voor me wesen zou en nu alleen naar Brussel te gaan,” zeide ze driftig.

„Zeker, Loula, begrijp ik dat, ook, dat je liever niet meer naar de daven Manders seudt gaan, nu je vriendin Ange er niet meer is.”

„Juist oom,” antwoorde ze veel zachter dan eerst en weer keek ze naar die wijde, vrede velden en dan de kamer seud vol verschooten dingen en ze dacht: „Och, als oom er nu plezier in heeft een een prekje tegen me te houden, laat hij sijn gang dan maar gaan,” en geduldig met iets

slachtofferschap nam ze een afwachtsende houding in een rieten, hulen stoel aan.

„Louise, ik weet heel goed, dat je je ongelukkig voelt.“

„Ja aan.“

„Maar je hoeft je niet ongelukkiger te maken dan je bent.“

„Dat doe ik niet, geloof ik.“

„Ik geloof 't wel. Zie je, verdriet maakt wel een bitter, ontevreden, maar ook agaat en dat hoeft niet, dat is niet noodig, dat is ook niet goed.“

Ze zwog en oom vervolgde: „Ik houd te veel van je Louise, om je ebb te sien. Ik heb ook te veel van Elze gehouden om je dit alles niet te zeggen.“

Louise's lip begon veraderlijk te trillen.

„Queen hield zooveel van u,“ zeide ze eenvoudig en alkte een paar maal om opkomende tranen tegen te gaan.

„Jou wachten thuis ernstige, heege plichten. Door opgaan in eigen verdriet, heb je vergeten hoe je vader leed, hoe Alex en Willy, die zooveel van haar hielden.“

„Ik mis haar 't meest.“

„Dat weet je niet. Dat is niet al te meten.... het gevoel. Jij bent jong, 't leven staat voor je, je vader wordt oud, hij heeft al zooveel verloren. Wem opgewekt, wem zijn steun, zijn zon in huis, vroeger heb ik je dat al meer gezegd, nu is alles anders, moeilijker, zwaarder, maar je hebt meer krachten gekregen.“

„Ik kan geen comédie spelen, als ik me treurig voel, kan ik niet spreken, als ik spreek, zou ik 't uitschelden...“

„En wat zou dat, je hoeft je je tranen niet te schamen. Gedeeld lijden is beter dan alleen lijden en je zoekt een gevoel van verdoening krijgen als je je vader wat opbeude. Je bent geen kind meer, je hebt een gezond verstand, zoo, dat je vader prettig met je praten kan.“

Louise had de martelaarscheiding laten varen, ze vergat dat ze niet van zoegruemde preekjes hield en ving ieder woord gertig op.

„Je vader klagde verleden nag, dat je zoo in je zelf geboed was, wem open, wem vrij met hem, troost hem, probeer in zijn verdriet ook te komen, leel met de levenden. Zie je, als Elze nog leefde, zou ze ook vragen: wem lief in huis, wem nacht tegen de broers, bemoei je wat met Willy, sluit je niet zoo op. Zou ze het niet zoo zeggen?“

„'t Hoofdje in den rieten stoel knikte en de stoldoek weef van tijd tot tijd over het betruande gezicht. „Er is een troost in, Louise, om zoo te leven als onze lieve gesterrenen het graag gehad hadden, dat zal je ondervinden en dan.... probeer je zelf te vergeten. Ik heb je dit niet gezegd om je de les eens te leeren, ik kan heel goed in je gevoel komen, mijn kind, ik meende je er alleen op te moeten wijzen, omdat ik het een goed met je meen en zooveel van je houd.“

„Dat weet ik een en ik dank er u hartelijk voor, ik zie 't nu zelf in, ik zal mijn best doen,“ zeide ze ferm, atak hem haar hand toe en keek hem door haar oogen vol tranen, dankbaar aan.

Met iets van haar oude dapperheid vergde ze verder het stoel af en oom werkte door aan zijne preek.

Haar vroegere voorrecht kwam geheel terug.....

.....
Ze zaten nu weer met zijn vijven aan de tafel in de eetkamer.

Willy, die op reis soms zoo vroolijk was geweest, leek angstig bedrukt voor zich uit.

„Nu, is 't uit!“ zeide hij met een macht en keek onder zijne wimpers door hoe Louise op Queen's plaats zat.

Ze waren allemaal wat opgeschoven.

„Papa, vindt u 't goed, dat ik op haar plaats zit?“ vroeg ze met een klein.

„Zeker kind, wie zou ik er liever op sien, dan mijn oudste, maar wat zie je er goed uit.“

„De reis heeft ons allemaal goed gedaan, en Beta de rust, is 't niet?“

De knippende oogjes weer vol tranen, knikten Loula goedig toe.

Willy vertelde van Londen, hij haasde alles wonderlijk door elkaar, zoodat Alex hem telkens verbeteren moest met een: „Heen Wil, dat was niet in Londen, dat heb je ergens anders gezien." Maar onverdroten ging Willy voort.

In lang hadden ze niet zoo gezellig gesten en papa bleef langer beneden dan hij in den laatste tijd gewoon was geweest.

Na het eten ging Bets met Loula naar boven.

„Louk, vindt je het naar om weer naar je eigen kamer van vroeger te gaan? Ik heb alles gelaten zoals 't was," vroeg ze nacht.

„'t Is heel goed," en Loula greep de dikke handen. Maar toen ze alleen was, haastte ze het uit. Daar, over haar bed, stond het andere ledikant; er boven hing een photographie van de Koningin, toen ze nog Prinsesse was met den grooten hooft vol veeren, verder, een star van nieuwjaarskaartjes, een portret van Loula voor ze naar koutcheval ging, een klein kinnikportretje van Queen met Floor Delaun, een schaterlakkender en een kleine etagère met beertjes, die handwerken tusschen de strengen pootjes hadden.

Loula keek hoe ze stonden, met als toen, och, die goede Bets. En daar de kast.... heelmaal leeg en 't kleine kastje vol avulsterijen, beekjes, vaasjes, portretten, boeken op het anderste plankje. Hare gedachten gingen terug naar verjaardagen, wanneer ze elkaar een boek gaven en zij Queen er altijd nog een kleinigheidje bij.... hoe keurig hield ze haar eigen en Loula's kastje altijd in orde. „O, Queenie, kom terug," zakte ze 't uit als een klein kind.

....Maar die voornemens, een flink te zijn, om 't in hula gezellig te maken, kom, niet denken, vooruit. Ze bette haar oogen met heid water, hing een pootje uit het open raam en ging toen naar beneden. 't Water saaide

gezellig op de theestee, met kleine, wassende kringen naar de vaas, die op tafel stond.

Loula wierp een blik op juffrouw Bets, die voor het theeblad was ingedut en dan naar de vaas, die vol was met reede, half verderde geraniums.

Kom! Op haar teenen ging Loula naar buiten en vulde haar vaas met een paar heliotropen en enkele dahlia's.

Toen ze weer binnen kwam, opende Bets juist de oogen.

Lachend knikte Loula haar toe en weer vroegend op de Meemen.

„Bredlig, hoor! Ik heb daar zoo geen slag van en toen ze zag, dat Loula een steel bij de tafel schoot: „Hé, hoe gezellig. 't theesartje haacht ik alweer alleen door, papa en de jongens moeten 't altijd boven hebben."

„Als ik papa eens vroeg om hier te komen en Alex ook, wanneer hij thuis is?"

„'t Zou veel gezelliger zijn, je kunt 't proberen."

En daar denken en doen gewooneijk óm bij Loula was, stormde ze naar boven, klapte bij papa aan en zeide: „De thee is klaar."

„Goed, maar ik zie mijn kopje niet, kind."

„Ik zou zoo graag willen, dat u weer beneden thee kwam drinken, 't zou zoo gezellig zijn en bereikt den avond zoo."

„Maar mijne kranten?"

„Hé papa, neem die dan mee naar beneden, dat doet een Wierden ook."

Lachend stond mijnheer Almerus op en meteen ging Loula naar Alex toe en vroeg hem ook om beneden te komen.

„Kind zeer niet, ik ben midden in mijn werk."

„Toe, papa komt ook."

„Voorsit dan maar."

Willy was nergens te vinden.

„Zeker met vriendschap uit," meende juffrouw Bets.

„Zie zoo," dacht Loula een minnert of wat later, toen papa en Alex ieder met een blad van de courant voor zich zaten.

Papa las iets voor, Alex ook en papa gaf Loula een blad, „dat moet je maar eens lezen kind!“ 't Was uit de jeugd van een Engelsch schrijver. Na haar las Alex het en spraken ze met hun drintjes er even, terwijl Beta de kappen vulde.

„Mijn heerenkete heb ik al, juffrouw!“

„Owe derde, mijnheer.“

Loula leekte even stilletjes voor zich heen en Beta knikte haar toe.

Door de open tuindeuren bleek de piano van mevrouw Norman. Nu zaten ze daar gezellig met elkaar, als zij nu ook naast Eva zat en naar Max' vroolijke verhalen luisterdeneen toch niet, ze wilde niet rusten.

Ze luisterde naar de verhalen van Londen en toen Wil tegen regenen thuis kwam, leidde ze 't gesprek van hem af.

Papa hield er niet van, dat Willy 's avonds altijd bij vrienden zat.

„Daar, tot je steel krijg je niets dan opwarmel,“ plaagde Loula en schoot hem goedig een koge thee toe, dat hij haastig opkeek naar het verbaasde ogen, dat ze zoo gezellig zaten.

't Was reggen wat, toen papa en Alex weer naar boven gingen.

„Dag, Loula, kom je straks nog even bij me?“

„Zeker papa.“

Hij streek haar goedkorend over de bruine, springende krullen.

HOOFDSTUK XII.

DE KOEKURTUS.

De familie Derard zat aan het ontbijt, toen de post een brief voor Ange bracht.

„Ei gekkikig!“ ruchtte ze.

„Waarom?“ plaagde Mlle.

„Wel, dan ben ik even even niet meer het milkpunt van al jehai plagerijen, 't is haast te erg, grootmama.“

Grootmama knikte haar toe.

„O, 't is altijd zoo geweest en 't zal wel altijd zoo blijven ook, dat grootmoeders veel goediger voor haar kleinkindren, dan voor haar kindren zijn, je petite Maman, 't is zoo,“ lachte Mlle.

„Mlle en ik wisten, toen we eenien jaar waren, niet behandeld als volwassen meisjes.“

„Jehai waart samen,“ verontschuldigde grootmama zich, „en dat maakt een zeer groot verschil.“

„Ah, qui s'accuse, s'accuse,“ schaterde Eugène 't uit en tilde zijne moeder met steel en al op.“

„Laat toch, Eugène,“ riep de oude dame.

„Toe kinders, weest nu stil, ik kan mijn brief haast niet lezen,“ knorde Ange.

„Wel ja, nog meer, we zouden wijgen omdat de Babes van de familie een briefje krijgt,“ zeide Mlle met een quasi heus gezicht, „ik zou me schamen als ik jou was, Ange.“

Maar Ange, geheel en al in haar brief verdiept, antwoorde niet, zag niet eens op.

Mia en Milla gingen omwaachen.

„Dat kleintje wordt helemaal verkeerd opgevoed,” en Mia trok de schouders berwaerd op.

„’t Is ook ongelukkig, dat die roeddrank juist uitdruk op de heeschool, waartoe Ange zou gaan, je zult zien, met Kiseerjaar loopt ze hier nog even losbandig rond.”

„En wat ’t ergste is, ze wordt zoo lui,” viel Eugène in.

„En ook dik,” knorste Hubert’s stem boven allen uit.

„Niet waar,” riep Ange ineens, „dat zou ik wel gemerkt hebben.”

„O, ijdelheid, eenmaal op haar zoo snel toegesamen omvangrijkheid, haalt haar uit haar afzonderlijke lectuur,” plaagde Eugène en dan, terwijl hij vlak bij haar kwam en kleine wolkjes rook in haar gezicht blies: „Ten, Ange, zeg ’t maar, is ’t een huwelijksaanzoek en staat er ook in, dat hij een slank, rank meisje wil hebben, zeg ’t mij maar?”

„Eugène, laat dat geroek,” knorde Mia.

Milla begon om te waschen en grootmoeder kreeg haar haakwerk.

„’t Wordt eens spreuk van duizend sterren, hé, mama?” vroeg Eugène.

„Neen vier-en-veertig, jongen.”

Hubert was op Ange, die ingespannen met een ernstig gezicht sat te lezen.

„Van wie, kind?” vroeg grootmoeder nacht.

„Van Loula.”

„Och, en hoe gaat ’t haar?” vroeg de oude vrouw deelnemend.

„O, ik heb nog niet zoo’n flinken, genden brief van haar gehad.”

„Hoe dan?” zeide Milla met een vragend gezicht.

„Laat eens wat hooren?” vroeg Mia.

Hubert en Eugène stonden op.

„We mogen zeker niet blijven!” vroeg Eugène met een zondaarsgerucht.

„Ga maar gauw weg!”

Hij glag, maar Hubert bleef.

„Mag ik, Ange?” vroeg hij.

„Zeker ook. Nu, ik zal hem jehal verliezen, hoewel ik eigenlijk veel te onafnoedig ben, na al dat geplaag van jehal.”

„Gloeiende heetjes op een hooft, lees maar gauw,” zeide Milla.

„Goed,” en Ange begon te lezen met haar mooie, heldere stem.

Utrecht, 7 October 19..

Beste Ange.

’t Is al lang geleden, dat ik je een schreef, ik was toen pas in Heirum, dus zoowat twee maanden geleden. Nu haast ik me om je drie hartelijke brieven een gauw te beantwoorden. Wat zal je wel van me gedacht hebben? Vergesd ’t me maar? Heusch, ’t was geen onhartelijkheid, maar Ange, ik heb zoo’n moeilijken tijd achter me.

Wanneer je hier waart, zou je alles zoo veranderd vinden, onze slaapkamer, die nu van mij alleen is, een heele bruin en een leven er bij. We missen haar zoo. Ik moet je nu bekennen, dat ik schandelijk egslet in mijn verdriet ben geweest, oom Wierden heeft me dat eens onder het oog gebracht en daar zal ik hem altijd heel dankbaar voor blijven. Ik dacht, dat niemand er zoo’n verdriet over had als ik; over papa en de jongens dacht ik niet, ik hield op mijn eigen heetje en verdiepte me in me zelf. Gelukkig is nu alles wat anders en leven we veel vroeliger. ’t Was ook hard nodig, vooral voor Willy, die zedra hij weer op school ging, andere vrienden kreeg als vroeger.

Papa merkte het niet, maar Beta en ik wel. We besloten er papa maar niet over te spreken en Alex vooreerst ook maar niet. Met veel moeite hebben

we hem weer in zijn vorig clubje gekregen. Hij is zoo'n goede jongen, maar doordat hij in 't huis ongezellig en treurig werd, zocht hij 't er buiten. Willy krijgt nog al een ruim weekgeld van papa en dat wisten die onderdeugende apen. Stel je voor, dat ze 's avonds onder voorwendsel van bij elkaar hun schoolwerk voor 't gymnasium te maken, in een café zaten. Gelukkig ken Willy niet erg goed tegen berausende zaken, zoodat hij er maar van werd, zoo kwamen we er achter. Dat laatste heeft toch nog een heele week geduurd. Wil wachte niet meer. Gelukkig is nu alles geleden, maar ik heb zoo'n gevoel, dat er nog de hand aan hem gehouden moet worden. Ik leer nu Latijn met hem mee, papa geeft er nu les in. 't Wakkerert hem aan en mij geeft 't wat te doen.

Toen ik pas uit Helrum was, heeft papa me eens bij zich geroepen om me te vragen of ik ook leeren in iets wilde nemen, toen wist ik zoo gauw niet, maar nu begin ik er toch eens over te denken; dat Latijn neemt weinig tijd en als ik er meer aan deed was ik Wil te gauw vooruit en dan zou zijne ambitie naar de maan zijn.

Een Norman gaat weer naar school, zoodat ik vooral 's middags niets te doen heb. Onsz huishouden is klein en ik ben toch pas zestien jaar, dus te jong om met papa mee visites te maken en met al die andere menschen om te gaan.

Hi bent zoo wat in 't zelfde geval als ik, nu je niet naar die hooftschool kunt gaan.

Verleden week ben ik met papa naar den Haag geweest. 't Was een rare gang, dat kun je wel begrijpen. Overal 't zelfde verhaal van de ziekte en altes. De nichten vroegen of ik dide nu een paarje wilde hernen en tante Ella vroeg 't zelfde. Ik dacht er niet over, in den toren zide papa nu, dat hij mij niet graag zou misseu. Dat deed me goed.

We hebben ook nog een visite op school gemaakt. Er waren veel nieuwe meisjes en de Engelsche kamier is nu door heele anderen bewoond. 't Was er toch wel gezellig vooral in onze maatschappij, herinner je je nog wel? Cress was allerhartelijkst. Verleden heeft ze bij een koffie gedronken. Bets zat erg met haar in en deed niet anders dan aanmoedigende gebaren maken van een vleeschschoteltje naar Cress en omgekeerd. Ze deden niets dan tegen elkaar lachen.

De twee ruiters Manders vroegen nog erg naar jou, en Annie en Gees waren allerhartelijkst.

En nu nog eens ten slotte een ernstig gezinje over mij zelf. Ik denk op twee gedachten — de een is middelbaar Engelsch-examen doen, de andere.... een kookcursus bijwonen die hier gegeven wordt, een cursus volgen in kunstgeschiedenis en een in Nederlandsche letterkunde. Alex beweert, dat mijn mond heelmaal naar het woord cursus staat, maar dat doet er niet toe. Papa en tante Wilherden zijn meer voor het tweede plan. Maar ik kan nog maar niet besluiten. Met November beginnen die dingen en duren ieder drie maanden. Als jij hier woende, en je deed ze met me mee, zou ik er geen ogenblik over denken. Ook is 't voor mij noodig, wat handiger te worden, een beetje meer van alle markten thuis. Later zou ik toch geen les gaan geven en van letterkunde, van kunst en koelen weet ik niets. Een Norman gaat het laatste ook leeren. Een juffrouw zal er ons les in geven. Papa vroeg mij jou die drie maanden te logeeren te vragen, maar je houdt niet van die soort dingen en je grootmoeder is er minschien niet voor. Ik zou het natuurlijk heerlijk vinden, dat begrijp je.

En nu geen woord meer.

Veel groeten van hier. Schrijf eens gauw, wat je zoekt doen als je mij waart en denk eens over die drie cursussen. Het modereuk hoorde er nog bij, als

„Jij dit alles in Utrecht haast leeren, ga ik later in jouw buurt in Lulk of Alton Japonezen leeren maken.

Groot je grootmama en de verdere familie, heel hartelijk

van je LOUK.

P.S. Schrijf me eens gauw je idee over mijne plannen.

„Dat is een heel geles," zeide Ange en viel met een zucht achterover in haar stoel.

„Een flinke brief voor een meisje van zestien, dat is een dapper, klein ding, die Loula," vond oom Hubert.

„Ja, dat is ze," viel Ange levendig in, ze heeft zoo iets, 't is een jongenswoord eigenlijk, maar 't drukt zoo veel uit.

„Voornit er dan mee," spook Melle.

„Ze is zoo kransig, vindt u niet grootmama, waarom zegt u niets?"

Nadenkend keken de levendige oogjes van de speister naar buiten en dan weer naar de ster.

„Lieve kind, ik denk...."

„Waarover, heeft u niet gekust naar mijn brief?"

„Juist heel erg, ik denk er over."

„Ik kan me zoo begrijpen dat Loula Elze mist, 't was ook zoo'n det," zeide Mla.

„En die moerrijpe mannetjes," viel Melle in, „zoo eenvoudig en mooi, George Linsen bemerkte zich den heelen avond met haar, ingluuts van met een volwassen meisje; ze was toen nog maar een kind."

„Ja, Linsen vond haar een sympathiek kind, toch had ik meer plezier in Loula."

„M. Hubert."

„Ja, nu ook weer, zoo flink, ze weet zoo, wat ze wil."

„Maar middelbaar Engelsch is geen kleinigheid en ze is pas zestien," vond Melle.

„Jewel, maar twee jaar om er over te leeren moet je

denken, toch zouden die andere lessen beter voor haar zijn en voor zeker iemand overrens." Hij keek naar Ange, die eenigzins grootmama aanztaande.

Melle en Mla wachtten het onblijgheid af.

„'t Zou niet kwaad wezen," fluisterde Mla haaruster lachend in.

„Ze zou leeren haar kleine, witte pootjes eens uit te steken," en dan hard op „Lieve Ange, zou je er ook eens overdenken om ons te helpen?"

Ange hoorde het niet, ze stond met haar arm om grootmama's hals en keek oom Hubert smeekend aan.

„Ze schijnt er zin in te hebben," dacht Melle hardop.

Ineens riep Ange uit: „Hoe heerlijk, hoe zalig, hoe dol, wat zal Louk 't prettig vinden."

„Wat, al een beukit genomen, gaat Ange naar Utrecht?"

„Al die carusamen bijwonen, mama?" slopen Mla en Melle door elkaar.

Ange lachte triomfantelijk. „Ja, mijne tante, grootmama en oom Hubert zijn menoch van de daad."

„En dat hebben juist zoo maar stilhetjes beklanken in dat uiterste hoekje van de kamer, zonder Mla en mij eerst te raadplegen, wel heel!"

Meer dansend dan loepend ging Ange naar boven en achter een klein briefje aan Loula.

† Klooster, 8 October 19..

Liebt Louk, geen Engelsch examen, maar de drie carusamen met mij. Grootmama wil graag eerst mij drie maanden missen en dan met je papa ruilen en ons tweertjes de volgende drie maanden hier hebben voor.... speuk.... neem ik het, jij, 't medevak. Enfin, we bedenken er betrekke mee. Dat gekookt lijkt me allerdekt en jou? Hoe gauw kom ik nu al bij je, wat ruilen we weer heerlijk over alles met elkaar praten.

Grootmama schrijft van avond aan je papa uitvoerig over alles en ik gaauw ook meer.

Met een hartelijken idiosoon

altijd je zoo liefhebberde,

ANGELIQUE DURARD.

.....
Tante Willemien druck juist koffie bij de Almerussen, toen Loula met Ange's brief binnen kwam.

„Die zoo, papa en tante, de kofel is door de kerk.“

„Hoe zoo, weet je nu bij welken dominee je op catechisatie zult gaan?“ vroeg juffrouw Betsy, die opbrek van haar koffiekas, waar ze druk mee in de weer was. „Maar, lieve engel, ik ga bij oom Wierdema, dat spreekt als een klok, neem, 't betreft nu een ander zaakje,“ en ze las Ange's brief voor.

„Een idiosoon.... bospottelijk,“ lachte Willy.

Alex knoop hem in zijn oor. „Onderzoeke rakker, geen aanmerkingen op de brieven, die je zuster krijgt.“

„Wel, Loula, dat doet me plezier!“ en mijnheer Almerus wreef zich in de handen. „ze is een allerliefst heugmeestje, wat zegt u juffrouw?“

„O, Ange is een snoetje, en zoo gemaniert.“

„Ze is een knap meisje,“ vond Alex.

„En ze heeft rood haar,“ viel Willy in, „dat is toch heelijk.“

„Juist mooi,“ zeide Loula.

„O, dan is 't zeker Engsch,“ plaagde Willy, die in een overmoedige bui was en alleromhelvendst alles naar zich toe haalde.

„Tot hier toe en niet verder, je hebt nu een heel kringetje om je heen van de meest uitgesochte spijzen. Je bent voorziet, nu zullen we onze gast eens helpen, als je liefst, tante, bedient u zich.“

Willy zag Alex met een woerdend gezicht aan voor zijne strektoewijzing.

„Wel, kinderen, wat lijkt me dat nu een heerlijk geschildt plan,“ en tante Willemien haak tevreden rond.

„Hoe zou je er over denken, Loula, als we er vandaag eens samen op uitgingen, naar mevrouw Wetelaar om te zeggen, dat juist twentien graag meedoen, verder naar de dames Voorhoef, waar de letterkundige les plaats heeft en naar mevrouw Diggers voor de kunstgeschiedenis?“

„Best, tante, heel goed,“ zeide Loula glim. „Vrij is mijn hart niet, weet u.“

„Ze kan zich wat aardig voor doen,“ vond juffrouw Betsy, „maar die koffie vandaag, die wil nu maar niet doorloopen.“

„Dat heeft nu niets met Loula's voordoelen te maken, wel, Bets?“ plaagde Alex, „maar 't is waar, een manach zijne gedachten springen zoo dikwijls. Bets denkt ook heel vrag.“

„Feel toch, een vad overach zoo voor den gek te houden, schamen je Alexander,“ lachte juffrouw Betsy goedig.

Ze was dankbaar en blij, dat alles nu zoo goed met Loula geschikt was en hield met haar kleine, goedgeoogde oogjes de tafel rond.

„Ange, wil je trammelen of loopen?“ vroeg Loula, nadat de eerste begroeting was afgehoopen, op een guven Octoberdag.

„Loopen, Leuk. Heerlijk, je weer te zien. Wanneer begint alles nu?“

„Eten November.“

„Dan heb ik nog een goede week om op mijn verhaal te komen.“

„Ja, en vinden het thuis zoo prettig, dat je komt.“

„Dat is een plezierig idee voor me.“

„Zeker, dat zou ik ook heerlijk vinden als ik jou was. Maken ze 't thuis goed, pas op, een rijtuig Ange, straks, als we thuis zijn, zal ik je wel alles van de leunen zeggen, wie er mee doen en zoo.“

„Goed, heel graag!”

Loula sprong van den hak op den tak en Ange zag haar vrolijk lachend aan.

„Praat ik omzín, Ange? Dat doe ik nu van plezier, dat ik je zie.”

„Neen, geen omzín, heer Leuk.”

Na de koffie nam Loula haar mee naar boven.

„Hier slapen we samen, Ange, hier ik, daar jij,” en ze wees op het bedkant, waarboven de ster van nieuwjaarskaartjes hing.

„Och, Leukie, vindt je het haush niet naar?” vroeg Ange zacht.

„Nein, wensdijk niet, wie zou ik er liever in zien dan jou,” antwoordde ze eenvoudig.

De week ging voortbij met toekensidelen voor de knaen en visites maken bij mevrouw Wetelaar, de dames Veenheef en mevrouw Diggers.

„Tusschen die cursussen in, zullen we nog een zee van tijd hebben,” merkte Loula.

„Dat sal niet mee vallen,” dacht Ange, „we zullen toch aantekeningen van alles moeten maken.”

„Van 't geboek ook?” viel Loula lachend in.

„Waarom niet?”

„Och, 't kan ook wel.”

Op een koude, mistigen Maandag kwam Cor Norman Ange en Loula halen om naar mevrouw Wetelaar te gaan, in wier keuken de kookkessen gegeven zouden worden.

„Hebben jehi wel een flink bezeklar bij je?” vroeg Cor.

„We zijn best ingespannen met een portlood en een schuif er bij, daar heeft juffrouw Betz weer gezogd,” antwoordde Ange.

„We zijn met ons zamen, drie Wetelars en wij.”

„Aardige meisjes, die Wetelars, ze waren uit, toen we er een visite maakten en Loula heeft er ook nie?” vroeg Ange.

„Ik hoorde, dat ze heel aardig zijn,” zeide Loula.

„Niet eig, zee lacherig,” antwoordde Cor met een ontstond gezicht, als er er maar geen geidheid van maken.” Cor hield van heel weinig menschen.

„Neen, we moeten het heel ernstig opnemen,” sprak Ange en gaf Loula een knipoogje.

In de groote keuken van mevrouw Wetelaar zat mevrouw met haar drie dochters Men, Nelly en Leida. Ze hadden heege scharten aan met meowren. Men was achttien, Nelly zeventien en Leida zestien.

Lachend schudden ze elkaar de hand. Ze hadden alle drie donkere oogen en lichtblond krulhaar en spraken met een licht Indisch accent.

„De juffrouw is er nog niet, en de kachel brandt al zee lekker, mamma dunkt, dat we self ook op het vuur moeten passen,” zeide Leida, die de drukste was.

„Ze meet een maar gauw veel lekkere schoteltye leeren bereiden,” en Men knikte Ange lachend toe.

„En de goedkoopste manier om de dingen lekker te maken,” viel Cor Norman in.

Nelly keek alsof ze daar niets van hebben moest en Loula dacht, Cor's hoofd is weer vol van suinigheidsmaatsregelen, toen ging er naast Cor staan en vergeleek haar horloge met dat van Cor.

„Nu meisjes, een prettige lei!” wenschte mevrouw Wetelaar ze toe, „er is gebeld, ik hoor de juffrouw komen en sal jehi gauw even voorstellen.”

Juffrouw Van Dal was een groote, magne vrouw met zachte, bruine oogen.

„Ze ziet er niet uit alsof ze veel geinoept heeft van haar eigen klaarmaaketa,” fluitende Loula Nelly in, die met een kler als vuur haar rouw begon te snuiten een een opkomende lachheid te smoren.

Ma een kwartier waren ze alle een bezig.

Cor en Men waren de handigste, dan Loula; Nelly had telkens lachbeien, maar Leida en Ange schenen er weinig plezier in te hebben. Leida was zeldzaam onoplettend en

Ango was bang zich te branden, ook bang, dat ze lever haar schiedek of beurslaar aan een verruchting waagde dan iets warm met hare vingers aan te pakken.

„Nu!" vroeg juffrouw Betzy toen de meisjes 's middags aan tafel kwamen.

„Zeker geen honger?" veronderstelde Alex.

„Toe vertel nu!" vielde Willy, „Jeen, 't zal wel heel mal zijn."

„Ik vond het heel prettig, hoewel we nu juist geen lekkerrijen gemaakt hebben," zeide Loula.

„En ji, Ango?" vroeg mijnheer Almerus.

Ango schudde als een poedel met haar roode krullen en proestte 't uit. „Alschuwelijk, mijnheer, vreselijk, van snoepen geen schijntje, heestmaal geen lekkere dingen en zoo rian."

„Wat was rian?" vroeg Willy met groote belangstelling.

„O, ik moet met een hard bersteitje eens pan schoon maken en die abelige, heete dekels, je brandt je al aan 't gewaaren, die uit zoo'n pan opstijgt, men, dat is iets, wat ik nu niet voor mijn plezier doe en dan.... dat zou ik nog bijna vergeten, al die warme dampen; ik vind het bezaard zoo'n oersnucht, feel." Ze bekeek haar lijn, witte, maar gewervende handen en sloeg haar groote donkere oogen met quasse wanhoop op.

„Litterken uit den stiel?" vroeg Alex medelijdend spottend.

„O, ja, hier, en omme schraan op mijn pink."

„Nu, Ango, je loopt geen gevaar om je slankheid te verliezen van 't aanopen, dat is een bewaar middel," plaagde Loula haar en ging levendig voort, „ik vind het heel prettig, zie je, als dat water zoo grinnig borrelen gaat en die aardappels zoo zacht worden!"

„O, Louk, hoe heerlijk, dat je er zoo'n plezier in hebt," en juffrouw Betzy wreef zich in de handen.

Het bleek, dat ze voor de twee andere Curramenflink wat te doen hadden, want er schoot weinig tijd voor iets anders over.

„Dat valt me tegen," zeide Loula eens tegen haar vader.

„Mij valt het men," antwoordde hij lachend, „jehi zijn nog veel te jong om als dames thuis te zijn."

„Daar is wel iets van aan," bekende Loula eerlijk en ging naar de voorkamer, waar Ango piano speelde en Alex, ricselapi gesignide.

't Was tegenwoordig een geestig leven bij de Almerussen. Nog heel dikwijls werd er over Queen gesproken, maar 't gaf geen drukkende stilte meer als haar naam genoemd werd.

„Querele aan ook zoo'n plezier in de boekkenen gehad hebben," sprak papa eens half in gedachten en keek naar het groote meisjesportret, dat nu in de voorkamer hing.

Willy had een groote bewondering voor Loula opgevat, die altijd nog ijverig latje met hem meeleende. De jongen voelde hoe 't Loula was, die den eigendijem stoot aan hun tegenwoordig leven had gegeven. Hij had dan ook nagsmoeg geen geheimen voor haar en stelde een bijna blind vertrouwen in haar. Allen besprak hij met Loula, zoals hij haar wel seemde.

„'t Zal vreselijk wezen, als ji en met Ango mee gaat naar Limburg," zeide hij zuchtend op een honden Decemberriddag.

„O, 't kan best zijn, dat we van onze driemaandelijche curramen een halfjaarlijche maken, dan ga ik pas in 't najaar naar haar toe."

„Dat zou nog eens een bod zijn."

't Gebeurde ook. Na April zou Ango terug gaan en Loula alleen nog tot de groote vacantie wat lessen nemen.

Half September zou men naar Limburg gaan. Zoo was het plan.

't Was een koude Januarmorgen, toen Ango met een zacht wakker werd.

„Louk, er is geklopt," zeide ze half slaperig.

„Nu al, wat is 't voor dag?"

„Maandag.... kookdag en van middag Japanschekurut," kwam Ango Loula's gebragen te hulp.

„Kind, laat je Japanners opvliegen in den vroege morgen, ik heb weinig aantekeningen gemaakt; eigenlijks weet ik er niets van en ik heb geen tijd meer om na te kijken, want dadelijk van de Wetzlars gaan we naar de geschiedenis.”

„Ja, om twee uur in de kookpot uit en een drie uur begint 't anders.”

„Hé, zoo'n Maandag!”

„Geen zin in den dag, Louk!”

„Geen zin, om die Japanners, weet je.” Metten sprong ze haar bed uit.

„Louk, wat is 't water koud, hé, 't is bevroren.”

„Hé, har weer. Enfin, ik houd wel van zoo iets buiten-gewonen, zoo'n warmte dat alles er van onder den indruk is, dat je tot één uur in den nacht buiten zit, of zoo'n kou, dat 't heele huishouden er van stikken staat; al die extra dingen vind ik nog al grappig....

Vanavond komt Eva Norman hier thee drinken, als ik mijnsheer de Bruyn heb voorgelaten komt ze met me mee.”

„Max ook?”

„Ja.”

„Jemmer, dat Max geen muziek maakt.”

„Och, ik ben ook niet musikaal en,” immers hield ze op en maakte met buitengewonen ijver haar haar op.

„Wat doet 't er toe of jij musikaal bent of niet voor Max?” vroeg Ange een klein beetje verbaasd.”

„Och enzikel ik wille maar zoo wat, alles wat een mensch in den winter vóór achten zegt, is onverschillbaar.”

„Dat neem ik aan, maar o, daar gaat mijn fluwelen strik van mijn rek, nu moet ik mijn ruit aan, en die ruit kleurt me zoo leelijk.”

„Nuf.”

„O, Louk, je zult zien, 't wordt een ongehuwdag, altijd als ik mijn ruit aan heb, gebeuren er vervelende dingen.”

„Dat bijgehoofd van jou, welk ontwikkeld, verstandig mensch gelooft in den tegenwoordigen tijd nu nog aan den invloed er van.”

„Louk, schiel uit, 't is nog vóór achten.... du niet teekerbbaar,” viel Ange lachend in en volgde Loula naar beneden.

Twee uur later waren ze in de keuken van mevrouw Wetzlar.

Ange en Cor stonden ieder voor een petroleumstel.

Ange weer een pan met macaroni, Cor voor een vleesch schotelletje.

„'t Ging nooit zoo erg goed tusschen die twee en tevens liet juffrouw Van Dal ze dikwijls bij elkaar hoeg zijn.

Loula stond met de drie Wetzlars bij 't fornuis, ze hielden een sandtaart.

„Juffrouw moet er wettelijk stevel boter bij mijn vleesch!” vroeg Cor.

„Staat het in je recept, heb je het afgewogen?” vroeg de juffrouw en kwam naast haar staan.

„Ja juffrouw, ik heb 't uit Nelly's recept geleen, die laatste recepten moet ik nog overschrijven, wacht Ange, mag ik jouw schrift even zien?”

„Zeker.” Ange schoof 't haar toe, „'t zal soevenat op bladzijde tweehonderd staan,” en Ange keek soeverig naar de beslagen ruiten.

„Het is opmerkelijk hoe reeds die oudste volken, eenwen gleden, die kunst konden en, hé.... wat is dat?.... de Japanners, maar....” Cor hield verbaasd op.

„Och, 't zal 't verkeerde schrift zijn, kijk maar bij een ander in,” antwoordde Ange onverschillig.

„Hé Ange, hoe weinig belangstellend is dat en van je!” rilde juffrouw Van Dal geknord door Ange's hals, lusteloze houding.

„'t Spijt me, ik zal er den volgende keer om denken.”

Voor 't fornuis kloek een onbedaarlijk gelach, Loula en Nelly hadden hare monden vol deeg en Leida verheest flauwe grappen over Japansche aap.

„Dat zeggen van Loula en Nelly altijd!” en Cor keek

knerrig naar Loula, die knurrend naast Ange kwam staan.
„Daar heb je 't al, je jark.“ Huisterde ze Ange met een
vriendelood mond in, „Die drommelsche ruit hi, Ange?“

Ange lachte en deed knijpelig beter door haar macaroni.

„Wat een beter, 't is zonde!“ viel Cor in.

„Dat maakt 't zwaag,“ zeide Ange, „bij jou zou ik niet
graag eten, dat zou met te ruig zijn, heest!“

Cor kreeg een klev. „Jij maakt het toch veel te vet
en die citroen was voor een sarsien, nu heb je al 't sap
gevoeren, ik moet altijd met jou samen werken en jij
wegt niets.“

„Ik zie die dingen wel op 't oog.“

„Och, je bederft alles,“ klaagde Cor verdrietig.

„Elsie er wat water door, anders is 't te zwaar,“
huisterde Loula Ange in.

„'t Is toch al te laat,“ bromde Cor.

„Wat is te laat?“ vroeg juffrouw Van Dal.

„Ik heb een ongeluk gehad, een heele citroen in plaats
van een halve door mijne pap gedaan.“

„Hij wordt zoo grinnig bruin, bijna zwart,“ klonk
't voor 't fornis.

„Wacht, ik kom,“ zeide de juffrouw een beetje boos,
„dat jij ook zoobitter weinig ijverig bent, Ange, 't is heusch om
mijn geduld te verliezen, kijk, je gaat staat heelemaal scheel.“

Mevrouw Wetlar, die juist binnen kwam en nog al
plezier in Ange had, wagg nog wat macaroni af, proefde
eens voor haar, knipte haar op haar schouder en zeide:
„nu is 't niet zoo vreeselijk zwaar, hoor, 't zal wel gaan.“

Ange lachte weer en smoot met een minachtend gebaar
de vischbucht van Cor's schotelletje op.

„Hee nederig kan jij toch doen,“ zeide Cor vinnig.

Ange haalde haar schouders op en hield haar oogen
strak op de pruttelende massa vóór haar grinnik.

Om half tien atan de zes meisjes met mevrouw Wetlar
hun eigen geboekt eten op, gewoonlijk onder de vreeslijkste
gesprekken.

Nu was allen op tijd klaar, behalve Ange's schotel.

Toen de anderen zaten, kwam ze met een klev als voor
haar schotelletje binnen brengen en viel met een rucht naast
Loula neer.

Iedereen roemde het vischschotelletje tot groote voldoening
van Cor.

„Al ook 't riet lekker, 't smaakt heerlijk,“ lachte Ange,
maar Cor hield niet van gruppen en nam aarselend een
klein hapje van de macaroni.

„Dat is nu kleingestig,“ huisterde Loula Non in.

„Ja,“ knikte Non en zeide een oogenblik later: „Heerlijk
hoor, riet te zwaar, lekker, Ange!“

„Dankje,“ lachte Ange, maar toen ze met Loula naar de
kassies ging, zuchtte ze: „Eie je nu wel, Louk, dat 't
een ongelukdag is voor mij!“

„Ja, maar de dag is nog niet voorbij, je weet niet, wat
er nog gebeuren kan.“

„Zeg, Loula?“

„Wat?“ vroeg Loula terwijl ze hand op de bevroren
straten stampde om warme voeten te krijgen.

„Ik vind Cor zoo naar!“

„Och, ik vroeg ook, maar nu niet meer.“

„Zoo vinnig, bijna glorig en altijd aanwerklingen.“

„Ze valt wel mee, ze is niet zoo kwaad, ze is de redde
thuis en voor haar mama allerlieft, zie je, kuiltengewoen.
Och, aanmerkerig is ze wel een beetje en redderig ook.
Vroeger kon ze tegen mij ook zoo drakig wesen, maar
ingruwendig, nu ze me meer schijnt te kennen, is ze
veel beter tegen me. Voor Quen was ze altijd even lief;
toen ik niet thuis was en Quen 't soms zoo eenzaam had,
kwam Cor haar handwerkjes leeren met het grootste geduld.“

„Hé, dat had ik niet gedacht. Ik ben toch zoo blij, dat
de kookpret achter me is.“

Loula zag Ange aan en dacht: „Ze is eersuchtig en nu
hindert 't haar, dat ze de minste is, dat begrijp ik best.
Ange, van avond muziek.“

De bruine oogen schitterden: „Ja, heerlijk.”

„Alex vindt je piano-spel zoo mooi!”

„Waarlijk, dat vind ik heerlijk en ik speel zoo graag met hem.”

„Mijnheer de Bruyn komt ook en Bep en Saar ook.”

„Hoe geestig, maar daar zijn we er al weer.”

Nu was Loula ongelukkig en toen ze er na anderhalf uur uit kwamen, moest Ange haar opwekken.

„Ik ben razend stom geweest,” ruchtte Loula.

„Na, zoo erg vind ik 't niet.”

„We lijken alle twee wel Maandagheeters op onze carnavallen.”

Ange lachte.

Zoo gauw ze thuis waren, gingen ze zich haastig wasschen.

„Jen, leelijke, make ruit,” bruide Ange en kreeg uit haar kast een zwart fluweelen japon.

„Trek je die aan?” vroeg Loula een beetje verbaasd.

„Ja, muziek van avond.”

„Juist.” Loula kreeg een donkerblauw, serge japonnetje en onder het eten vertelde ze van hun ongeluktag, tot groot plezier van Willy.

„Krijgen we van avond iets bijzonders, Leuk?” vroeg Willy.

„Hoe zoo?”

„Och, ik vraag 't maar met het oog op...” en hij wees op een rijstschotelje.

„Zandgebakjes, die hebben Ange en ik gisteren gemaakt en die zijn prachtig uitgevallen.”

„Ha, dan pas ik er voor!”

„Dat heel je niet zoo te verkondigen in 't openbaar, die stengplanten velveert men gewoonlijk in stilte.”

Willy zag Alex denken aan: „Wat ben je weer vreemdijk meentachtig, Lea.”

Loula wachte hem en Willy zag Ange triomfantelijk aan alsof hij zeggen wilde: ik darf dien heer best an, hoor!

Ange keek hem voorbij.

Toen de meisjes boven waren, zeide mijnheer Almerus tegen juffrouw Betsy: „Juffrouw, u moest Loula eens aanspreken zoo'n fluweelen pakje te nemen als Ange heeft, ik heb er wel een extraatje voor even, 't zal Loula ook wel goed staan.”

„Best mijnheer, dan moet Loula er een in 't bruin nemen,” antwoordde juffrouw Betsy ijverig.

„Stel je voor, Loula heeft geen voorbeeld aan Ange te nemen,” riep Willy driftig in.

„Maar Willy,” en mijnheer Almerus keek hem wat verbaasd aan.

„Loula is veel gezonder, die heeft er niets voor aan te trekken, Loula is duizendmaal mooier dan Ange.”

„Wat weet jij van mooi of niet mooi, kleine aap, je komt pas kijken,” zeide Alex hoog en kroop achter zijne brand.

Lachend ging Willy naar boven en riep Loula.

„Leuk, ga je mee latijnsoeren?”

„Best.”

Even daarna zaten ze op Willy's klein kamertje.

„Leuk, heb ik 't niet lekker voor je opgeteekt?”

„Heerlijk, maar laten we nu beginnen.”

Ze overhoorden elkaar de leunen, Loula was iets verder dan Willy, maar heel veel scheelde het toch niet.

Bruiden stonde Alex zijne viool en hoorden de latijnisten Ange zingen.

„Die daar heeft 't te pakken,” en Willy wees rechts naar beneden.

Loula zag hem vragend aan. „Wat bedoel je daarmee, Wil?”

„Nu, neem me niet kwalijk, maar dat is nog al duidelijk.”

„Hoe zoo dan, ik begrijp niet, wat je meent.”

„Nu de viool maakt verzen op de piano.”

„De viool maakt...” zeide Loula.

„Ja, ja!” viel Willy driftig in, „Alex maakt verzen op Ange.”

„Och, kom, hoe weet jij dat?"

„Ik heb er een gevonden, toen ik penpen op Alex' studentkamer kwam halen, . . . een bladje, zie je."

Loula lachte een beetje ongelovig en dan ineens drijtig: „en daar zou Ange me niets van zeggen?"

„Mitsdien weet ze 't niet, maar ik heb er een gevonden en ieder couplet begon en eindigde met:

„Goudblonde lokken, o, lokken van goud,

Oogen zoo diep, zoo zwart en zoo stout. . . ." en dan nog iets van de werkwoorden en dat de oogen peilloos waren, maar dat stond weer in een ander couplet."

Loula lachte.

„Zoe'n ezels, hé?"

„Och, ik houd nu niet zoo erg van verren over het geheel."

„Nou, ik dacht dat Alex veel knapper was, hoort, stoute oogen en dan die reedblonde lokken, die vent lijkt wel gek, ik zal het hem eens zeggen."

„Nou, je moet er maar niet over spreken en ga je nu naar beneden met me?"

„Leuk!"

„Wat, Wil?"

„Ik zou veel liever op jou een vers maken."

„Dan zou je niet veel verder komen dan: „zwaarthulpe haren, o haren van zwart."

„En?" vroeg Wil uitdagerig, „denk je dat ik daar niets op weet. . . die niet te hammen, dat is mijn smaat."

Loula schaterde het uit, „nou, dan heeft Lex het er toch pettischer afgebracht."

„Zoe, latinitent!" klonk mijnheer de Bruyn's zware stem, ik ben maar vast vooruit gekomen, straks komt het jonge volk."

„Prettig, dat u er is," zeide Loula hartelijk, „wilt u eerst hier even naar papa's kamer gaan, dan komt u samen met de twee kinderen."

Juffrouwe Betsy werd met een wollen lap de trekpot wat op.

„Waarom doet u dat?" vroeg Loula.

„Och, voor 't glimmen, maar weet je wat zoo gek is?"

„Nu?"

„We zien hier om zoo te zeggen nooit menschen."

„Nou, en wat zou dat?"

„Als 't nu een enkel kortje vervalt, dan ben ik zoo gejaagd, dat alles niet in orde is."

„Maar lieve engel van eens Bets, dat noem ik nu geen menschen zien, vier Normannen, die hier dag in dag uit komen en die halflonde man."

„Ja, maar alles moet toch netjes in orde zijn, en die trekpot ziet zoo dof."

„Lieve Betsy, maak je niet te druk voor niemendal."

„Maar, Loula, hoe zullen we ze laten zitten, toe zeg jij dat nu eens."

„Best. Bij graspen, natuurlijk. De oude heeren bij 't haardje, dan kunnen ze heerlijk over Hamarrick en den keizer praten, daar is mijnheer de Bruyn vol van en in zijn vuur slaapt hij papa mee."

„En verder?" vroeg juffrouwe Betsy weer wat op haar gemak.

De muzikanten in de buurt van de piano. Naast mijnheer de Bruyn Alex, dan Ange en de tweelingen, of Wil tusschen de tweelingen in dat kan ook, Willy in dan de overgang tusschen de kunstmenschen en de kletsgroep, na 'Wil ik, Max, Eus en u.

„Ja, nu is 't goed. Hoorst, daar zijn ze al."

Loula en Ange gingen ze tegenmoet.

En even daarna toen de visite zat, kwamen de heeren van boven.

„Pas op, nog één trede," waarschuwde mijnheer Almerus zijn gast.

Eva vertelde Loula uitvoerig van school en wat Cor thuis van de koolkruisen gezegd had.

„O, Louk, Cor vindt jou handig, maar Ange niet," haisterde ze.

„Die heeft er ook geen plezier in.“

„Ja, dat dacht Cor al.“

Dankbaar knikte ze Max toe.

Met een kleur als voor schok juffrouw Betzy de thee in. „Zoo'n kring, herenlijke, wat een kring.“ zeide ze een paar maal achter elkaar, gelukkig kwam Max haar te hulp door de kopjes met veel drukte aan te geven, waardoor de aandacht van haar inachtmerlij werd afgeleid.

„Wat zijt jehi rumoerig!“ plaagde Loula de tweelingen.

„O,“ klagde Max, „er is geen luid met ze te houden.“

„Verbeeld je, we schieden uit met muziek,“ riep Saar lachend.

„We hebben geen aanleg,“ juvelde Bep.

„Kinderen, schamen jehi je tuch,“ zeide Eva halfgeërgerd.

„Dat is me nu toch een tijd verkwanten geweest van belang,“ plaagde Max.

„Nu hooren jehi ook niet aan den muzikalen kant te zitten,“ lachte Loula.

„Dan moeten we wat anders worden,“ zuchtte Bep met een gewichtig gezicht.

„Ja, en 't gekste is,“ vervolgde Saar, „dat we niet eens makkelijk koren en we moeten later ons eigen brood verdienen.“

„Lach toch niet om ze, Louk,“ fluisterde Eva, „mama zit er nu mee in, juffrouw Merckens heeft 't van morgen opgegeven om ze langer te koren, 't is geen kleinigheid, tén had mama vast gerekend, dat muziekonderwijzers nu worden.“

„Huu ja, maar ze doen nu mal en bedrijvig. Ed!“

„Ze zijn nu goed en gewillig,“ en Max knikte de tweelingen goedhartig toe. „We zullen wel een betrekking af beroep voor jehi vinden.“

Bep en Saar schaterden het uit.

„Apostelen!“ vroeg Bep.

„Nou, . . . daar moet je heel wat voor hooren, evenals voor 't onderwijze,“ zeide Eva.

„O, neen, dan niet,“ riep Saar verschermt.

„Bleemist of handwerkeraamen, dat is dat,“ schreeuwde Bep opgewonden.

Mijnheer de Bruggen vroeg lachend af al dat gejuich nog steeds de niet muzikale tweelingen gold, waarop ze even alle twee tegelijk een beetje verlegen van ja knikten, toen hervatten de heeren hun gesprek weer over Indië. Alen, die anders graag met andere heeren sprak, bemoeide zich uitstekend met Ange, en Willy zag Loula veelbetekenend aan alsof hij zeggen wilde, gelooft ze het nu nog niet van die reedlonde lekken, ik wel hoor.

Er werd geluid en even daarna klonk een verwoed voortengroeng op een maat.

Alen fronte de weekkraaven, zoo een van zijn vrienden hem willen spreken, dat nu jammer zijn, bij dat nu juist zoo gunstig; die Ange was ook zoo'n bijzondere aardig meisje.

Juffrouw Betzy leek Loula gespannen aan.

„Visite? 't Kan niet, ik zou niet weten wie,“ antwoordde Loula op haar vragen den Blik.

Ineens ging de deur open en kwam Cor Norman binnen.

„Ik irriteer mijn eigen maar eens, wat seggen jehi van nuik een konigheid?“

„Aardig, heel aardig,“ antwoordde mijnheer Almerus verstooid.

Loula scheef haar hartelijk een stoel en zeide lachend: „Bep, is je thee al afgeschonken?“

Juffrouw Betzy kreeg een kleur als van, . . . nu . . . Cor, die hooren zijn al aan nummer drie, heel veel zaken zal 't wel niet weten.“

„Veel varkens maken de spelling dus, moet je maar denken,“ zeide Loula.

De tweelingen kregen een onbedaarlijke stilte, om dat spreekwoord, hier bij deze menschen in toepassing gebracht. Ze waren even een klein beetje verschermt geweest over Cor's noemenswaardige konigheid. Cor had 't men-

gans gezegd, dat 't een heel getel te meer was, nu Bep en Saar heelemaal niet muzikaal bleken te zijn.

Ook nu keek ze een klein beetje verwijtend naar de gloriend roode gezichtjes van haar vroolijke zussen.

„Cor, zit mamma nu alleen?” vroeg Eva.

„Natuurlijk niet, kind waar haal je 't van daan, mama heeft mevrouw Dehaen bij zich,” antwoordde Cor een beetje hoog.

Juffrouw Betsy zette de studeerkelken op en Cor begon met Loula een levendig gesprek over de kooklessen.

Angé hoorde het zoo wat half en toen Alex vroeg of ze hem nu begeleiden wilde, stond ze erg gewillig op en kreeg haar muziek.

„Daar moet ze niets van hebben,” dacht Loula en merkte hoe Angé niet de minste nootje van Cor nam. Wat een verschil tusschen die twee. Angé zoo voornaam, alles heeft ze even mooi, die fijne, muzikale handjes, dat prachtige haar en nu dat meele pianspel, ... en Cor in zoo'n eigen-gemaakte japon, die wat krap zit, met haar schroepelige werkhandsen en wat kijkt ze zelig. Zou ze jaloersch op Angé waren?

Ze zag een traan aan Cor's wimpers schitteren.

„Wat schooit er aan, Cor?” vroeg Loula goedig.

„Och, Loula, 't kan me zoo begroeten, dat die twee 't er nu bij laten zitten, die muziek, weet je, 't was zoo'n rust voor meek en mij en die dide waait 't zoo maar aan en ze hoeft er later haar brood niet mee te verdienen, allen voor liefhebberij en plezier.” Haar zwerfijde gezicht keek treurig naar 't elegante figuurtje voor de piano met het mooi gevormde hoofdje en de roode, lome knulletjes over het zwart fluweel.

„Ik kan 't me best begrijpen, Cor,” antwoordde Loula verwondig.

„Zie je, Loula, 't is nu eenmaal jouw vriendin, maar mij kunnen al die dingen zoo hinderen, dat ze zoo rijkelijk op de kooklessen met beter en suiker ontspringt en wij, ...

die allen zoo moeten ontleggen met elkaar en dan die zorgeloze kinderen, die maar van den eenen dag op den anderen leven. ... enfin, als Bep nu haar examen doet en Max is klaar, dan zijn we ook al weer een eind geholpen.”

„Och, er zal wel wat voor die twee te vinden zijn, Cor.”

„Ze hebben geen een talent.”

„Ze kunnen keurige handwerken maken,” troostte Loula.

„Dat is dan ook 't eenige.”

„Toch iets.”

„Ja, zij schildert ook, hé?” en een rimpelige vinger wees naar de piano, waarvoor Angé een gekend air uit de Mignon zong.

Loula knikte met het hoofd en presenteerde Cor een sandtaartje.

„Hoe vind je ze?”

„Leuker, jij zeker gedaan?”

„Ja, Angé houdt er niet van.”

„Dat dacht ik wel,” en Cor richtte zich hooger op met 't gevoel van iemand, die toch nog wel een klein beetje eigenwaarde heeft.

De tweelingen lachten bij en looken samen met Willy onder voortdurende lachbuien en verstikkings in kruimels, photographietjes.

„Cor, praat toch eens niet, luister Evert, Loula hoort zoo niets van de muziek,” bromde Max.

„Doet er niet toe,” zinde Loula goedig, „ik kan die Mignon al droomen, ze doen 't voor hun eigen plezier, papa en mijnheer de Bruyn zijn ook al weer uit 't rijk der toren naar insulende teruggekeerd, nu Cor, vertel nu verder.”

Ijverig en levendig maakte Cor Loula deeligmoet van haar zuinigheidsplannen, terwijl Eva met juffrouw Betsy 't druk over planten had.

Loula denkt nooit om haar eigen, ik ben zeker, dat ze dit een erlant verveelend gesprek vindt, dacht Max en keek haar met stralende, bewonderende oogten aan.

„Neen, Alex, nu niet meer, hensch niet,” vernakende Ange.

„Toe, nog eenkje maar, Ave Maria van Gounod, dan speelt ik er veel bij, wil je?”

„Goed, maar dit is dan 't laatste.”

Toen 't uit was, waren ze allemaal stil geworden om de taal.

„Prachtig,” riep Willy, „maar, arme muzikantjes, eet en drinkt nu eens naar hartelust, daar is de schotel, ze zijn dol, Leuk, een'n bruine, half aangebakkene is 't lekkerst.”

Een over elven stond mijnheer de Bruyn op, „de dames geven 't rein niet, dus dien ik 't wel te doen,” plaagde hij Eva en Cor lachend aansprekend.

„Een paar exemplaar, die Cor,” zeide Alex, toen ze weg waren en hij zijn en Anges muziek ophengde.

„Och, vind je?” vroeg Loula, die juffrouw Betay hielp.

„Nou, als je bleift, die zat daar onhebbelijk door te ruttelen tegen jou, Max verbood haar nog eens, nu, papa, u zag 't ook, he?”

„Ja, maar ieder heeft niet evenveel van muziek, moet je denken.”

„Cor heeft veel goeds,” antwoordde Loula kort en beslist.

HOOFDSTUK XIII.

NOG EENS IN DE PASTORIE.

Palmzondag!

De vogels bleefden in de kerktoren op de heide bij Heirum werden beschenen door een heerlijk warme voorjaarszon, zodat hun witte stammetjes van zilver leken.

Over alle heuvelen lag nu een fijn, groen waaier. De groote dorpsstraat met de oude kastanjeboomen had iets van een poort, een lichtgroene poort, waarboven de wolkloze, blauwe hemel. Elders klonk de herklank over die verre velden en heide door de lentelucht, en van alle kanten kwamen heeren met langzame slofpassen naar de kleine, witte kerk.

‘t Was de berusting der nieuwe lidmaten.

Huistig, bedrijvig repten zich de vrouwtjes naar de kerk en de geuden of silvenen slofjes harer kerkboeken schitterden in de zon en toevonden straks weer kleinsche, blauwe sonnetjes op de blauwe steenen.

Tante Willemien draaide door het huis en gaf aldoer nog kleine bevelen aan Grietje, ‘t loopswijze.

„Kijk, Griet, nu zet je de koffie klaar in de zijkamer en begin dan maar om elf uur met de melk af te roeren.”

„Willemien!” klonk dominee Winders stem van boven en tante met een kleur als vuur van haar reppen, „Ave Professore, ga jij eens vragen, wat vader wenscht.”

In een wip was hij terug. „Nack, of u een ander daasje wilde geven!”

„Goed ik kom al, dus, Grietje, om elf uur ga je naar 't bijzonderdje.”

„Mosh, is 't nou netjes?” vroeg Frits in de gang.

„Ja, hoorig.”

„Of u Onno even met zijn beard wil helpen, hij zegt, 't zijn sulke rare beorden, te nauw.”

„Willemien!”

„Ja, man,” en dan tegen Frits, „ik kom jehi straks even helpen, eerst vader.”

„Mosh je nu niet te moe, vrouw, je vliegt meer dan dat je loopt.” Ze lachte vroolijk: „er is ook altijd nog wat te doen op 't nijpgerdje, even jongens zien er zoo hoorig uit, Frits is al klaar, wacht, hier is een doosje vol met dansen, haast je maar niet, tijd genoeg.”

„Is Almerus er al, Willemien?”

„Ja, zeg, man. . . spreek Loula niet te aandoenlijk aan.”

„Ik kan er nu niets meer aan veranderen,” plande hij haar even, maar dan met een goedig lachje „wees maar gerust.”

„Gelukking, nu naar de jongens.” Onno stond voor een vooroverhangend spiegeltje en stampte ongeduldig met zijn rechtervoet, „a, moshie, dat lummie ding.”

„Laat me je maar even helpen,” zeide ze bedarend en hij zag haar wat verlegen aan over zijn doelt. „Zie nou, 't zit,” ze trok zijn beard naar zich toe en zeende hem op alle twee zijn wangen. „Ik ben erg blij om dezen dag, Onno.”

„Ik ook, moeder,” antwoordde hij hartelijk. Een poosje was Onno wat onverschillig, onwaardig in huis geweest, hij had aanmerkingen over het eenvoudige leven in de pastorie gemaakt. Buitenhuizen in Utrecht was hij vroolijk met zijn vrienden en thuis ontevreden. „Heeft u 't nou nu bestemaal vergeven van toen?” vroeg hij en hing zoover als hij kon uit 't raam, noodat zijn moeder zijn gezicht niet kon zien.”

„Dat is vergeven en vergeven en ga nu maar gauw mee naar beneden.”

In de huiskamer zat Loula op een punt van haar stoel, toen ze tante Willemien zag, vloog ze op haar toe.

„Dag, Loukie, dag, beveling, en daar heb je papa, juffrouw Betay en Ales, waar is Willy, o, ik zie hem al. Toe, Professore, geef de juffrouw eens een handje.”

„Maarten we nog niet gaan, Willemien?” vroeg mijnheer Almerus.

„Ja, ga jij maar vast met je jongens en Broer en Professore, ik kom dan wel met de anderen achteraan.

Ze bekeek nu Leuk. „Kearig, kind!”

„Toch niet te opgespannd, vindt u wel? Zoo gek, bekeemaal in 't zwart.”

„'t Spijt mij altijd, dat ze nu een's aanmerkelde niet zelf gemaakt heeft, 't zou zoo toepasselijk geweest zijn,” zeide juffrouw Betay, „ik dacht dat ze meer geprofitoerd zou hebben van de musicus in Limburg.”

„Toepasselijk!” lachte Loula even en toen „arrie, de trekbanden van uw japonnijn hangen los.”

„O, die jongens, ze zien ook niets, kom, laten we nu ook maar gaan! Grietje!”

„Jawel, mevrouwe.”

„Je denkt dus om alles?”

„Zeker mevrouwe!” Met een zucht nam ze Loula's arm vast en ging met haar vooruit door den tuin langs den bleedenden pyrus-japanica, 't paartje door, de kerk in. Achter haar liep juffrouw Betay met Frits en Onno.

Loula ging naast twee boornietjes zitten, die ze ieder een hand gaf. Ze was van al Kerstmis iedere week met ze bij een op catechisatie geweest.

Even keken de beide meisjes naar Loula in haar eenvoudig, zwart japonnietje met den kleinen, zwarten heud en dan naar elkaar, vol bloemen en strikken beladen, hoedjes

. Hartelijk en eenvoudig sprak dominee Wierdema ze toe, Kert en duidelijk wees hij ieder op zijn plichten, die dikwijls dichterbij zijn dan men meent. De merdebloosen

trachtte hij te troosten, de overmoedigen zette hij wat neer en hij eindigde zijn toespraak: „Gaaf dan door het leven met een warm, zels hart, met open, eerlijke oogen, hebt het leven lief, en zijt een zoon voor uw omgeving.”

Plechtig klonk het gezang door 't looge, witte gebouw. De hester opende de deuren en 't getijfel van de vrolijkjes klonk naar binnen. Een woudvul vloog kloovend onthoog, een zilverwitte stip in den toer blaauwen voorjaarshemel.

„Leuk, kijk eens, de hoenen zijn er al,” fluisterde Willy Loula in, die tante en Grietje ijerig hielp met koffie inschenken en presenteerden.

„Och, juffrouw, nu zullen we haar veel minder zien,” klaagde een boerin aan juffrouw Betsy, terwijl ze op Loula wees, die in druk gesprek met haar dochter was, „en we zijn dan toch wel zoo raazend gek op die Loula, zal ik nu maar zeggen.”

„O, maar ze zal hier veel zijn, 't kringetje wordt hier telkens kleiner, de jongeren gaan de wereld in, moet je denken.”

„Ja, zegt u dat wel,” zuchtte de boerin en dacht aan haar matroos, haar lieveling, die nu op zee was, „de meisjes blijven meer bij hank.”

De heele familie Wierdema zou dien dag in Utrecht komen eten; een vier uur, als de vintjes voorbij waren, zouden ze gaan.

„'t Was een drukke, vermoeiende dag. Loula zag bleek en was stil.

„Nu 't eten kwam tante Willemien haar handen bij Loula op de kamer wassen.

„Tante Willemien?”

„Wat, Leuk?”

„'t Spijt me een, dat ik nu Maandags geen catechisatie meer heb; 't was een geestelijke tijd, nu dacht ik er over om te vragen aan papa of ik nu mag beginnen met lessen te nemen voor mijn middelbaar Engelsch, wat vindt u er van?”

„Wat ik er van vind?”

„Ja tante.” Ze keek 't naem uit naar al die stadsmoeren, wel bloeiende heesters.”

„Wel, dat je wachten moet, tot September. Ik heb er niet een oek al eens over gesproken, in Juni krijg je Ange bij je, en laat ik 't niet vergeten, dat je in Mei veertien dagen bij ons komt, nu, als Ange er is, hebben jehel de mankende met al die hals en alles wat er bij hoort, dan verwacht papa met jehel op reis te gaan, dus ik zou wachten tot na den zomer als ik jou was en als je er dan nog plezier in hebt.”

„Dat heb ik zeker, ik zou morgen al graag beginnen.”

„Dat moet je toch niet doen. Wijd je nu eens uitkultend aan je familie, je hebt den laatste tijd van de ene cursus op de andere gield, is 't niet zoo?”

„Ja, daar is wel iets van aan,” lachte ze, „alleen ben ik maar zoo bang, dat ik me ga vervelen als ik niets te doen heb.”

„Maar, kind, er is genoeg te doen voor je in huis, je doet juffrouw Betsy er een'n plezier mee, en dan papa, die zoo op je gezelschap gesteld is, en de broers en de familie Herman, je vriend, mijnheer de Brugs, wiens oogen noovert minder worden.”

„Schiet uit, tante Willemien, neem niets meer op, ik weet 't al!” Ze hield de handen voor haar ooren, „dit is nu de dag wel goede voornemens, en ik hoop, dat 't niet alleen bij voornemens zal blijven,” voegde ze er half lachend, half ernstig bij.

„Dat hoop ik ook, Leuk,” antwoordde tante hartelijk.

Toen Loula's avond 't gas in haar slaapkamer opstak, werd er geklopt en op haar verbaasd „binnen” kwam mijnheer Almerus de kamer in met een deegje en een kistje.

„Kijk, Loula, ik heb je van ongenen mama's herlage gegeven, maar deze juweelen broche moet je ook maar hebben.... anders had Quon ze gehad.... nu komt het jou toe en hier is een kistje met armbandjes en andere sieraden, die jehel anders verdeeld hadden, nu is alles alleen voor jou. Over 't geheel gaaf jij niet veel om die

dingen, ze zouden meer aan haar besteed zijn," en hij keek naar 't portretje boven Loula's bed, dat heider door 't flinkerende gas werd verlicht, „maar desen zullen je toch wel wat waard zijn."

Zonder iets te zeggen, greep ze zijn handen en keerde zich om.

Maar toen rijkheer Almerus zijn aem aan haar heen sloeg, zeide ze wat onzeker: „Papa, ik wil nog mijn best doen om een beetje goedigheid in huis te geven en te maken, dat u wat aan uw dochter heeft."

„Maar, kind, dat doe je al. 't Heis was als uitgestorven toen je in Limburg waart, de jongens en ik zelf, als een groot kind, we telken de dagen, dat je weer terug zeudt komen. Zie je, Louk, ik kan niet met je praten als oom Wierdens, ik heb daar zoo geen slag van, je moet je vader maar nemen zoals hij is, ik kan je ook niet telkens lieve woorden zeggen en mijn dankbaarheid toonen dat ik jou mocht houden; ik ben wat gekloten, altijd geweest en dat is er niet de jaren niet beter op geworden, maar als jij me wilt verlossen en zoo je in moeilijkheden bent, mij je bezwaren zegt, dan zal ik proberen je te begrijpen en ik zal je vertrouwen op prijs stellen, nacht, Loula."

Geheel tegen haar gewoonte in, omhelste Loula haar vader met betruande ogen en mompelde een paar onverstanebare woorden.

Voorlichtig en eerbiedig bekeek ze de sieraden in 't kistje; oude kleine doosjes uit vromende landen met mooie ingelegde stenen, een smal armbandje, dat mamma zeker als kind gedragen had, een medaillon met de portretjes van haar en Queen. . . . en daar de juwelen broche, die zij anders gedragen had op de heuge beelden, die ze altijd wilde hebben.

Toen draaide ze 't gas uit.

Beneden schreeide juffrouw Betay nog heen en weer met haar plantjes, die ze niet buiten durfde laten staan. Morgen zou ze haar alles laten zien, nu niet, morgen, ze

wilde alleen van alles genieten, Bets zou allemaal uitroepen doen van bewondering en dat zou zij verveeld vinden. . . . of. . . . nou Bets 't vertrouwelijk vinden, posttig om de eerste te zijn, die 't zag. O, ze wilde nu alleen om anderen denken. . . . en ze stak 't gas weer op en wachtte tot de juffrouw op 't portaal kwam.

Toen stak ze haar hoofd buiten de deur en fluisende: „Bets kom eens hier" ze was op de tafel waarop ze alles gelygd had.

„O Loukie!"

„Dat bracht papa me daarmee."

Geen uitroepen van bewondering, ze raakte nergens aan, ze wreef alleen over de kleine bruine handen, die op de tafel stranden.

„Lief, Louk, dat je me hebt geroepen," en dat met iets verleghens, „kijk, dat heb ik den heuten dag al in mijn zak voor je, maar er was nooit gelegenheid om het je te geven, 't is nog uit den tijd, maar je wilt 't misschien wel hebben. Hoewel, 't komt wat raar bij dit mooie goetje, 't is maar zoo'n simpel ding, altpiekleit."

Uit een verfrommeld papier kreeg Loula een doosje, en toen ze 't opende, zag ze midden in de watten een klein ivoren visiteboekje met twee krullende lettertjes van zilver L. A.

„Maar, Bets, 't is beeldig!"

„Och, Loula! 't is toch oud, 't heeft nog aan mijn moeder gehoord, maar ik heb 't nieuw op laten maken voor jou," en dan met een zucht: „vroeger waren we in beteren doen; wel neen," en ze waarde haar af, „niet zoo bedenken, 't is de meeste niet waard."

Toen ging ze heen.

Voor den tweeden keer draaide Loula 't gas uit.

HOOFDSTUK XIV.

DE MASKEKADE.

„De koffer van Ange is er al,” riep Willy tegen Loula, die met Eva boven op het portaal stond, „een eeuwenachtige koffer.”

„Daar zullen wat mooie kleedagen inzitten, geloof dat maar.”

„Ange geeft veel om kleeven, hé?” vroeg Eva.

„Alsbekend, maar ze is geen ruf, in 't minst niet, alleen een verweerd kindje en toch doet ze zoo haar best om veel aan anderen te denken, maar.... je kent haar.”

„Niet zoo goed als jij.”

Eva zag eigenlijk toch een klein beetje tegen Ange op, al hield ze veel van haar en ze zou de heele maskerade wel prettiger gevonden hebben, wanneer Ange in Linburg was geboren.

Maar toen ze 's avonds in de slaapkamer zaten, was Eva haar angst vergeten, Ange was zoo innemend en zoo kinderlijk opgewonden over de te wachten pret, dat ze ieder oogenblik Loula of Eva in de armen kneep.

Loula had met jultauwe Betsy verzoeken om een deure ledikant op haar slaapkamer te zetten.

„Els je, zoo is 't veel gezelliger, anders is 't zoo vervelend waar die eene, die op de logerkamer slaapt en dan aldoor het lachen en praten van die twee hier hoort. Eva gaat in mijn bed en ik in die kleine kribbe.”

Toen vertelden Eva en zij alles aan Ange wat ze wisten van de maskerade en bij 't gesicht bewonderden ze de beeldige japonnetjes die Ange zergzaam op de logerkamer bracht.

„Hoor eens, 't is hier te nauw om ons te kleeden als we uitgaan, Ange krijgt de logerkamer alleen.

Eva en ik hebben minder rompslomp, wij zullen 't hier wel met elkaar spelen, hé Els?”

.....
Ange had in de vroege haar koffer verder uitgepakt en bracht haar muziek naar beneden in de voorkamer, waar de piano stond.

Insens bleef ze verschrikt staan, 't blauwe sonnetje dat even door een paar opstaande jalouzielatten scheen, verlichtte een schitterend mooi gekleede page.

„Ange schrik je?” vroeg Alex lachend.

„Neen maar ik weet niet dat jij hier was en zoo....”

Vel bewondering trek ze naar het lichtblauwe aartje, naar de brede mouwen met delfen en naar de blauwe barst met een wulvende, witte struifweers.

„Beeldig, hé, zoo prachtig.”

„Mijn kleermaker is hier even geweest om te kijken of alles goed was, dus je bent tevreden over me?”

Hij zette haar zijn baet lachend op.

„Kleurt mijn blauw nog al bij jouw japonnen?” vroeg hij onderugend.

„Niet bij allemaal,” plaagde ze terug.

Boven kleden en stappen.

„Ange,” zeide hij haastig, „sneep je vroegen met me en Donderdag met de kormene ook? Misschien vind je 't wat gek zoo twee avonden achter elkaar?”

„Neen, niets gek, ik ken hier niemand, heel gaag hoor!” antwoordde ze en trok naar de deur.

„Jongens, wat mooi, 't zit nu heelmaal goed,” riep Loula, „Eva, kom Alex eens zien.”

„Ik ben bij, dat heb ik 't goed vinden, nu trek ik 't vie-

geroegzaam uit, anders zijn de hantten plotseling al slap voor we op marsch gaan."

"'t Ontbijt is klaar, ventje, leg maar een goed laagje, 't is een vermoedende dag voor jehi," zeide Willy, ik ga niet met vrienden uit, maar schaar me vandaag bij de dames; papa en ik zullen onze drie gratieën begeleiden."

"Wanneer komt 't hier langs?" vroeg juffrouw Betyp, ik zeg 't maar met het oog op 't een en ander, dat ik dan klaar zal zetten."

Alex raadpleegde zijn leestwijzer, op zijn vraagst een vier uur."

"Goed," dan zal ik thee schenken, hé, Louk," en dan tegen Ange: "je hebt geen idee van een dag, je komt overal in huis, jehi gaan bij drie verschillende families kijken, waar de opvocht langs komt, maar je niet te roer, en eet niet overal hoekjes, of andere onzigheden, zoodat er van middag geen eetlust is, want jehi moeten je goed voeden in een vermoedende week."

Alex ging zijn pagguk uitrooken en mijnheer Almerus keek de tafel rond met een lachend, vergenoegd gezicht.

"Vandaag goed dicht bij me blijven, meisjes, we leven nu deze week in tijden, dat papa jonkvrouwen schaken!" pleegde hij.

"Maar na een week borgen ze ons weer terug," lachte Loula.

"Alex heeft me voor Woensdag en Dondertagavond gevraagd," zeide Ange tegen Loula, toen ze na het ontbijt samen even door den tuin liepen.

"O," antwoordde Loula, maar Ange in haar wijdschap, iets niet op dat korte antwoord.

Een trok er een wolk over Loula's vroolijk, levendig gezichtje. Haar vraagst bij twee avonden en Eva, die hier nu lagert om een volop pret te hebben, voor geen een, dat is flauw, zie je, hij weet, dat Eva geen meisje is om mee te schitteren, welis, ik kan er niets aan doen, wie weet of Eva en ik den heelen avond niet samen in een hoek zitten,

met als ik toen bij nicht Linsen in Lirnburg en Max komt alleen Dondertag.

Eva kwam den tuin binnenstormen met stralende oogen, „verbeeld je, ik liep door de gang, toen Alex met de Waal er aan kwam, je weet wel de Waal, een lange?"

"Ja, ja, ga maar door!" zeide Loula.

"Nu, Alex hield me staande, stelde me voor, de Waal vroeg me voor moogen en Alex voor Vrijdag, dus voor twee avonden ben ik klaar," juichte ze.

"Dol," riep Loula bij uit.

Ange en Eva leken elkaar aan, Loula had alleen de keremete nog maar besproken.

"Hiep, hiep, hoera, we zullen geen marablaemen sijn, geen van drietjes, ik heb Dondertag mijn keremete en 't andere zal wel loodopen," lachte ze.

De Dorn speelde 't in-sivat en uit alle hulzen wapperden vlaggen en wimpels met de facuutitukturen.

"Van avond gaan we met papa en de heele familie Neuman rondrijden in een groot rijtuig om de verlichtingen te zien, prettig hé," vertelde Willy.

"Mijnheer de Bruyn gaat ook mee, hij niet er wel niet veel van, maar iets toch altijd," viel Loula in.

"Wat moet ik vandaag aan?" vroeg Ange.

"O, niet te mooi, we komen misschien in 't gedrang en dan zou het jammer sijn," merende Loula.

Om twee uur hing Willy tusschen Ange en Eva in, uit een raam.

Loula zat met andere meisjes voor een venster, een wedlooping lagst.

"Waar zijn we nu eigenlijk?" vroeg Ange lachend aan Eva, „bij mevrouw Martens?"

"Neen, daar gaan we straks heen, hier, bij mijnheer de Klause."

"O?"

"Ook hé, dat we nu bij wildereende menschen sijn, vind je niet?"

„Ik hoor muziek, ja, hoor, en daar heb je al een' gedoeng, kijk eens naar beneden, ik zal joual voorlezen, wat we 't eent krijgen," zeide Willy goedig.

„'t Heelt niet, Wil, ik weet alles uit mijn hoofd, kijk maar liever," antwoordde Eva.

Beneden in de straat liep alles door elkaar, straatjongens, kinderen, groote families van buiten, dames, heeren, oud en jong, kleine schreeuwende kinderen, heeren en heerinnen met volgpagite spoormandjes, orgelstralers, hardloopers en jongens met appen.

„Wat een harris," zeide Ange.

„Kijk, de agenten maken plaats, vooruit jongens!" riep Willy.

„Ik hoor 't Wilhelmus, de oude setting."

„Neen, Eef, 't is een marsch.... O neen, je hebt gelijk."

„Daar zijn de ridders om ruilen heen te maken," en Wil hing verder 't saam uit.

Ange gaf een gilletje, „griensig die kleine kinderen in 't gedrang." Ineens ging de deur open en hield Loula binnen.

„Je had beneden veel beter plaats, Louk," sprak Willy.

„Ja, maar ik vind het veel goedlijker om bij joual te kijken en hier is een maad met bloemen, met rozen, mevrouw vroeg of we die niet wilden stroomen, ze houden hier stil, want lieverwer wordt hun oerwijn aangeboden; daar is de maad."

„Maar, Louk," vroeg Ange, „hoe moeten we die stroomen?"

„Ne, als je er een kennis bij niet, goel je ze hem voor zijn voeten, weet je wat, ik doe het andere saam open, daar is een bakkenetje voor, dan sien we beter, zie nou, Ange, jij op 't heekje, dan Eef, Wil en ik."

Zonder iets te zeggen, schoof Wil achter haar. „Jij moet sien ook, Louk," zeide hij bezorgd.

„Laten we ieder wat rozen nemen," bedacht Eef en verdeelde ze.

„Veel te mooi om te smijten!" vond Wil.

„Maar jongen, als ze gekant zijn, rapen zij ze op."

„Daar heb je ze!" riep Eva ademloos.

„'t Was een mooie stoet, beechenen door de ren, die de kleuren nog meer deed schitteren en de wapenrustingen der ridders te paard deed fonkelen."

„Kijk, hij moet 't vinier oplichten om te drinken, wat klatert dat," zeide Willy.

„Goel je al?" vroeg Ange gejaagd.

„Neen," antwoordde Loula, „ik begin als Alex' groep komt, daar heb je ze."

„Koning, heer!" verzekerde Willy, „en Louk, vind je niet dat Alex netjes loopt?"

„Ja, keurig, 't staat hem nog al aardig."

„Ik wilde, dat hij eens naar boven keek," zuchtte Eva.

„Hij weet dat we hier zouden komen, als hij 't niet doet, vind ik hem heel flauw, dan valt hij me nog tegen," bromde Wil.

Ange hield een takje met drie kleine rozen kranspachtig vast, „wie van twee is Alex?" vroeg ze eigenlijk, meer om maar iets te zeggen.

„Aan eenen kant loopt hij, de langste, hé, ik meende dat hij even opkeek en jij, dacht je 't ook niet?" Eef kniep Ange van agistie in haar arm.

Ineens liet Ange het takje vallen.

De lange page bukte zich, raapte 't op, bracht het takje aan zijn lippen en groette met zijn barek zwierig naar boven.

„O!" zuchtte Ange.

„Daar, de Waal," zeide Eva half luid, terwijl ze een roos naar beneden wierp en toen, „hij doet net als Alex tegen jou, Ange, dol hé?"

„Net ridders uit de middeleeuwen, maar mijn rozen, ik heb ze nog allemaal." Loula schutende het uit.

„Nu Eef," zeide Loula, „er komen nog meer ridders, die werp ik ze toe."

„Na, Alex steekt zijn rozen in zijn gordel, of hoe noem je dat ding, neen, hij beweegt ze aan zijn degen," viel Willy in en dan flusterend tegen Loula: „Denk je nog

wel eens aan — Goudblonde lokken, o lokken van rood, of liever omgekeerd!"

"Malle jongen!"

"'t Zal een gangetje gaan, het maar eens op."

Loula liek naar Ange, ze zag er allerleest uit, heel eenvoudig in een wit notendekend japonnetje met lichtgroen lint en een zwart hoofdje met een strik van 't zelfde groen.

Zou 't wezenlijk kunnen gebeuren, Ange en Alex.... Ange haar zuster, 't zou heel prettig zijn.... dan kwam Ange haar zuster, want Alex was zich in Utrecht vestigen dat stond vast, Ange haar zuster, weer een zuster, een heele andere dan.... ze liek naar haar witte zonen, precies zulke als er bloeiden bij die twee graven vlak naast elkaar. 't Zou nu heel stil zijn op 't kerkhof, alle menschen waren hier bijeen, misschien bracht de wind wat van al die muziek en dat rumoer naar die stille plaats over, misschien ook niet.... een skelig, stikkerig gevoel kwam in in haar keel, neen, neen, flink zijn, hoe gek, hier ineen, te midden van al dat plezier en gejoel.

"Wat valsch, dat orgel tegen die andere muziek in," en Ange hield haar handen voor haar oren. "Och, Loulie, kijk eens, wat een zielig kind met een kleinspandek om, ze kijkt naar boven, wacht," en Ange liet enkele rozen voor 't meisje vallen, dat aan den overkant stond van de betrekkelijk nauwe straat.

't Kind liek verlegen naar boven en durfte de rozen niet op te pakken.

"Ja, ja," knikte Ange, toen grepen twee kleine, magere meisjes handen de bloemen en knikte de moeder Ange vriendelijk toe.

Ze is toch rooigardig, dacht Loula, en aldoor als ze haar aanzag, moest ze denken aan Alex en of 't wezenlijk gebeuren zou.

"Kijk, dit is ook een aardige groep, hé! Jannet dat er telkens zulke tusschenpoosen zijn," dacht Willy hardop.

"Nu ga ik eens kwistig zijn," kondigde Loula aan en schudde ineens al haar rozen over 't balkon uit.

Een straatjongen pakte er een en sloeg er een dienstmeisje mee in 't gezicht, maar een dikke page in rood-rood satijn nam de overigen op, terwijl hij wel drie keer achter elkaar zijn haart in de richting van 't balkon rwaaid.

"Wie is dat, ken je hem?" vroeg Willy.

"Wel neen."

"Maar Louk," lachte Eva, "weet je wie 't is?"

"Neen, dat zeg ik juist, ik heb hem nooit eerder gezien."

"'t Is Louis de Mèrivinne, een Fransche page, toe, wat staat er achter zijn naam," en Eva bladerde in den feestwijzer....

"Nu?" vroeg Wil gespannen.

"De Beut-Jannen."

"Zou'n monster, en dik als een padde, ik hoop, dat ik hem nooit spreek."

"Daar is wel kans op," plaagde Eva, "hij zal je herkennen."

Een daarna waren ze op straat.

"Een we 't nu nog eens, mijnheer?" vroeg Ange toen ze naast mijnheer Almerus voortstapte.

"O, zeker, Ange, zeg wel een heer of drie, vier."

"Heerlijk!"

't Was een drukke, zonnige dag en toen er tel van visiten bij de Almerussen kwam, durfde Loula Betty voor 't raam om uit te rusten, "ik zal nu wel drie schenken, kijk ook maar eens."

"Cor," fluisterde ze Cor Noorman in, "straks, als ze weer bij komen, gaan we uit Willy's slaapkamer kijken, dan zitten we ruim en prettig, hier, eet jij vast een gebakje."

"Geweldig van avond in een groot rijtuig, jammer alleen, dat Willem niet kon overkomen."

"Dat kan me nu geen vier schelen, dacht Loula, maar ze zeide het niet."

"Daar zijne ze," riepen de meiden in de keuken en meteen nam Loula Cor bij den arm en draafde met haar naar boven.

„Wil je nu niet liever bij Ange en Eva staan?" vroeg Cor. „daar hoor je veel meer bij in je maai, rose jagen."

„Och, wel neen."

Cor konde haast niemand en Loula vertelde haar wie 't waren.

„Knap is Alex toch, je bent zeker nog trotsch op hem, hi!" zeide Cor toen de blaauwe pages in het gesicht kwamen.

„Zeker," antwoordde Loula.

„Och, zie je, ik zou Max ook zoo graag iets gunnen, om daar nu zoo bewonderd te worden in zoo'n mooi pak, maar je begrijpt 't nu niet kunnen, Max is zoo'n goede jongen, je weet niet half hoe best hij eigenlijk wel is, ik kan je alles zoo niet zeggen."

„Neen, dat begrijp ik," antwoordde Loula.

„Max rept zich erg met zijn studie."

„Ja, dat doet hij."

„Weet je waarom?"

„Nu?" Gemeen dat ik 't vraag, dacht Loula, want ik begrijp het best.

„Om gauw niet meer zoveel geld noodig te hebben."

„Juist."

„Kijk, Alex ziet naar boven, ze kijken allemaal zoo, nu Ange is ook een heelbig mooi meisje, ze is haast nog mooier geworden, en Eva ziet er ook zoo lief uit, al is 't mijn eigenuster," zeide ze eenvoudig.

„We zien 't nu zoo mooi aangekomen, steaks zoo bij gescheuten."

„Kijk, Louk, die dikke rose page groet je..." stootte Cor haar aan.

„Heb je van zijn leven," lachte Loula en holde even daarna met Cor naar beneden, waar ze onthaald werd op een zee van plagerijen met haar dikke page.

Alex at met zijn vrienden.

„Hi, meisjes," vroeg juffrouw Betzy als jefu nu eens even wat gingen liggen, Ange ziet er zoo mooi uit, we hebben nu gegeten en 't rijtuig komt pas om half negen voor."

—Prangend.

O, Lookie! — Dat bracht Papa me daanet.

„Ik ben wel wat moe, maar slapen kan ik niet," zeide Ange.
Ze lagen nu alle drie op haar bed, de japeenen alleen uit.
Ange was dadelijk in rust, maar Eva en Loula konden
niet in slaap komen.

„Weet je wat, ik sta weer op, ik verveel me hier," zeide
Loula na een half uur."

„Ik ook, laten we maar naar beneden gaan," stelde
Eef voor.

„Daar zijn we, onze primen slaapt en nu komen Eva
en ik eens gaan helpen afwaschen hoor, Beta, en wat
hoor ik, dat je niet mee zoudt rijden?"

„Hé, juffrouw, waarom niet?" vroeg Eva.

„Ik roep papa uit zijn middagdat wakker, als je niet
mee gaat."

„Maar de velden, en ze zijn zoo wild," strikkelde juf.
vrouw Betty tegen.

Hindelijk liet ze zich overhalen.

„Was een Jan-phinzier wel."

Mevrouw Norman, juffrouw en mijnheer de Bruija
zaten naast elkaar, daarover mijheer Almerus met Cor
en Max, Eva, Ange en Loula op een bank en Wil met
de tweelingen in het kattenbakje.

„Als jehal te naar zitten, moet Willy maar naar den
koeznier verhuizen," zeide papa Almerus.

„Neen, neen!" riep en Saar om strijd, „we zitten
heerlijk."

Willy stak zijn armen door die der tweelingen en danste
heen en weer.

De tweelingen waren uitgelaten, ze vonden alles prachtig,
alles verrukkelijk en lachten om de flauwete grappen van
Willy, die 't heerlijk vond om zoo tegejuicht te worden.

„Niet al te geestig zijn, Wil," plaagde Loula hem.

„Ik zit hier heerlijk als een stuk goed tusschen twee
partij van 't zaiverste, kleinste zeer," zeide hij opge-
weenden en boog naar beide zijden.

„Wat is de Baan prachtig!" riep Cor opgetogen.

„Daar is de optocht," glimde Saar.
 „Met fakkele, o, en ze stelen in dat huis Bergaalech licht af, prachtig!" juichte Bep.
 De koetsier ging vlak bij een lantaarn staan.
 „Ze komen dicht langs om."
 „Als ze maar niet drinken zijn," dacht Willy hardop.
 „Een van de blauwe pages heeft een witten avonds mantel om, maar Alex niet, hé, 't blauw is mooi, bij avond ook," vond Loula.
 „Wat prachtig goed is 't ook," ruchtte Cor, die 't eigenlijks zonde vond, „alles van het beste."
 „Ik wilde, dat ik een lap van dat blauw had," wenschte Saar.
 „Om een kussen van te maken," legde Bep Willy uit. Alex stond vlak naast 't rijtuig.
 „Lezy!" en Wil trok hem aan zijn mouw.
 Lachend greet hij de tweelingen.
 „Dag, Alex," zeiden ze tegelijk en werden vuurrood van plezier.
 „Leuk van hem om ons niet te vergeten."
 „Hij was niet drinken ook, hij was leucht goed bij zijn positieven," zeide Wil wijs, „als ik student ben zal ik na een'n diner flink boven mijn theewater zijn."
 „Hé!" vroeg Saar.
 „Dat is de uitdrukking er voor," legde hij uit.
 „Heer toevallig, dat ze hier even stilhouden," dacht Bep nog hardop achteraan.
 „De Stout heeft een witten mantel om," fluisterde Eva Loula in, maar niet zoo nacht of Max hoorde het en zeide:
 „Zeg toch Janien, zoo woedt hij geroemd, hij is een goede dikkerik!"
 „Dat dacht ik wel," antwoordde Loula verstrooid en dan ineens levendig: „Tante Willemien!"
 „Wat!" vroeg mijnheer Almerus.
 „Tante Willemien met een mevrouw, die pas in Helrum is komen wonen, maar ze niet om niet. Tante, tante!"

„Hé, Leuk," riep tante in 't voorbijgaan.
 „Mooi, hé!"
 „Ja, wij gaan nu naar huis, nog een heel toertje."
 Fritz en Onne swaaiden met hun honden, Professor keek verbaasd in 't rond en Boer gaapte van moeheid der engwene drukte.
 „Hé," zeide Ange toen ze goed en wel in haar bed lag: „Ik had nooit gedacht, dat ik het zoo prettig zou vinden."
 „Dat doet me plezier," antwoordde Loula met een onderdrukten gezwel.... „en nu begint morgen de pret."
 „Grappig, in dezelfde stad logeren als waar je woont," zeide Eva nadrukkeel, „gevoels dezelfde geleden als thuis hoor ik hier."
 „Heel in de verte hoor ik nog muziek," zeide Ange droomend.
 „Dat kan best, die jongens falen nog maar door," antwoordde Loula, bij, dat ze op den laten avond nog eens een jongensuitdrukking kon gebruiken.
 Alles was nu in volten gang.
 's Morgens stond juffrouw Betzy met een blaadje waarop drie kopjes thee stonden voor Loula's bed.
 „Leuk, was 't prettig gisteren, hier is thee, kindlied, roep straks de anderen maar," en ze verdween....
 't Was nu Zaterdagmorgen, de laatste feestdag, en tot juffrouw Betzy's groete verhuizing lagen ze alle drie met groote, open oogen haar thee af te wachten.
 „We werden maar verveeld," lachte Eva.
 „Was jij wakker?" vroeg Ange.
 Loula schaterde 't uit, „ik al van af zeven uur en 't is toch erg laat geworden van nacht, wat hebben we ons goed slapende gehouden.... wat een comédie!"
 „Heerlijk was 't gisteren," zeide Eva.
 Ange zeide niets en Loula: „tut, tut en nog een staal, ik vond het niet prettig gisteren, de minst aardige avond, een'n vervelende man als Brut Janien, dat hij dik in, kan hij niet helpen, maar wie zegt nu.... ja, juffrouw

Almerus, ik meêkte al op den maskeradeedag dat U plezier in me hadt, toen ik zoo'n rozenroogen koonig van U."

"'t Is je eigen schuld ook," vond Ange.

"Nou ja, dat kan wel, maar ik zei, mijnheer de Bout...."

"Jansen had je moeten zeggen," viel Eva in.

"Ik zei, mijnheer de Bout, die rozen wilde ik kwijt zijn, maar dat geleefde hij niet. De kermesse... toen heb ik pret gehad, neen maar. Zie je Max en ik, 't was gewoon dol. Precies kinderen, dan in een draaimolen, dan schieten en zoo'n schiettent, ik heb Max Wilhelm Tell genoemd, Max had ook zoo'n pret, heerlijke wafels, dan weet je wat je in je lijf krijgt, maar al dat rare geenoemel aan zoo'n seuper. Wij hebben met nog drie andere paren bouillon gehad en kalfsoorten en wafels toe."

"Ik vind die bals prettiger, dan gaat alles meer zooals 't hoort," kwamen Ange tusschen in, "zoo ordelijk en ik vind die pakken zoo goed uitkomen in een dansaal."

"Dat hangt er van af, ik zag de Bout liever in een donker gedeelte van den tuin, dan zijn blauw-rood gezicht onder een gaskroon. Ange, kun je Tivoli nu niet uitkomen, hi?"

"Ja," terwijl ze haar hand uitstrekt naar haar hertoge, "komt, dames."

"O, kinderen, ik ben zoo lui," en Loula reukte haar kousen als molentjes in de windte, "o, hemel, neen dat paar is voor den avond, gauw wat anders krijgen."

Eva zag Loula met stralende eegen aan. Wat is ze toch eensvondig om nu meer plezier met Max, die niet eens groenstumeerd was, op die kermesse te hebben, veel meer van op die delftge bals. Ze brachten haar dag door, eigenlijk met niets doen, een beetje leuen, wat habbelen, een boodschap in de stad doen, een heel klein eindje wandelen, een visite bij mevrouw Norman maken en Willy plagen.

"Kinderen, 't zal goed zijn als jehi weer wat te doen krijgen!" zeide hij wijs en koos den gemakkelijsten stoel uit den tuin.

"Van avond, als jehi de fontein begraven, zal ik hier thuis een jubellied aanheffen. 't is waar, als kinderen niets te doen hebben, worden ze lartig, alleen over Ange heb ik niet te klagen."

"Nou je toch stil ventje," en Loula en Eva probeerden hem uit den gemakkelijken stoel te krijgen, wat ze toch niet konden.

Alex kwam thuis eten. Hij was stil en afgetrokken.

"Ben je moe?" vroeg Loula.

"Moe, omme, waar had je 't vandaan," 't kwam er min of meer knorrig uit.

Loula antwoorde niet en probeerde zich onder tafel van Willy's heen te bespieden.

"Morgen is 't Zondag, ... een rustdag, als 't miik mooi weer is ga ik met de Fietsclub uit, en Ange heeft haar wiel meegenomen, dus Ange."

"Als ik goed uitgerust ben, en jehi niet te ver gaan."

"Niet teveel voorwaanden, hie maît," plande Willy weer, waarop Alex hem minachtend aannag en Loula weer een stoet onder tafel kreeg.

"Lex is zoo kriebeloorig," fluisterde Willy Loula na 't eten in.

"Hm, ja...." Ze volgde Eva en Ange om zich ook te verkleeden.

De gaskroon in de groote zaal van Tivoli deed hare lichten schitteren over tal van ridders, graven, pages met hanteer jaskvrouwen in de elegante toiletten, die men zich maar bedenken kan. De dummusiek speelde een meeslepende wals, er werd weinig gedanst.

Een drukkerde hitte van binnen in de zaal en buiten was het maar een klein letje beter.

"Bewaard, boezig, net of er orreuer komt."

Langzaam bewogen zich de paren door den tuin, de meêtjes lieten de japonnen hangen, de grond was kromers zoo droeg en 't was de laatste avond.

Loula liep met langzame passen naast de Woe, een langen stillen student. Hij klaagde over de warmte en vertelde haar, waar hij zijn vacante zou doorbrengen, in Remou-champs, in de Ardennen.

„Och, hoe aardig,” antwoordde Loula verstrooid en keek naar een blaauwen page, die zeer vertrouwelijk met een slank meisje een duiker aan zijn lading, waar maar enkele lampjes branden.

„Is dat mijn knaaf?”

„Ja, met juffrouw Desard.” Hij lachte verlistekkenkend.

„Ze is mijn logie.”

„Ach, zoo, juist, och, hoe afvaardigd!” ‘t Kwam er weerom uit en Loula dacht in haar eigen: Wat liepen we te zoeken.

In de maal zag ze Eva steeds dansen. Gek, maar ze kon haar gedachten maar niet bij ‘t gesprek houden en gaf aldoor vage, verstrooide antwoorden. Zou ‘t hemoch geburen met Alex en Ange? Aan ‘t zwaaij werd ze wat levendiger, maar toen papa haar met Eva naar ‘t rijtuig bracht, waar Ange al in zat en ze hand naar hals reden, luisterde ze als in een droom naar Eva's drukke verhalen van een vrouwelijke coquet methode, dat aan haar saupertafeltje geeten had.

„Neem maar!” riep Eva uit.

„Ik heb zoo'n slaap en ik ben dood mee,” zeide Loula.

„Ik ook,” viel Ange in.

En toen ze thuis waren, hielden Ange naar de logeerkamer.

„Hé, hé,” zachtte Eva, „wat ben je stilzitten, en ik zou juist zoo'n zin hebben om nu even lang om te praten, maar er is geen woord uit je te krijgen en Ange blijft een eeuw in haar slaapkamer.”

„Loula, kom je me even aan mijn lijfje helpen?” klonk Angus stem.

„Ja.”

Verbaasd keek Loula haar aan, ze zat op ‘t logierbed met haar bouquet in de hand, allen nog met een, als ze uit het rijtuig was gestapt.

„Kind, wat heb je, je kunt ‘t wel zelf, ‘t tijd gaat van voor open.”

„‘t Is niet om het lijfje, ik wilde, ik wou. . . je wat zeggen.”

„Daar zal je ‘t hebben,” dacht Loula.

„Kom, Ange,” begon ze aanmoedigend.

„Van avond. . . .”

„Je hebt zeker een prettigen avond gehad?”

„O. . . . Alex, zie je, hij is een lief. . . . Loula,” terwijl ze opstond en haar armen om Loula's hals sloeg, „ik word je rustig.”

„Heerlijk, gelukkig, ik ben blij, dat ‘t waar is.”

„Maakt je er dan idio van?”

„Zeker!”

„O, zie je, ik zal een meisje best doen om hem waardig te zijn, want hij is nu goed, hij weet het niet half.”

„Dat zal wel,” antwoordde Loula.

Maar Ange merkte ‘t antwoord niet eens op en vroeg:

„Zeg me eerlijk, vind je me goed genoeg voor hem?”

„Stellig,” en Loula gaf haar een hartelijken zoen.

„Nu ga ik gauw aan grootmoeder schrijven.”

„Als je eerst ging slapen en moogmoederdend schrijven, anders ben je morgen zoo moe,” lachte Loula.

„Goed,” antwoordde ze gedwee en deed haar jupon uit, die Loula opsteunde.

„Ga nu mee.”

„Ga jij nu maar vooruit, Loula, ik kom wel.”

„Zeker bloemen voor hem dragen of een iets,” dacht Loula en ging naar Eva, die er al in lag.

„Wou dat heeft ook lang geduurd,” boemde Eva.

„Stil, ze vertelde me, dat Lex haar gevraagd heeft.”

„Hé?” Eva zat ineens met wijd opengesperde ogen recht op in bed.

„Ja,” lachte Loula om haar verbaasd gezicht.

„Als ik aan die rozen denk en aan meer kleinigheden, dat liepen door Tivoli. . . . en herinner je je dat avondje

nag, toen ze in den winter hier was en met Alex muziek maakte!" Ze hield immers op, over 't portaal klanken voetstappen en Ange kwam binnen. Ze zag Eva wat verlegen aan, die haar aan een slip van haar rok trok en plagerig lachte. „Ange, ik weet 't al, en ik ben er bij voor je." Ze omhelste haar.

„Waar heeft hij je gevraagd?" vroeg Loula op een wenk van Eef, die nog al nieuwsgierig was en Loula ingefluisterd had: „vraag eens, waar?"

„Van avond in Tiruli in dat haartje, je weet wel, waar 't zoo donker was."

„O, hoe grappig," lachte Eva en ze lachte nog in haar slaap.

Loula en Ange hadden den slaap maar niet vatten. Ange van geluk en Loula.... ze dacht, hoe papa en Beta van Ange hielden, maar ze zou toch in Queens plaats komen, een klein beetje wel of niet.... Willy hield niet zooveel van haar, maar dat kon veranderen en hier kwamen ze weren, 't zou gezellig zijn.... Ange.... mijn zusster, Alex' vrouw.... hoe wonderlijk toch, als ik niet op kostschool was geweest, had ik haar niet ontmoet en was er niets van dit alles gehoord.... zoo goede ze voort tot ze inslapte.

Maandag-morgen bracht mijnheer Almerus Ange naar huis. 's Avonds zou Alex komen om kennis te maken met de familie Durand.

Eva bleef voor de gezelligheid bij Loula tot den receptiedag, die vertien dagen later plaats had.

Niemand, die de maskeradeewerk had voorgemaakt, was verbaasd over het engagement van juffrouw Durand met den blauwen page.

HOOFDSTUK XV.

RESUMÉ.

Drie jaar later.

Ange en Alex woonden met hun kleinen Alexander in een alleélicht ingericht huis in 't nieuwe gebouwde gedeelte van Utrecht.

„Met een nacht scheide Loula bij hen aan.

„Mevrouw is thuis," antwoordde het dienstmeisje op Loula's vraag.

Ange kwam haar al in de gang te gemoet.

„Kom gauw binnen, Louk, Zandertje is juist wakker."

„Zoo, kleine kroonprins," en Loula kniep 't mooie kind in zijn roze wangetjes.

„Louk, wat zie jij er slecht uit, slaap je niet goed of heb je een verhoudheid onder de leden?" vroeg Ange bezorgd.

„Neen, maar morgen is mijn examen."

„Och, je werkt veel te hard, bouché, Willy zegt het ook."

Loula lachte. „Ah morgen voorbij is, kijk ik geen boek meer in, 't zou zoo afschuwelijk zijn om te druipen."

„Och, maar daar is geen kans op. Je hebt zóó goed gewerkt."

„Doet er niet toe, op een gegeven oogenblik is een mensch alles vergeten, als 't nu morgen maar niet zulk mooi weer is, dan laat ik me zoo afleiden."

„Je bent geen kind meer, Louk."

„Tante is wel een kind, wat zeg jij er van, Zandertje,

nis je, hij knikt van ja. Later moet jij ook examens doen en dan zit je net zoo in de benauwdheid als tante nu. Wil je op mijn schoot, kleine drommedaris, mag ik Ange?"

"Zeker."

"Weet je wat me zoo van je meevalt?"

"Wat dan?"

"Dat je niet overdeuren bang voor je kind bent, weet je nog hoe bezorgd je was op school, voor je grootmama en toen in dien maatschappij voor je eigen?"

Ze lachten alle twee en verdiepten zich in herinneringen.

"Wat zijn Gees en Annie toch aardig geweest op jouw bruiloft, ik zal ze ook eens te logeren vragen tegelijk, nie ja, dan zijn we nog eens met zijn viertjes bij elkaar."

"Hé ja!"

"O, morgen, dat examens," met een zucht.

"Laat het ons toch dadelijk weten."

"Ja, nog weet je al, dat Man Norman zich de volgende maand in Helrum gaat vestigen," ze zeide het met een quasi oververschillig gezicht en speelde met haar handschoenen.

"Zoo?" vroeg Ange levendig en keek Loula splettend aan, "zoo, dat is aardig voor zijn familie, nog al dicht bij, een mooie plaats. . . maar nog al gezond. . . niet veel ziekten."

"Och, kienzen moesten er altijd getrokken worden en mannen en zoo komen op de gezondste dorpen voor, hij krijgt de praktijk van den euden dokter."

"O jalet."

"En hij komt in een smoesig, wit huis te wonen, zoo'n echt, laag dorpshuis, je weet wel."

"Ma we zullen hem per wiel wel eens op gaan zoeken."

"Cor zal 't huishouden bij hem doen, vertelde ze me van morgen, Dep greft handwerkken en haar blijft bij mama Norman."

"Ah ik hem was, had ik Saartje Sever bij me, hoor, zoo'n aardig, vroolijk ding, Cor is zoo. . ."

"Neen, Cor en jij gingen nooit goed en nog gaat het niet erg bent, maar nu ga ik weg."

"Sterkte voor morgen, Louk!"

"Dankje!"

De zon scheen telken een over haar groot vel papier, waarop ze een Engelsch optel gemaakt had. Ze las het over met een gefronst voorhoofd. Neen, ze kon 't beter, 't zou misleiden, ze zou er niet kunnen, vast niet. Maar dan druipten zwaar mogelijk met een, dat de examinatoren later niet konden zeggen: „haar heb je dat gansje al weer." Nog eens overlezen en bijkom of ze woorden vergeten had, en met de komma's en punten een beetje kwintig zijn, maar ook weer niet overdadig, zuchtte ze in haar eigen. Neen, ze zou er niet komen en tante Willemien zou haar sterk afraden om het voor een tweede keer te doen en Ange en Ange ook, hé, als ze er nu niet kwam, dan was 't pleisier er voor haar toch al.

Met groote stappen kwam een oude grijze heer op haar af.

"Nog al tevreden over uw werk, juffrouw Almerus?"

"O, neen, in 't geheel niet," zeide ze somber.

"Korn, kom, ik geloof dat de heeren van een andere meening zijn."

"Hé, wat, in 't waar?" Ze herinnerde even en de heer ging weer verder naar een lang, blond meisje.

Hij wil me wat opwekken, dat is erg goedig van hem, maar ik weet wel hoe ik sta.

't Was al kwart over vier toen Loula met vijf makjes in een klein wachtkamerke zat.

"Wat denkt u, juffrouw?" vroeg 't blonde meisje aan Loula.

"Ik ben er niet, een opgave heb ik niet af, mijn optel is erg zóó, zóó. Neen, 't is mis," zeide ze dol.

Dat het heelemaal mis was, geloofde ze niet zoo zeker, maar ze maakte het misschien wijn, hopen dat een ander haar zou tegenspreken.

Maar 't blonde meisje zeide niets meer en speelde zenuwachtig met haar vingers.

Een dikke gouvernante uit Amsterdam vertelde wie ze

was, waar ze vandaan kwam en hoe ze toch bij de familie waar ze was, zou blijven, ook al liep het mis met haar, „dus, voor mij doet 't er niet toe.”

„Voor mij wel; er hangt zoveel van af, vorstelijk, als ik er niet kom.”

Loula zwog en keek naar de twee anderen, waarvan de een overmoedig rond keek, alsof 't heelte examen haar niet aan ging en de andere haar nabootste in de wonderlijkste figuren voorde.

Insens ging de deur open. De overmoedige en de dikke gouvernante werden binnen geroepen.

„O, hemeltje-lief,” ruchtte de dikke.

„Je zult zien, die zijn er en wij niet,” zeide de blonde bijna toornlos.

De nabootst tusschen de zenuwachtige vingers werd een pootje en 't blonde meisje greep Loula's hand en vroeg gejaagd: „zullen we wegloopen, ons vandaan niet hooren!”

„Och, ik blijf maar,” zeide Loula gelaten.

„Als je blijft darme,” klonk de stem van den man, die de vorige dames binnen had geroepen.

Met iets dappers ging Loula vooruit.

„Wat, wat?” het duizelde haar voor de oogen, wat zeiden ze, flitscheeren, tegen haar, juffrouw Almerus?

„Ziet u wel, dat ik gelijk had,” sprak het vriendelijke, oude heertje en namte met een den nabootst van 't zenuwachtige meisje op.

„Is 't waar, ben ik er huich door?” Loula keek verwond om zich heen.

De heeren lachten en reikten aan de drie gelukkige meisjes haar diploma over.

„Dat kleine, donkere ding, schijnt weinig idee van haar eigen te hebben, en ze heeft 't uitstekend gemaakt,” haisterde een lange heer zijn buurman in en dan hardop: „juffrouw Almerus, u heeft een uitstekend examen afgelegd, uw uitpraak was boven lod.”

„Heerlijk,” antwoordde Loula met stralende ogen en

ging na een vriendelijken groet haastig naar beneden.

Ze sloeg de cape era, zette haar hoofd met een swaai op en hield de trappen van 't gebouw af. Beneden in de vestibule stonden Beta, Willy, Ange met Klundertje in zijn wagen, Saar, Nelly Wetlar en Professor, die tegemoedig in Utrecht op een kantoor was.

„O Loula!”

„Ja, ze is er, is 't niet zoo?”

„Kind, wat een geluk!”

„Koning heer!”

Ze riepen en joelden door elkaar.

„Nou, Louk, ik op mijn fiets naar papa, die heeft een vergadering, dan ga ik 't daar even zeggen, dan is hij uit zijn angst,” zeide Wil met een flinker kneep in Loula's arm.

„Ze zullen thuis ook een blij zijn, haan je nu even gaum in de pastorie, dat moet ik je uit vaders naam vragen,” sprak Professor waardig.

„Ja, gaag,” antwoordde Loula opgewonden.

„Kijk, daar heb je Max, ze is er hoor!” riep Saar haar heere toe, die op de tram voorbij reed.

„Wat wel een hartelijke groet als hij er afsprong om me te feliciteeren, dacht Loula, maar ze zeide niets en beantwoordde vrolijk alle vragen van Beta en Nelly.

Ange knikte haar telkens toe.

„Hij Louk, erg blij voor je, Lex en ik komen vanavond na achtern, tracteert u, juffrouw Beta!”

„Zeker, zeker, Ange, en Professor blijft eten?”

„Als je blijft, maar den telegraaf ik eerst naar huis, dat Loula geslaagd is.”

„Kan je geen geestig telegram bedenken?” vroeg Saar hem.

„Voor 't oogenblik weet ik niets,” antwoordde Professor dellig, precies alsof hij anders onder zijn geestigheden bezweek.

„O, juffrouw, er is toch zoo iets prachtigs voor u gekomen,” juichte de meid, toen ze Loula open deed.

„Wat dan?” vroeg ze nieuwsgierig.

„U moet maar eens kijken.”

In de tuinkamer stond op tafel een mand vol donker-roode rozen met donkerrood lint er om heen. Een klein wit kaartje stak er tusschen.

„O, Dr. Max Norman, arto,” las Loula voor.

„Max, en die stond op de tram,” zeide juffrouw Betzy verwonderd.

„O, hij stapte er af bij een bloemist, dat zag ik,” viel Professor in.

„En dan heeft hij 't jaargetje met de bloemen op de tram groot, zie je, wij liepen ook om,” bedacht Ange, „nou, ze zijn berdig, tot van avond.”

.....
Ze zaten nu allemaal in den tuin, de familie Norman en de Almerussen.

De lamp met roode kap gaf een aardig schijnsel aan de verschillende gezichten.

„Waar Max toch blijft,” zeide mijnheer de Bruyn ongeduldig.

„Max zal er tegen op zien om een bedankje te krijgen voor zijn bloemen,” lachte Eva.

„Die jongen niet niet gauw tegen de dingen op,” prees mijnheer de Bruyn hem.

„Nou, toch wel eens,”achtte mevrouw Norman.

„Daar is onze dokter, als je over den daveel spreekt, trap je hem op zijn staart,” viel Willy in.

„Oo, quand en parle du soleil on voit ses rayons,” vertelde Ange hem.

„Max, wat aardig van die bloemen, ze zijn zoo mooi,” bedankte Loula hem.

„Ik ben heel blij voor je,” sprak hij en schudde haar hand hartelijk.

„Ja, ze heeft 't er knap afgeacht en zoo'n mooi examen gedaan, ik kwam een der examinateurs tegen en die vertelde me dat.” Mijnheer Almerus wreef zich vergenoegd in zijn handen.

„Nu, papa, dat was maar toeval.”

„En Max, weet je wat 't beste is van allen?”

„Nu, mijnheer!”

„Ze heeft me beloofd om niet in betrekking te gaan en nu eens rustig thuis te blijven.”

„Zoo,” zeide hij geïnteresseerd.

„Ja, daar ben ik nu blij om, ik kan haar niet missen, hé, kind?” Hij streek over de kleine, bruine handen.

Loula keerde zich om en sprak met Cor over Heirum.

„Je zult het er heerlijk vinden, en tante Willemien zal je met allen voet helpen en 't huis, heb je dat al gezien?”

„Ja, sneeëg, a, 't is zoo heerlijk zie je een daar nu Max' handjes te zien, begrijp je?”

„Ieder.”

„Wat een raar geluid, toe, hoister eens,” riep Ange.

„Brand,” antwoordde Wil.

„Ja, 't is 't brandsignaal!”

„Toe, ik ga kijken, wie gaat er mee?” vroeg Professor, „'t is zoo'n mooie avond.”

„Laat de jeugheul alleen maar trekken,” vond mijnheer Almerus.

Even daarna waren ze allemaal op straat.

„Een beetje bij elkaar blijven?” vroeg Saar, „'t is zoo grinnelig anders.”

Alex pakte haar en Ange ieder onder een arm.

Wil greep Eva en Cor, en Max en Loula liep achter aan.

„Wat harder loopen, Max, anders raken we ze kwijt,” zeide Loula.

Ze zag juist hoe Professor Saar aan een hand door 't gedrang voert trek, toen verloor ze de overigen uit 't gezicht.

„'t Heeft niet veel te beduiden, zie je wel, 't is haast alweer gedaan,” zeide Max.

„Korn, laten we buitvoeren naar huis gaan, 't is zoo warm en benaauwd in de stad.”

„Goed.”

„Je gaat dus niet in betrekking?”

Loula lachte helder. „Neen, zou je dat beter voor me vinden, als je 't zonde om mijn acte niet te gebruiken?" „Neen, zeker niet," antwoordde hij gejaagd.

„Ga je morgen al naar Heirum?" vroeg ze na een poosje.

„Ja, de oude dokter zal me deze week met zijn patiënten in kennis brengen. Hij is almachtig aardig voor me."

Een groete pauze. Loula liep sloffig. Hoe vervelend, dat ik nu niets weet te zeggen dacht ze. Hoe gek, dat heb ik anders nooit, en dan ineens quasi levendig. „Ik ben er zeker van, dat het je goed in Heirum zal bevallen, een mooi plaatsje, aardige menschen, vriendelijk, tevreden volk en...."

„Dat haagt er van af," viel hij in.

„Nu ja, of je geluk met je praktijk hebt, dat begrijp ik wel, hé, die brandlucht, ik ruik 't toch nog, waar of de anderen gebreken zijn?" Ze keek zoekend in 't rond.

„'t Hangt van jou af, of je met me mee wilt gaan, als mijn vrouw naar Heirum, Loula?"

„Mijnheer Almerus, mag ik u heel even spreken?" vroeg Max.

„Zeker, maar waar is de brand nu eigenlijk?"

„O, achter zoo'n schuur," antwoordde Loula voor hem en ging meteen naar boven, mevrouw Norman, juffrouw Betzy en mijnheer de Bruyn in de grootste verbaazing achterlatend.

De dames zagen elkaar verbetenloos aan.

„Lieve tijd!" ruchtte Betzy en schonk haar eigen en mevrouw Normans glas in.

„Mij niet vergies, juffrouw Betzy, in alle mogelijke omstandigheden heb ik u als een gulde gastvrouw leeren kennen," plaagde mijnheer de Bruyn.

„Alle mogelijke omstandigheden, zegt u dat wel."

„Waar blijven de overigen nu toch?" zeide mevrouw Norman om iets te zeggen.

De deur ging open en mijnheer Almerus trok Loula mee naar binnen, triomfantelijk lachend kwamen Max achter ze aan.

„Dat belooft me nu om niet in betrekking te gaan en dat verbreekt denzelfden dag haar woord en spreekt met hem af," mijnheer Almerus klapte Max op zijn schouder, „en als zijn huisvrouw naar Heirum te gaan. Ik heb 't maar goed gevonden en wat zegt mama Norman er van?"

Mama Norman zeide niet veel, ze omhelste Loula en Max hartelijk en daarna gaf Max juffrouw Betzy een zoen, die klapte. „Vind je 't ook goed, Betzy?" vroeg hij.

„O, Max, ik heb altijd plezier in je gehad en Heirum is zoo dicht bij, en Loula heeft zoo veel van buiten."

„Mij vraagt niemand iets," bruide mijnheer de Bruyn en kniep Loula plaagend in haar wang. „Die brand heeft jehal harten ook aangestoken schijnt 't, weten jehal eigenlijk waar 't was?"

„Neen," bekende Loula eerlijk, „maar 't was zoo'n gedrang."

„Anders hadden we de anderen ook niet verloren, is 't wel, Louk?"

„Stellig niet, Max."

„Zou, vervelende spelbrekers," kwamen Willy binnen en dan ineens, „wat, champagne papa, om 't examen, maar, wat blijven jehal vreemd, is er wat?"

„Ha," lachte Ange en dan vroeg: „Ja Louk?"

Loula knikte.

„Wat is er?" vroeg Professor in de uiterste verbaazing met groote stareogen naar Max, die Loula's hand vasthield.

„Dell!" riep Saar, „Louk mijn zuster."

„'t Was een gezout en omhelzen zonder einde."

„Kinderen, heb medelij," riep Loula, dat ben ik niet gewoen."

„Dan moet je ook maar niet zoo buitengewoon doen. „Ik vraag je: wie kent nu op één en denzelfden dag twee zijn examen en krijgt een vrijen?"

„Hé, Wil," zeide Ange. „Een vrijen."

„Ik telegrafeer dat ook even naar de pastorie," riep Professor.

„Kneel, 't is al over tiense, in dat gat van een Meirum in geen telegraafkantoor,” schaterde Alex 't uit.

„Een telefoon,” verdedigde Postmaer zijn dorp.

„Doe mij je acte nu maar over!” vroeg Eva, „hè, ik schrijf 't van avond nog aan Bep.

Loula pakte Cor's arm en trek haar men den tuin in.

„Cor, 't spijt me voor jou, mijn geluk, dat dit jou nu. . . .”

„Stil, Louk 't is een streep door mijn rekening, dat is waar, nie je, maar ik zou niemand anders liever hebben dan jou. Stel je Ange voor, 't idde alleen. Jij bent eenvoudig en huiselijk en ruinig ook wel en tot Jehai trouwen ga ik toch maar naar hem toe, ten minste als hij 't goed vindt,” eindigde ze met een zucht.

„Hij vindt 't best, ik heb 't al gevraagd.”

„Dat is goed van je om daar nu aan te denken,” antwoordde Cor getroffen.

Toen gingen ze samen naar binnen, waar ze allemaal met vroolijke gezichten om de tafel zaten.

Vier jaar later.

't Was oudejaar.

In haar gezellige huiskamer zat Loula Norman voor haar schrijftafel en schreef:

Beste tante, vind u 't goed, dat ik vanavond uit de kerk bij u kom om den Oudejaarsavond te vieren, Papa, juffrouw Bets en Willy komen in plaats van van avond morgen bij ons vieri. Max moet stellig den heelen avond uit, hij komt me dan wel bij u halen. Ik ga nu heerlijk genieten van brieven, die de post juist bracht, ik herken de hand van een Vre, nicht Gonne, Mia Dunsard, Gese en Annie, van avond vertel ik u wel alles van ze. Ik neem een schaal appelkoeken mee. Ze zullen lekker zijn, want ik gebruikte er mijne appels voor.

Tot van avond uw LOUK.

Nog altijd onbeweerd het boven de stille velden om Meirum, boven 't kerkje, dat juist verlaten was en boven de pastorie waar ze nu gezellig bijeen zaten.

Oom en tante, vier jongens en Loula. Ze vertelden elkaar uit hun brieven en Broer vroeg naar Marietje.

„Loula?”

„Ja oom, nog een appelkoekje, zijn ze niet heerlijk, maar wat wilde u zeggen?”

„Dat 't me zoo'n plezier doet, dat je Marietje nu eens bij haar woonlijken naam noemt, Jehai Almerussen zijn zoover in 't bedenken van bijnamen, ja Willemien, trek 't je maar aan.”

Loula lachte; „Max noemt haar anders al geen Marietje meer, altijd Puck.”

„Hè, hoe heelijk.”

„Queen kunnen we haar nooit noemen, ze heeft niets koninklijks, 't is een rebbeden,” zeide ze zacht.

„Elze was een allerliefst kind en zeldzaam mooi.”

„Ja, oom, dat was ze, ik denk zoo dierwils, wat zij 't heerlijk zou vinden om zooals Bep of Saar eens voor vier dagen hier te komen en wat nou ze een plezier in Marietje hebben.”

„Marietje noemt ons altijd bij eenen naam,” lachte Broer, buitenshuis nu Harry genoemd.

„Dat is ook wel een eenvoudig, neel is een vervelend woord en met al die come verwaart ze sich toch, hoor ik Max niet?”

„Ja, hij veegt zijn voeten, wat stampet hij.”

„Hè, 't is binnen beter dan buiten, tante, Louk, oom, jongelui.” Hij wuilde met de hand, „'t Zal een ding zijn om er door te komen met jou, Louk?”

„Onze idee, waar Griet boodschappen mee doet,” bedacht Professor.

„Hè, ja,” lachte Loula.

Ze wachtte de vaafl slagen af en toen pakte tante Willemien Loula er goed in.

„Max, 't is prachtig voor, 't onbeweert niet meer en de maan schijnt.”

„Hé ja, dat is een goed begin van 't nieuwe jaar,” vond Beem, „stop nu maar in.”

„Wat zit ik gepakt, als Max me er thans uittilt, trekt hij me met ziele en al omhoog.”

Tante, oom en de jongens bleven aan de open deur staan, 't schijnsel van 't ganglicht maakte een breede streep op de witte straat.

„Heerlijk, tante,” riep Loula.

„Wel te rusten, kind, veel plezier morgen, je komt wel bij om met de familie!”

„Ja.”

De deur sloeg toe. In de wint op een verwijdende heuve zatte een heerscheid, een dol gekind in dien stillen nacht.

Een jonge heer sleepte zijn vrouw naar huis.

„Net als wij, Max,” flusterde Loula.

„Goeden avond, Dokter, mevrouw.”

„'t Vrouwenvolk er maar in, wat zeg jij ten Max?” lachte Max.

„Dat ben ik met den dokter eens, veel heil en zegen.”

„Van 't zellde, hoor!”

Een klein lichtje brandde voor een der ramen. „Jans zit nog bij Marietje, ik zal haar nog wat koekjes geven, Max, toe kijk eens, ziet 't er nu niet mooier uit, ons huis?”

„Ja.”

„Spreekjeachtig, hé?”

Heel dol en gedrupt klomken eenige schoten van jongens, die 't Nieuwjaar begroetten. Anders was 't doodstil. De maan jong de wolven als 't want uit elkaar en beschoon 't lage doktershuis, dat half begroeid was met klimop en zoo klein leek te midden van die wijde, witte velden.

E I N D E.

INHOUD.

	Bladz.
1. De familie Almerus	1
2. Hoe Loula zich verdienstelijk maakte bij de familie Noorman	23
3. In de pastorie te Helrum	45
4. De raadgving van Oom Wierdema	65
5. Op Lindelhuvel	83
6. De visite bij de oude nichten	103
7. Hoe het kwam, dat Loula de Kerstdagen op Lindelhuvel bleef	125
8. Eene legerpartij in 't Zuiden van Limburg ...	155
9. De verjaardag van nicht Linen	175
10. Waarom ze niet naar het buitenland gingen ...	175
11. Mooiellike dagen	182
12. De koekcursus	195
13. Nog eens in de pastorie	213
14. De maskerade	225
15. Besluit	245

